

ALLISON

El setè art aplicat a la realitat.

ALISON: el setè art aplicat a la realitat.

Agraïments

Als meus pares, per la paciència que han tingut amb mi i per recolzar-me durant tot el procés de rodatge i edició de la pel·lícula, per involucrar-s'hi i per dedicar-me el seu temps quan ho he necessitat.

Al Pau Ferrer, el meu xicot. Ell ha estat el meu suport moral durant tot el treball. Sempre m'ha ajudat en tot, m'ha donat grans idees que he aplicat a la pel·lícula i ha estat la meva mà dreta durant el rodatge, participant en tot el que podia. Gràcies per estar-hi sempre, en els mals moments del rodatge, quan tot semblava decaure. També en els grans moments, quan entre tots hem gaudit de la bona feina feta.

Al meu tiet Esteve i a la meva tia Glòria, que m'han ajudat en tot moment en qualsevol problema tècnic i han estat allà sempre que els he necessitat.

Als meus germans, el Felip i l'Eugènia, per l'interès i l'entusiasme. Per deixar-me l'ordinador sempre i baixar el volum de la televisió quan els hi he demanat per tal de concentrar-me. Gràcies nois, us tornaré el favor. També a tota la meva família per l'interès que ha posat en la pel·lícula.

A tots els meus amics i amigues, en especial a la Judit, en Beni, la Rut, en Pau, en Joan, la Marta, l'Alba, la Carlota, la Camila, la Mireia, en Marc, en Moha, l'Ezequiel, l'Anna, la Núria, la Conchita, en Borja, etc. Per haver-me dedicat un tros del vostre estiu d'una manera desinteressada i per haver fet d'aquest estiu, un estiu inoblidable. Gràcies equip!

A tot el Montclar, en especial a les de la classe, per l'interès en la pel·lícula i perquè els cursos i l'escola no seria el mateix sense elles.

A tots els més de 300 fans de la pel·lícula, per donar suport a la feina que hem fet entre tots i pels bons sentiments de satisfacció que ens heu fet sentir a tot l'equip.

Per últim, i no menys important, a la meva tutora, la Carina Ruiz, per dedicar-me hores del seu temps i per ajudar-me amb la realització d'aquest treball. Gràcies Carina.

ÍNDEX

Introducció i inspiracions	pàg. 5
PART TEÒRICA	pàg. 6 - 62
1. Definició.....	pàg. 7
2. Història del cinema.....	pàg. 10
o Precinema.....	pàg. 10
o Època muda.....	pàg. 10
o Època sonora.....	pàg. 13
o Últimes dècades.....	pàg. 14
o Actualitat.....	pàg. 15
3. Les grans indústries cinematogràfiques.....	pàg. 17
o Cinema EEUU (Hollywood).....	pàg. 17
o Cinema a la Índia (Bollywood).....	pàg. 19
o Cinema Espanyol.....	pàg. 20
4. Gèneres cinematogràfics	pàg. 23
5. Tipus de cinema (pressupost).....	pàg. 37
6. Material emprat.....	pàg. 41
7. Tècniques de gravació.....	pàg. 45
8. Procés de producció.....	pàg. 52
o Pre-producció.....	pàg. 52
o Rodatge.....	pàg. 58
o Post producció.....	pàg. 61
PART PRÀCTICA	pàg. 63 - 101
1. Pre-producció.....	pàg. 64
2. Producció.....	pàg. 71
3. Post – producció.....	pàg. 75
4. Sortida a la societat i opinió del públic.....	pàg. 78
CONCLUSIONS	pàg. 101
BIBLIOGRAFIA	pàg. 105

Introducció i inspiracions

Des d'un bon principi he pensat que el treball de recerca és una molt bona oportunitat per aprofundir en qualsevol tema interessant i poder-s'hi involucrar durant un temps, per tant per poder-m'hi dedicar al cent per cent, volia triar un tema que em motivés i m'interessés de debò.

El tema del treball al principi no el tenia clar. Al voler estudiar la carrera de medicina, vaig pensar que estaria bé fer-lo sobre algun tema en relació amb aquesta, sobre alguna malaltia o alguna cosa semblant. Però vaig anar pensant i no se'm acudia un tema que em motivés per fer el treball.

D'aquesta manera, un dia vaig canviar el xip i vaig pensar en el tema del cinema. Sempre m'ha agradat el cinema, he mirat pel·lícules de molts tipus i sempre miro els crèdits finals, els extres, els *making off* i les entrevistes de les pel·lícules. També, fa tres anys més o menys vaig començar a fer curtsmetratges i videoclips, a redactar guions i a fer moltes fotografies. Vaig participar al concurs del RACC: Joves i conducció, on hi vaig presentar diferents vídeos i fotografies. També vaig gravar el curtsmetratge: La Visita, protagonitzat per Judit Xicola, entre moltes més produccions. Per això vaig pensar que encara que no m'hi hagi de dedicar professionalment a aquest camp, ho tinc com a hobby. I a més, la idea de poder saber com va començar el cinema, tot el que s'ha de fer en una pel·lícula, les persones que hi treballen i poder fer un llarg metratge va ser una cosa que em va motivar molt.

D'aquesta manera, vaig decidir investigar tot el que es fa en el món del cinema, per tal de que després pogués fer una pel·lícula per mi mateixa, un repte molt gran, una cosa que poca gent corrent ha fet, una gran dedicació, molt temps i paciència. Molta gent em va dir que no ho aconseguiria, però jo volia fer-ho, i per què no. Podria ser una experiència única, una manera genial de conèixer el cinema en primera persona.

En aquest treball us mostraré els inicis del setè art, els seus inventors, com es va estendre aquest invent pel planeta, les principals potències cinematogràfiques, el diferents gèneres que es produeixen i el procés per a fer una pel·lícula, des de les persones que s'hi dediquen, els pressupostos que es necessiten, tota la maquinària necessària i les tècniques que s'utilitzen, fins a la seva sortida als cinemes.

La meua hipòtesi és la següent: és possible fer el rodatge d'una pel·lícula sense cap tipus de pressupost i que aquesta estigui a l'altura de les pel·lícules que surten al cinema tot sent acceptada pel públic?

No vull dir que faré una pel·lícula per posar-la al cinema, si no que la faré per demostrar que sense grans equips de maquinària es pot fer cinema i la pel·lícula pot ser ben acceptada pel públic.

Per tant, per verificar la meua hipòtesi, a la part pràctica del treball, faré una pel·lícula i seguiré tot el procés explicat en la part teòrica. Quan la hagi acabat de fer, la distribuiré entre el públic i aquest, mitjançant una enquesta, em dirà la seva opinió, i podrem saber si ha tingut bona acceptació i com ha afectat la seva qualitat al veure-la.

PART TEÒRICA

*'El cinema és un art fet en
imatges i pintat en pinzellades
de llum'*

Manifiesto de las Siete Artes y
Estética del Séptimo Arte

1. DEFINICIÓ DE CINEMA

He buscat la definició exacte de cinema, però al tenir tants significants i al ser un tema tant extens, he trobat bé dividir la definició en quatre apartats que ho defineixen millor que en un de sol, per tant: El cinema és denominat un art, un espectacle i indústria, un medi de comunicació social i un llenguatge.

- a. **Art** : l'art és una intuïció lírica expressada a través d'un medi. Per tant el cinema, com a setè art, expressa la visió poètica de la realitat. Amb el cinema podem mostrar la realitat del món a través de moltes imatges i el moviment que hi ha entre elles, la llum, el contrast i un seguit de factors. Un artista, amb tot això intentarà mostrar la seva visió de la realitat, per tal de que tothom pugui veure-ho de la mateixa manera que ell i pugui donar-ho a conèixer al món. Aldous Huxley va dir: <L'art brota de la necessitat d'ordenar, de saber fer>. Així doncs, el cinema participa de la ciència, per tant 'sap', i de la tècnica, 'fer'. Però no només s'ha de saber fer, el cinema no ha de ser un procés mecanitzat, ja que sinó seria un ofici com qualsevol altre. El cinema es distingeix dels altres oficis i es denomina art, perquè cada cop que es fa un film, és dona a conèixer un món nou, d'una manera nova, i això si que és fer art. D'aquesta manera podem dir que el cinema és un art, com la escultura, la pintura, la música, etc. Dóna quelcom que aprendre a la societat.

El cinema no és melodrama ni teatre; pot ser una diversió fotogràfica, però en essència és un art nascut per la representació total de l'anima i del cos, un drama visual fet en imatges i pintat amb pinzellades de llum¹.

- b. **Espectacle i indústria**: el cinema també es denomina espectacle ja que atrau al públic i gràcies a la semblança que té amb la realitat, ajuda al públic a fugir per uns moments de la seva realitat i submergir-se en la pel·lícula, d'aquesta manera entra en un món nou, s'identifica amb els personatges de la pel·lícula i d'alguna manera 's'omia despert'. Per això normalment es gaudeix del cinema amb les llums apagades, perquè el públic es centri només en el contingut de la pantalla.

Però perquè el cinema pugui ser possible, es necessiten molts diners per la obtenció de material per rodar (càmeres, focus lluminosos, escenaris, maquinària diversa, etc.) i personal per produir-ho i organitzar-ho tot. Per això el cinema, per molt que sigui un art, no deixa de ser una indústria. El que s'ha de tenir en compte és la finalitat amb que es duu a terme. El cinema no es fa per guanyar diners i fer-se ric. La finalitat principal no és aquesta, sinó la de mostrar al món l'art del cinema.

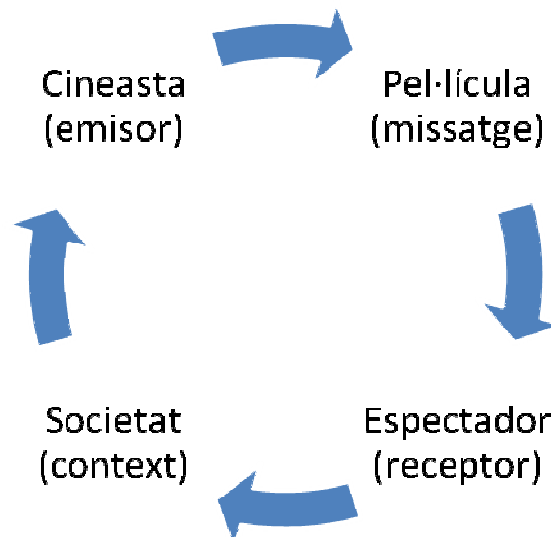
El problema que té la indústria del cinema es que el director no es pot passar la vida per fer una pel·lícula, té que ser una producció ràpida, ja que al haver-hi tantes i tantes pel·lícules en estrena, el públic i la moda fa que no tinguin

¹ *Manifiesto de las Siete Artes y Estética del Séptimo Arte, París, 1911*

un reconeixement gran i estable, sinó que fa que quan s'estrenen tinguin molta fama i amb el temps quedin oblidades o que siguin pel·lícules corrents. Aquesta és la diferència que té el cinema amb la resta de les Arts.

- c. **Medi de comunicació social:** el cinema és un medi de comunicació social, ja que té contacte directe amb el públic, és a dir, la societat. D'aquesta manera, ens adonem que el cinema segueix un cicle, com un peix que es mossega la cua. Els cineastes, pertanyen a la societat, per tant, per produir les pel·lícules, agafen idees i contextos de la societat on ells mateixos viuen. L'argument de la pel·lícula realitzat pel cineasta, arriba a l'espectador i rep el missatge que el cineasta volia donar a l'espectador. I cada espectador pertany a la societat, on també pertany el cineasta.

Gràcies a aquest cicle, s'han donat a conèixer moltes incògnites que la societat tenia. Gràcies als documentals hem pogut veure com és realment l'Àfrica desèrtica, les selves i tots els seus animals exòtics en directe. Hem pogut saber com va ser la 2ª Guerra Mundial a través de *'Enemigo a las puertas'*, *'El pianista'*, *'Salvar al soldado Ryan'*, *'El niño con el pijama de rayas'*, *'La vida es bella'*, etc. I altres grans fets de la història. També dóna a conèixer a la societat el que els cineastes volen. D'aquesta manera la societat es manté informada i d'alguna manera és més culta, ja que hi ha estudis que afirmen que l'home té més capacitat de retenir una imatge que qualsevol concepte après per mitjà de teoria. *'Una imatge val més que mil paraules'*².

- d. **Llenguatge:** el cinema també és un llenguatge, com passa amb qualsevol art. En el cinema hi ha dos tipus de llenguatge: el llenguatge de la realitat al cinema i del cinema a la realitat. El primer el duu a terme el cineasta, el qual ha tret l'argument

² Frase feta.

ALISON: el setè art aplicat a la realitat.

de la seva pel·lícula de la realitat, i a través de la realitat intenta plasmar-ho al cinema. Ho fa junt amb els seus col·laboradors, seguint un estil i una forma de fer, perquè així l'espectador entengui la realitat de la manera que ell vol. El llenguatge del cinema a la realitat és el que capta l'atenció de l'espectador quan aquest veu la pel·lícula, ja que aquest al veure les imatges de la pel·lícula els hi troba el significat i el simbolisme, encara que d'una manera subjectiva.

2. HISTÒRIA DEL CINEMA

a. PRECINEMA

Des de sempre l'home ha volgut fer representacions de la realitat, de captar el moviment i d'aconseguir-ho de la manera més exacte possible. D'aquesta manera, podem veure que els homes de les caveres dibuixaven a les parets bisons de sis potes per tal de representar el seu moviment; l'home ha anat representant el moviment o la realitat de maneres semblants a aquesta.

Però l'home va fer grans descobriments respecte a la representació de la realitat al segle XVI, amb la '**càmera fosca**'. La càmera fosca era un objecte òptic que servia per projectar imatges a l'interior de la seva superfície. Es tractava d'una capsa negra que tenia un orifici en una de les seves parets, on entrava la llum al seu interior i reflectia els objectes de fora de la càmera al seu interior. D'aquesta manera l'orifici servia de lent convergent i les imatges es projectaven inverses a la realitat. La càmera fosca va ser un gran atans cap a la fotografia.

En quant a la projecció, un segle després hi va haver un invent que va ser la **llanterna màgica**. Consistia en pintar o imprimir una imatge sobre un paper transparent i gràcies a una llanterna la imatge es podia projectar sobre una paret. Més endavant es van crear cristalls circulars que anaven canviant de color, entre d'altres.

L'any 1839 es va inventar la **fotografia**, procedent de la càmera fosca. D'aquesta manera, els instruments que es van fer servir per fer fotografies es van dir càmeres fotogràfiques en honor a les càmeres fosques.

Encara que s'hagués inventat la fotografia, hi havia molts inventors que no estaven satisfets i seguien buscant la manera de captar el moviment. Ja hi van haver invents que van estar a prop del cinematògraf, com el cinetoscopi, però no ho van aconseguir del tot.

b. ÈPOCA MUDA

El cinema va néixer i es va a donar a conèixer pel món durant la època muda. Les pel·lícules eren curtes, la imatge no es veia gaire bé, eren en blanc i negre i no hi havia so. Durant aquell període, al no haver-hi so en les pel·lícules, a les sales de so hi solien haver rètols que explicaven l'argument de la pel·lícula, o hi havia presentadors que l'anaven explicant durant el seu transcurs o inclús eren acompanyades per la música d'un piano o d'una orquestra. L'època muda va ser beneficiosa per tota la població mundial, ja que no necessitaven saber cap llengua en concret per poder entendre la pel·lícula.

Els inicis (germans Lumière)

El cinema va néixer oficialment el dia 28 de desembre de 1895, gràcies al nou invent que van dur a terme els germans Lumière: el cinematògraf.

El **cinematògraf** és una màquina que pot gravar i projectar fotogrames de pel·lícules, que es basa en la persistència de la visió d'imatges en l'ull humà. Consisteix en la capacitat que té l'ull (la retina) de guardar l'última imatge que ha vist, encara que l'objecte que ha sigut captat ja no hi sigui.

Primerament, la màquina gravava una seqüència de fotografies en ràpida successió en una cinta. Aquestes fotografies es revelaven i aleshores es podien projectar. Com que el cinematògraf es basa en la persistència de la visió, la màquina inicialment projectava 16 fotogrames per segon, d'aquesta manera semblava que els fotogrames es moguessin i interpretessin una escena de la vida real.

Ho feia de la següent manera: la màquina té incorporada una llum que gràcies a aquesta podem veure la pel·lícula projectada a la paret. Dins del cinematògraf, la llum travessa els fotogrames que van passant successivament a cada segon. També disposa d'una lent que augmenta o inverteix la imatge, segons com es vulgui projectar la pel·lícula.

El cinematògraf amb els anys, es va anar perfeccionant, es va fer més precís i més petit per fer-ne un ús més fàcil.

Els germans Lumière (Auguste i Louis) van néixer a Besançon (França) entre 1862 i 1864. Eren fills d'Antonie Lumière, un prestigiós fotògraf i antic pintor retratista que tenia el taller fotogràfic a Lyon i els dos germans treballaven amb ell. Aquests van heretar el negoci familiar i van fer alguns descobriments en el camp de la fotografia: van inventar un nou mètode per a la preparació de plaques fotogràfiques i van assistir a demostracions del cinetoscopi³. L'any 1892 els germans Lumière es van començar a interessar per aconseguir imatges en moviment i van començar a treballar en el cinematògraf.

El cinematògraf va ser inventat el 13 de febrer del 1894 i els germans Lumière aquell estiu van fer la seva primera gravació. El 28 de març del 1895 va ser mostrada en públic la primera gravació dels germans Lumière. Va ser a París i la gravació es titulava: '*La sortie des ouvriers des usines Lumière à Lyon Monplaisir*' (Sortida d'obriers de la fàbrica Lumière a Lyon Monplaisir). Després de l'èxit que va tenir, les gravacions dels germans Lumière es van fer famoses i el dia que es van projectar com a espectacle (el dia que va néixer el cinema) va ser el 28 de desembre de 1895 al *Salon Indien* de París, on van projectar varies gravacions, entre elles la famosa '*Arribada d'un tren a l'estació de Ciotat*', en la qual l'efecte de la locomotora que apareixia a la pel·lícula semblava que sortís de la pantalla i va ser sorprenent entre el públic.

A partir d'allà els germans Lumière van vendre una gran quantitat de cinematògrafs, però l'idea de la comercialitat del seu invent no els hi va donar el pes i el seu interès per la ciència va fer que els germans Lumière

³ El cinetoscopi va ser un invent que es va acostar al cinematògraf però no va aconseguir del tot projectar el moviment.

abandonessin el món del cinema i tornessin al món de la fotografia, on anys més tard van inventar la fotografia en color.

i. Georges Méliès

Després del gran invent, el cinema va passar a ser un invent qualsevol, com molts altres invents que hi havia en aquella època. Però Georges Méliès va aconseguir que el cinema fos una indústria i va començar a utilitzar i distingir els gèneres cinematogràfics. Va fer les primeres pel·lícules de ciència-ficció com 'Viatge a la Lluna' l'any 1902 gràcies a la tècnica de substitució d'elements durant el rodatge. També va tenir el primer estudi de cinema, on va fer servir sistemes mecànics per la bona il·luminació de la pel·lícula, entre d'altres.

1 Viatge a la lluna, 1902

ii. El cinema per tot el món

Després de la feina de Georges Méliès, el cinema va ser reconegut mundialment, es va desenvolupar notablement i es van començar a utilitzar nous gèneres cinematogràfics.

Com que en aquella època el teatre estava molt de moda, moltes pel·lícules imitaven el teatre. Es col·locava una càmera estàtica i els actors feien teatre davant de ella. Però això va canviar quan van descobrir noves tècniques per gravar. Van canviar escenaris, van moure la càmera i d'alguna manera es va crear el llenguatge cinematogràfic.

Als Estats Units la ciutat del cinema era Nova York. Però tenien problemes a causa del clima (pluges constants, fred, hiverns llargs), que donava inestabilitat als rodatges de pel·lícules. Aquest fet va fer que les primeres empreses cinematogràfiques es traslladessin a la costa Oest. A un poble pertanyent a la ciutat de Los Angeles, el conegudíssim Hollywood.

A França es van fer pel·lícules amb una finalitat culta pel públic burgès. També alguns nous directors de cinema van voler posar en pràctica noves tècniques que havien vist del nou cinema d'Estats Units.

A Espanya, la primera pel·lícula que es va gravar va ser '*Salida de la Misa de doce de la Iglesia del Pilar de Zaragoza*' l'any 1896 per Eduardo Jimeno, el qual, amb ajuda del seu pare, va ser el primer d'aconseguir un cinematògraf directament de l'empresa dels germans Lumière. Després d'això el centre de la indústria cinematogràfica va ser a Barcelona, on van néixer noves empreses i amb els anys van anar progressant en l'art del cinema.

c. ÈPOCA SONORA

i) El fi de les pel·lícules mudes

Durant l'època muda, molts inventors van buscar la tècnica per introduir el so a les pel·lícules de manera que els personatges poguessin parlar i hi hagués la música adequada per a cada escena. Per exemple, León Gaumont l'any 1902 va presentar un rar sistema de sonorització de pel·lícules que no va tenir èxit. També l'any 1918 es va inventar el sistema sonor TriErgon que es podia gravar so directament des de la càmera de gravar, però que no va acabar de desenvolupar del tot i no va tenir èxit.

Finalment, l'any 1923, Lee de Forhest va inventar l'anomenat Phonofilm, un aparell que gravava el so a sobre de la mateixa pel·lícula, de manera que el so estava totalment sincronitzat amb el transcurs de la pel·lícula. Va ser un gran invent encara que aquest va trigar fins l'any 1925 a estrenar-se gràcies a la Companyia Western Electric.

A partir de llavors, el cinema mut va desaparèixer i hi van haver grans canvis en les tècniques de gravació. Molts actors van tenir que retirar-se ja que s'expressaven excessivament en mímica i la seva veu no agradava al públic. També es van deixar de fer massa moviments amb la càmera i donaven importància als diàlegs entre els actors, es va començar a desenvolupar el gènere musical, de on d'aquella època podem apreciar la famosa pel·lícula '*Cantando bajo la lluvia*' de l'any 1952, i hi van començar a haver-hi les primeres bandes sonores a les pel·lícules.

La primera pel·lícula sonora que va tenir més èxit va ser '*El cantante de Jazz*' de l'any 1927 i dirigida per Alan Crosland.

2 Charles Chaplin a '*El gran dictador*'

L'únic que va seguir triomfant amb el cinema mut durant l'època sonora va ser Charles Chaplin. Ell interpretava personatges mímicis en les seves pel·lícules i sabia que si els feia parlar, no tindrien èxit. Per això va seguir fent pel·lícules on els personatges no parlaven, però si que s'inclouïa una banda sonora dins la pel·lícula i potser algun personatge secundari que si que parlava. Més endavant, va decidir iniciar-se totalment en el cinema sonor i la seva primera producció va ser '*El gran dictador*' l'any 1940, que va ser molt ven acceptada pel públic. El cinema sonor va

coincidir amb el crac del 29, que va causar la gran depressió a Estats Units. Les empreses cinematogràfiques van tenir una bona època ja que la gent intentava fugir de la realitat refugiant-se en el cinema. Així a Amèrica es van crear els gèneres fantàstic, còmic i negre, per tal d'entretenir als americans.

ii) Crisi del cinema

Durant la Segona Guerra Mundial, el cinema va entrar en decadència ja que Hollywood feia produccions propagandístiques sobre la guerra, i aquestes no

van agradar als governants. Per tant, Hollywood es va sotmetre a judicis que el van fer renunciar a les distribuïdores de cinema: els cinemes, teatres i tots els llocs on es reproduïen pel·lícules en públic.

A sobre, el cinema es va tenir que enfrontar a un nou invent que va agradar a molts milions de persones i que aquestes, el van substituir pel cinema: la televisió. La gent preferia mirar les notícies abans que mirar les pel·lícules que sortien al cinema, ja que no els hi semblaven de gran importància o passades de moda comparades amb la televisió. A causa d'això el cinema va tenir nous reptes i va seguir triomfant amb el desenvolupament i el treball del gènere bèl·lic, que aquest va impressionar a moltes persones. Es van realitzar grans clàssics com la famosa pel·lícula '*Ben Hur*'. Per tant, el cinema va tornar a tenir guanys, i a poc a poc va anar sortint d'aquesta crisi.

iii) El cinema en color

Des de els inicis del cinema també s'havia intentat que les imatges es veiessin en color. La tècnica del color fins i tot es feia abans del cinema, amb la llanterna màgica: abans de projectar les imatges amb la llanterna es pintaven les cintes amb colors.

També en els primers anys del cinema s'utilitzava la tècnica de pintar els fotogrames, però era una tasca cansada i inacabable, ja que un minut de pel·lícula era igual a uns 1.000 fotogrames i la seva petita grandària ho feia impossible.

Fins que l'any 1935 va arribar el cinema en color. Va ser una tècnica feta per elements químics (l'anomenada placa autocroma), que s'adherien a la cinta cinematogràfica i durant la exposició d'aquells elements químics a la llum del sol, aquests agafaven el color i l'imprimien a sobre dels negatius.

La primera pel·lícula en color va ser '*La feria de las vanidades*' de Rouben Mamoulian, però la que va ser la millor pel·lícula amb color d'aquella època va ser '*Lo que el viento se llevó*', de Victor Fleming.

d. ÚLTIMES DÈCADES

i) Dècada dels 70

Mentres Hollywood intentava sortir de la crisi a la esta del món el cinema va anar avançant i va descobrir moltes tècniques de rodatge, nous efectes especials, etc.

Encara que, a finals de la dècada, Estats Units va fer grans avanços: George Lucas, va fer les pel·lícules de '*La guerra de les galàxies*', amb les que van canviar la distribució d'aquestes cap al públic, van crear el Blockbuster. El Blockbuster és un nou concepte de venda perquè una pel·lícula no deixi mai de produir diners: és a dir, primer la poses al cinema i guanyes els diners de les taquilles; després compres els papers per poder-la distribuir per la televisió, on cada cop et pagaran per tota l'audiència que l'ha vista; finalment la pots distribuir mitjançant cintes de vídeo en supermercats, etc.

Així va ser com van guanyar una gran quantitat de diners i Hollywood va sortir de la crisi, ja que George Lucas va firmar un contracte amb la Fox (empresa

cinematogràfica de Hollywood) i l'empresa se'n va beneficiar. També van seguir el mateix exemple de Lucas, Steven Spielberg, entre d'altres.

ii) Dècada dels 80

En aquesta dècada es van començar a fer les seqüeles de moltes pel·lícules començades durant els anys 70, com n'és exemple '*James Bond*'. D'aquesta manera, el cinema va tenir esplendor màxima, encara que s'havia inventat el televisor i la gent mirava un munt de pel·lícules sense sortir de casa. El cinema ja era mundialment reconegut i la majoria de la població de la terra, mirava la televisió al menys un cop al dia, en la qual es podien reproduir cintes de vídeo i podien mirar les pel·lícules que volguessin. Va ser l'època en que es van posar de moda els actors musculosos que feien d'herois a les pel·lícules i aquestes tenien molt d'èxit per part del públic femení adolescent i jove. Es van fer molts melodrames i la comèdia va tornar a tenir èxit.

iii) Dècada dels 90

Durant la dècada dels 90, a Estats Units es va posar de moda passar dels famosos còmics a pel·lícules, on sempre hi sortien els súper herois a fer pel·lícules sobre aquests còmics o adaptar-los a l'animació. Un inconvenient que va ocasionar tot aquest moviment va ser que els nens van deixar de llegir còmics, ja que els hi era més fàcil mirar-los per dibuixos animats per la televisió o anar al cinema a veure la pel·lícula. A la resta del món es va començar a produir el gènere adolescent, va ressorgir el western, entre d'altres gèneres. A més que es van començar a fer els *remakes* (versions diferents o millorades de pel·lícules que ja existien), els quals van agradar molt, encara que molta gent deia que qualsevol *remake* no podrà substituir mai a la pel·lícula original.

e. ACTUALITAT (SEGLE XXI)

La última novetat que hi ha hagut ha sigut el cinema digital, on actualment moltes pel·lícules es graven amb càmeres digitals i després s'editen per ordinador, de manera que el concepte de laboratori i revelat s'ha extingit. Els efectes especials es fan majoritàriament per ordinador i el cinema d'animació ha fet un canvi radical.

L'animació abans s'aconseguia fent dibuixos de totes les seqüències que havien de sortir a la pel·lícula i actualment es fa amb un programa d'ordinador. La primera pel·lícula que es va fer totalment amb ordinador va ser l'any 1995, gràcies a la companyia Pixar, '*Toy Story*'. També s'han gravat pel·lícules totalment virtuals on els actors són els únics elements de la pel·lícula reals, que actuen davant del Croma Key⁴ durant tot el rodatge i s'adjunten al món virtual, etc.

També ha canviat la distribució de les pel·lícules a través del públic. Amb el invent de l'Internet, les pel·lícules es poden penjar a la web i la gent les pot

⁴ Tela de color verd o blau que es disposa darrere dels actors i es pot substituir pel fons que es desitgi.

ALISON: el setè art aplicat a la realitat.

visualitzar en diferents portals (PelículasYonkis, Youtube, etc.), descarregar-se-les mitjanant P2P (el conegut E-mule o Ares), poden comprar-se-les en CD-Rom o DVD, llogar-les a un videoclub, etc. A causa d'això, les grans indústries cinematogràfiques perden diners ja que hi ha gent que distribueix la pel·lícula sense permís de la productora i per tant, aquesta no rep els guanys de la distribució. Aquest és un nom concepte anomenat pirateria.

3. LES GRANS INDUSTRIES CINEMATOGRAFÍQUES

Per tal d'ampliar una mica més l'apartat del cinema actual, m'agradaria saber més sobre les majors indústries cinematogràfiques a nivell mundial: Hollywood i Bollywood. Encara que, finalment també m'agradaria aprofundir una mica en el cinema espanyol, que és el del nostre país i també és important mundialment.

a. HOLLYWOOD

Hollywood durant el segle XIX va ser un petit poble situat al costat de la ciutat de Los Àngeles. El seu nom ve de les paraules angleses 'Holly', que significa grèvol (unes plantes característiques d'aquella zona) i 'Wood', que significa bosc. Encara que principalment l'anomenaven 'Hollywoodland', van acabar dient-li Hollywood.

El famós rètol on hi ha la paraula 'Hollywood' té una peculiar història: quan la petita ciutat es deia 'Hollywoodland' també hi tenia les lletres 'land' posades, però al canviar el nom les hi van treure. El rètol no el van posar les indústries cinematogràfiques sinó que el va posar una empresa que es volia vendre alguns terrenys que

tenia per la zona molt abans de que hi haguessin les indústries cinematogràfiques. El rètol fa més de tretze metres d'alçada i una desgràcia que va passar l'any 1932 és que l'actriu Peg Entwistle es va llançar des de la lletra H del rètol tot suïcidant-se.

A principis del segle XX, les principals indústries cinematogràfiques es van instal·lar a Hollywood ja que a Nova York o Nova Jersey (que era on es trobaven anteriorment) un empresari i inventor d'aquella època anomenat Thomas Alva Edison posava a les indústries cinematogràfiques en possibles problemes legals. A més, on Hollywood es situava hi havia sol la majoria dels dies de l'any, els dies allà eren llargs i el clima anava molt bé per a gravar escenes exteriors. D'aquesta manera es va començar a fer cinema allà i Hollywood va començar a tenir fama a nivell mundial. Per tant el petit poble es va anar fent gran i finalment va passar a ser un barri de la ciutat de Los Àngeles, bàsicament perquè aquesta li subministrés part de l'aigua que rebia.

L'any 1911 es va fer el primer estudi de gravació de pel·lícules a Hollywood i a partir d'allà van anar sorgint molt més altres estudis importants. Encara que, en les últimes dècades, aquests han estat traslladats a les perifèries de Los Àngeles ja que ocupaven la major part de Hollywood i van decidir deixar-ho per altres usos.

Durant la Segona Guerra Mundial, la indústria cinematogràfica a Hollywood va tenir una crisi. Moltes de les produccions que es feien eren per informar, recolzar o criticar

certs aspectes de la guerra i això va repercutir negativament al cinema. Van haver-hi crítiques sobre que el cinema canviava la mentalitat de la gent envers la guerra i molts jutjats van prohibir les produccions d'aquells tipus. També Hollywood va decaure ja que durant aquells anys hi va haver l'invent de la televisió i les pel·lícules van quedar oblidades.

D'aquesta manera, Hollywood es va tenir que esforçar per tornar a tenir fama entre els espectadors i va buscar temes que cridessin l'atenció del públic especialment. Així el gènere bèl·lic va néixer, que va cridar molt l'atenció dels espectadors. El cinema en color uns anys després també va ser una important innovació que va deixar Hollywood altre cop on estava: mundialment reconegut com la meca del cinema.

Actualment segueix com la meca del cinema i cada any produeix centenars de pel·lícules que s'estrenen a molts cinemes de tot el món.

Algunes de les principals empreses de cinema que actualment es troben a Hollywood són Warner Bros (Warner Brothers Entertainment, Inc), que treballa des de 1926; Universal Studios (Universal Pictures), des de 1909; 20th Century Fox (actual Fox Film Corporation), des de 1915; Paramount Pictures Corporation, des de 1908; entre moltes altres.

Exemples d'actors i actrius que van treballar per el cinema de Hollywood son Paul Newman, Jack Lemmon, Steve McQueen, Peter O'Toole, Marilyn Monroe, Sharon Tate, Mia Farrow, Brigitte Bardot, entre d'altres.

I alguns actors i actrius actuals que treballen per Hollywood son Johnny Depp, Angelina Jolie, Will Smith, Julia Roberts, Robert de Niro, Cameron Diaz, Morgan Freeman, entre d'altres.

b. BOLLYWOOD

Bollywood són el conjunt d'indústries cinematogràfiques que es troben a Bombay, la Índia.

El cinema indi va començar quan el cinematògraf es va conèixer mundialment. A Bombai l'any 1899 es va projectar la primera pel·lícula i l'any 1918 es va realitzar la primera pel·lícula a la Índia. A partir d'aquí el cinema a la Índia ha anat creixent com ha fet el cinema a qualsevol altre país.

El que diferencia Bollywood de la resta del món és la seva peculiaritat: és un cinema molt ben rebut mundialment. Va fer-se mundialment famós a la dècada dels 70 quan va començar a especialitzar-se en temes musicals i de balls indis que van agradar molt a la resta del món gràcies al seu exotisme i a la seva originalitat en la música, i així ha seguit agradant fins a l'actualitat.

D'aquesta manera, el cinema de la Índia va passar a dir-se Bollywood perquè van fer una barreja de noms entre Bombay i Hollywood. A molts indis no els hi va agradar principalment perquè pensaven que era una burla al seu cinema, però finalment se li va quedar el nom 'Bollywood'.

Bollywood, també és mundialment conegut ja que, en moltes pel·lícules, els actors fan play-back quan ballen o canten, així el rodatge es fa més fàcil: primer graven les escenes en silenci i després a sobre li afegeixen la veu. Com que a la Índia es parlen més de 16 idiomes, els doblatges són importants i les pel·lícules són traduïdes a molts idiomes, la qual cosa fa que aquest cinema s'estengui encara més pel món.

Com he dit abans, les pel·lícules Índies normalment inclouen balls i musicals. Aquests balls i cançons són típics de la Índia i actualment es ballen molt les coreografies de pop occidental que han obert moltes escoles de dansa arreu del món, on molts alumnes es dediquen a treure passos de ball de les pel·lícules i portar-los a la pràctica.

Actualment, Bollywood té les seves estrelles que són mundialment conegudes. N'és exemple la famosa Aishwarya Rai, que és l'actriu més ben pagada de Bollywood encara que també ha fet pel·lícules a Hollywood. Algunes de les pel·lícules més conegudes de la Índia que ha fet són *Bodas Y Prejuicio's* (2004), *'La Joven de las Especies'* (2005), entre d'altres. Un actor molt reconegut a la Índia també és Hrithik Roshan que ha fet pel·lícules com *'Lakshya'* (2004), *'I see you'* (2006) i *'Kites'* (2010). Cal esmentar que en Hrithik Roshan va visitar la ciutat d'Igualada el passat juny, on va venir a gravar una pel·lícula de Bollywood titulada *'Zindagi Na Milegi Dobara'*, dirigida per Zoya Akhtar, on es van rodar algunes escenes en alguns carrers de la ciutat d'Igualada.

3 La Marta i jo amb en Hrithik Roshan a Igualada.

c. CINEMA ESPANYOL

i) Historia

El cinema espanyol va començar al mateix temps en que l'invent dels germans Lumière es va estendre pel món. L'invent no va ser estès per Espanya i el cinematògraf només va ser propietat d'alguns aspirants a cineasta. Per això, fins a la segona meitat del segle XX, a Espanya es van gravar poc més de 50 pel·lícules. La primera pel·lícula que va haver-hi a Espanya, va ser *'Riña en un café'* de l'any 1897 feta pel director Fructuós Gelabert. Durant l'època muda, el centre del cinema espanyol estava situat a Barcelona. Allà es van fer algunes pel·lícules històriques, característiques de la història d'Espanya, com per exemple la història de Cristóbal Colom i també molts llibres clàssics es van adaptar i van passar-se a la gran pantalla.

Amb l'arribada del cinema sonor, el cinema espanyol es va estendre per Espanya i va arribar a Madrid on es van fer algunes productores, entre elles la Compañía Industrial Film Española S.A. (CIFESA), on s'hi van gravar bastants pel·lícules fins que va començar la guerra. Durant la guerra, molts cineastes i productors van deixar el cinema per un temps i van anar-se a l'exili.

Després dels anys 50 i 60, el cinema torna a restablir-se a Espanya i ho fa amb més força que mai. S'estén per altres ciutats, hi ha nous directors, nous actors que volen fer cinema per conscienciar al poble sobre la lluita a favor de la democràcia i en contra del franquisme, així moltes pel·lícules que es produeixen durant aquells anys tracten sobre temes polítics.

Actualment, el cinema espanyol és una gran indústria que produeix més de 100 pel·lícules a l'any i és un cinema reconegut mundialment, en el qual s'inverteixen grans quantitats de diners i molts actors espanyols a causa de la seva fama entre el públic, han arribat a treballar per a Hollywood.

ii) Actors, actrius i directors actuals espanyols

- **Pedro Almodóvar**

És un director espanyol, que cultiva el naturalisme i l'objectivisme de l'art deixant de banda el costumbrisme subjectiu que sol haver-hi en el cinema espanyol. El tema de les seves pel·lícules sol ser provocador o escandalós per part del públic. Les últimes pel·lícules que ha dirigit son *'Volver'*(2006) i *'Los abrazos rotos'*(2009).

- **Alejandro Amenábar**

És un director espanyol, que ha dirigit nombroses pel·lícules. Els gèneres que desenvolupa més freqüentment són el thriller, el terror i la intriga i per fer les pel·lícules, s'inspira en les pel·lícules d'altres directors o en novel·les.

- **Antonio Banderas**

És actor, cantant, productor i director. Ha dirigit i produït varies pel·lícules, entre elles *'El camino de los ingleses'* (2006) i ha actuat en innumerables pel·lícules, on ha sigut nominat i ha guanyat varis trofeus com a actor, entre ells els

premís Òscar. Algunes pel·lícules protagonitzades per Banderas son la saga de 'Shreck'(2003), 'La màscara del zorro'(1998), la trilogia de 'Spy Kids'(2001) o 'Conocerás al hombre de tus sueños'(2010).

- **Javier Bardem**

Actor espanyol que va triomfar en pel·lícules espanyoles com 'Antes que anochezca'(2000), 'Mar adentro'(2004) o 'Los lunes al sol' (2002) i després va fer el salt a Hollywood amb 'No country for old men'(2007) o 'Viky Cristina Barcelona'(2008), on va ser el primer actor espanyol a guanyar un Òscar de Hollywood.

- **Penélope Cruz**

Actriu espanyola reconeguda mundialment. Primerament va treballar amb Almodóvar i Amenábar i va guanyar tres premis Goya. Després va fer el seu salt a Hollywood i va ser nominada a Òscar amb la pel·lícula 'Volver'(2006). Va guanyar Òscars quan va treballar amb Woody Allen amb la pel·lícula 'Viky Cristina Barcelona'(2008) on va ser la primera actriu espanyola a guanyar un Òscar.

❖ PREMIS DEL CINEMA

Cada any, per classificar la qualitat de les pel·lícules, es fan diferents premis i nominacions arreu del món, on fins i tot algunes pel·lícules reben innumerables premis. Normalment els premis es divideixen en varies categories com: Millor pel·lícula, Millor director, Millor actor, Millor actriu, Millor guió adaptat, Millor fotografia, Millor direcció d'art, Millor so, Millor curtmetratge de ficció, Millor Banda Sonora, Millor cançó original, Millor muntatge, Millors efectes visuals, Millor guió original, Millor disseny de vestuari, Millor maquillatge, entre d'altres.

- Premis a Estats Units

- **Premis Òscar⁵ (Academy Awards)**: són atorgats cada mes de febrer o març per l'Acadèmia de les Arts i les Ciències Cinematogràfiques a Los Angeles (Califòrnia).

- **Globus d'Or**: són atorgats per la premsa estrangera de Hollywood.

- Premis a Espanya

- **Goya**: atorgats per l'Academia Espanyola del Cinema.

- **Fotogramas de plata**: atorgats per la revista cinematogràfica espanyola de fotogrames.

- **Premis del Festival de Cinema de Gijón**.

- **Concha de Oro**: atorgats pel Festival Internacional de Cinema de San Sebastián.

- **Premis del Festival de Cinema de Sitges**.

⁵ Òscar: El premi que es dona és una petita estàtua daurada que representa un home nuu agafant una espasa que aguanta sobre el peu i una cinta de pel·lícula amb cinc radis. Cada radi simbolitza les cinc branques originals de l'Acadèmia: actors, guionistes, directors, productors i tècnics. L'estàtua és de l'any 1928 encara que l'any 1931 va passar a dir-se Òscar ja que Margaret Herrick (coneguda en aquella època) va dir que l'estàtua s'assemblava al seu oncle Òscar.

ALISON: el setè art aplicat a la realitat.

- **Espiga de oro:** atorgats per la Setmana Internacional de Cinema a Valladolid.

- Premis europeus

- **Premis BAFTA:** atorgat per l'Acadèmia Britànica de les Arts Cinematogràfiques i la Televisió.

- **Palma d'Or:** atorgat pel Festival Internacional de Cinema de Cannes.

- **Lleó d'Or:** atorgat pel Festival Internacional de Cinema de Venècia.

- Premis sud-americans

- **Ariel:** atorgats per l'Acadèmia Mexicana de les Arts i les Ciències Cinematogràfiques.

- **Còndor de Plata:** atorgats per l'Associació de Cronistes Cinematogràfics d'Argentina.

- **Premis Astor:** atorgats pel Festival Internacional de Cinema del Mar de Plata.

4. GÈNERES CINEMATogrÀFICS

Per tal de poder-nos identificar amb els personatges de la pel·lícula i trobar la temàtica que li agrada a un cert espectador, les pel·lícules es classifiquen en diferents gèneres, per tal de veure la pel·lícula adequada als nostres interessos. Es poden classificar segons el seu estil, la seva ambientació, el tipus de públic que rep, el seu format, la seva extensió, per la funció per la qual han estat fetes, etc. Encara que la classificació que més es coneix és la de l'estil que té, ja que, com he dit abans, és important que el públic es senti identificat amb la pel·lícula que mira o que abans de veure la pel·lícula tingui una idea del tema que desenvoluparà. La classificació és una mica subjectiva, ja que les diverses classificacions de pel·lícules no estan oficialment fixades i hi he trobat alguns errors que aquí he pogut rectificar, ja que una pel·lícula pot pertànyer a diferents gèneres alhora o la poden haver classificat en un grup erroni (hi ha pel·lícules que les classifiquen com a independents o d'autor, encara que aquesta classificació no és de gènere sinó del pressupost que s'ha utilitzat per gravar-la).

En aquest apartat de gèneres, posaré exemples de pel·lícules en cada un d'ells perquè sigui més fàcil el seu reconeixement. Així doncs, les pel·lícules es classifiquen:

a. SEGONS EL TIPUS DE PÚBLIC

- **Infantil:** és el cinema dedicat a aquells més petits. Normalment es fan activitats lúdiques i contes que ajuden als nens a aprendre el més bàsic i a educar-los. En el cinema infantil la majoria de cops s'utilitza l'animació perquè es creen personatges fantàstics o animals que criden molt l'atenció dels nens. Són exemples '*Barrio Sésamo*', els '*Lunnis*', '*Caillou*', '*Les Tres Bessones*', etc.

Les Tres Bessones i Gaudí

País: Catalunya

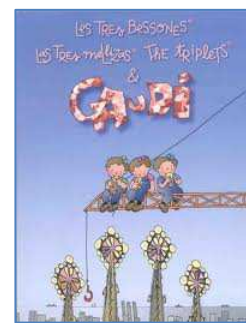
Durada: 60 min

Any: 2002

Direcció: Jordi Valbuena

Producció: Oriol Ivern

Sinopsis: L'Antoni Gaudí ha perdut l'entusiasme que tenia abans per l'arquitectura. Un dia, apareixen les Tres Bessones i l'ajuden a superar les seves pors i a construir un nou edifici: la Pedrera.

- **Adolescent:** el cinema adolescent és aquell que tracta sobre les principals preocupacions dels adolescents, com el primer amor, la rebeldia, les discussions amb els pares, etc. i on els protagonistes són adolescents. Usualment està ambientat en els

instituts americans, on hi ha la típica colla d'amics que a cada un li agrada fer una cosa diferent. Hi ha el noi que té més fama a l'institut, la noia estudiant, el fanàtic dels videojocs o del bàsquet, la que sempre fa la guitza al protagonista, el 'friki', el solitari o marginat, etc. I tracten sobre les relacions i els conflictes entre ells. Estem parlant, doncs de 'High School Musical' (encara que també sigui un musical), 'Pont de mi lloc', 'Chicas malas', '17 otra vez', 'Diarios de la Calle', 'Uno para todas', 'Escucha mi voz', 'Crepúsculo', etc.

The sisterhood of the travelling pants (Uno para todas)

País: USA

Durada: 119 minuts

Any: 2005

Direcció: Ken Kwapis

Repart: Amber Tamblyn, Blake Lively, Alexis Bledel i America Ferrera.

Sinopsis: La Tibby (Amber Tamblyn), la Bridget (Blake Lively), la Lena (Alexis Bledel) i la Carmen (America Ferrera) són amigues de tota la vida. Les seves mares es van conèixer a les classes d'exercicis d'embarassades i des de llavors han estat sempre juntes. Però l'estiu arriba i per primer cop, s'hauran de separar ja que la Carmen se'n va a Carolina del Sud a visitar el seu pare, la Lena se'n va al poble dels seus avis a Santorini (Grècia), la Bridget se'n va a un campament de futbol a Mèxic i la Tibby es queda a la ciutat treballant al supermercat. Un dia abans de separar-se, les quatre amigues se'n van de compres i es troben amb el curiós cas de que uns pantalons texans els hi queden bé a totes encara que tinguin diferents talles. D'aquesta manera decideixen anar-se'ls enviant d'un lloc a l'altre, on finalment, amb els pantalons posats, a cada una li passarà coses extraordinàries.

- **Familiar:** el cinema familiar està pensat per a tots els públics, per gaudir del cinema a totes les edats. Són pel·lícules de dibuixos animats o que no tenen un contingut que pugui afectar la sensibilitat dels més petits i no els avorreixi, alhora que faci gaudir als més grans. Alguns exemples són 'Más allá de los sueños', 'Un Sueño Possible', etc.

The blind side (Un sueño posible)

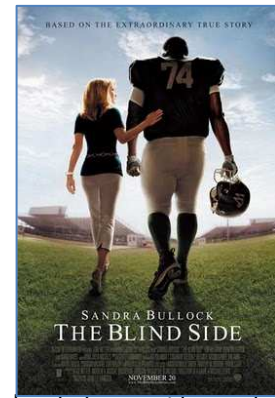
País: USA

Durada: 129 minuts

Any: 2010

Direcció: John Lee Hancock

Repart: Sandra Bullock, Quinton Aaron i Tim McGraw.

Sinopsis: En Michael (Quinton Aaron) no sap res de la seva família des de fa anys i ha anat a diferents institucions que l'han acollit al llarg de la seva vida. Quan arriba a un institut de Memphis, coneix a la Leigh Anne Tuohy (Sandra Bullock) que al veure la seva situació, l'acull a casa seva com a fill seu, el posa a l'equip de futbol americà i l'ajuda a guanyar una beca perquè pugui anar a la universitat. D'aquest manera aconseguix que en Michael surti del món en que es trobava abans.

- **Adult:** és aquell tipus de cinema dirigit exclusivament a l'audiència adulta. Hi poden aparèixer temes inquietants, violència, paraules malsonants o sexe explícit.

b. SEGONS LA TÈCNICA

- **Rodatge:** el rodatge és la tècnica que es fa servir més en el cinema. Es duu a terme amb una càmera cinematogràfica i amb uns actors que actuen davant d'ella. Després els diferents vídeos s'ajunten en el muntatge i queda el resultat que esperem.

Oceans (Océanos)

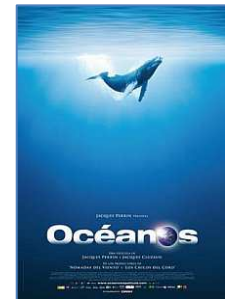
País: França, Suïssa i Espanya.

Durada: 103 minuts

Any: 2010

Direcció: Jaques Perrin i Jaques Cluzaud

Repart: No hi ha actors perquè és un documental

Sinopsis: És un documental, on dona a conèixer el fons marí. Està gravat a través de càmeres submarines (impedeixen que l'aigua penetri dins la càmera).

- **Animació (dibuixos animats):** l'animació és totalment diferent al rodatge normal de les pel·lícules, ja que bàsicament es fan servir tècniques d'animació. Normalment no es necessiten actors ja que es les imatges son tot de dibuixos que, quan els projectes sembla que estiguin en moviment.

L'animació va tenir la seva època d'esplendor durant la dècada dels 90 amb les produccions de Walt Disney: el ratolí 'Mickey Mouse' i les princeses Disney, com la

ALISON: el setè art aplicat a la realitat.

'Bella i la Bèstia', 'la Bella Dorment', 'la Sirenetta', 'Pocahontas', 'la Ventafoc's, etc.; i molts altres com 'Pinocho', 'Bambi', 'Toy Story', 'Dumbo', etc.
També al Japó l'animació (anime) ha tingut molt d'èxit sobretot en dibuixos animats com 'Doraemon', 'Cardcaptor Sakura', 'Naruto', 'Pokémon', 'Hamtaro', 'Detectiu Conan', etc.

Ratatouille

País:USA

Durada: 110 minuts

Any: 2007

Direcció: Brad Bird

Repart de doblatge: Patton Oswald, Ian Holm, Lou Romano, entre d'altres.

Sinopsis: El somni d'en Remy és convertir-se en un gran chef francès encara que ell sigui una rata. Diferents successos el faran arribar al clavegueram de París on casualment entrarà al restaurant del seu gran ídol: l' Auguste Gusteau. Gràcies al seu amic Linguini treballarà entre els humans intentat guanyar la seva acceptació envers ell.

La diferència bàsica entre les tècniques de gravació entre l'animació i el rodatge habitual d'una pel·lícula és que mentres el cinema d'imatge real s'analiza i es descomposa en el moviment real, en el cinema d'animació es construeix un moviment inexistent en la realitat.

5 Rodatge d'una pel·lícula

4 Animació

c. SEGONS LA DURADA

ALISON: el setè art aplicat a la realitat.

- **Llarg metratges:** els llarg metratges són aquelles pel·lícules que duren 40 minuts o més (segons l'Acadèmia de les Arts i Ciències Cinematogràfiques, l'American Film Institute i el British Film Institute). Per tant, es denominen llarg metratges la gran majoria de pel·lícules que veiem al cinema.
- **Curt metratges:** els curt metratges són aquelles pel·lícules o produccions audiovisuals que duren menys de 40 minuts. Encara que també es diu que les pel·lícules de 30 a 60 minuts s'anomenen mig metratges.

Sueños

País: Espanya

Durada: 10 minuts

Any: 2003

Direcció: Daniel Guzmán

Repart: Adrián Gordillo i Adam Jeziersky

Sinopsis: Una terrassa de Madrid, un dia d'estiu, una bicicleta del 74 i dos nois sense saber res de la vida que ideen somnis per complir sense saber el que els hi esperarà a l'altre cantó del carrer.

d. SEGONS L'ESTIL I L'ARGUMENT

- **Pel·lícules d'acció:** l'argument que desenvolupa és la lluita entre el bé i el mal, on els protagonistes lluiten pel bé i tenen que recórrer a la violència i a la força física per aconseguir-ho. Normalment les pel·lícules d'acció són aquelles on apareixen els súper herois o un personatge líder, amb molta capacitat de rapidesa, valentia i força per vèncer els enemics.

Alguns exemples de pel·lícules d'acció són *'Spider-Man'*, *'James Bond 007'*, *'Els Tres Mosqueters'*, entre d'altres.

The Italian Job

País: USA, França i Anglaterra.

Durada: 111 minuts

Any: 2003

Direcció: F. Gary Gray

Repart: Mark Wahlberg, Charlize Theron, Donald Sutherland, entre d'altres.

Sinopsis: En Charlie Crocker va acabar amb èxit el delictes de tota una vida. El que ell no sabia era que el van traïr. Per això viatja a Itàlia per venjar-se. A costa de robatoris, persecucions automobilístiques i un bon equip ajudant-lo, en Charlie aconseguirà el seu propòsit.

- **Pel·lícules d'aventura:** les pel·lícules d'aventura són aquelles en que el protagonista ha d'aconseguir la seva missió (les pel·lícules d'aventures també poden ser d'acció ja que la missió del protagonista pot ser lluitar contra el mal), té noves experiències, coneix nous espais, noves persones i en algun moment posa la seva vida en perill per tal d'aconseguir-ho.

És un dels gèneres més populars amb un públic senzill. L'aventura és pròpia del cinema tradicional, però que últimament George Lucas i Steven Spielberg han revitalitzat.

Exemples de pel·lícules d'aventura són la saga 'Harry Potter', 'Indiana Jones', '300', etc.

Indiana Jones and the Kingdom of the Crystal Skull (Indiana Jones i el regne de la calavera de cristall).

País: USA

Duració: 124 minuts

Any: 2008

Direcció: Steven Spielberg

Repart: Harrison Ford, Cate Blanchett, Karen Allen, Shia LaBeouf, entre d'altres.

Sinopsis: En plena guerra freda, l'Indiana acaba de passar per un aeroport i casi uns agents soviètics l'agafen. S'adona que les coses van cada cop pitjor: el govern el vol fer fora de la universitat on ensenya ja que sospiten d'ell. Abans d'anar-se'm coneix a un noi que el portarà cap a la Calavera de Cristall d'Akator, un objecte llegendari que desperta la fascinació, la superstició i la por.

- **Drama:** són aquelles pel·lícules en que els protagonistes tenen conflictes entre ells, normalment són conflictes seriosos, però el més destacat és el del tema de l'amor. Són tragèdies que aconsegueixen que el públic s'oblidi dels seus propis problemes i es preocupi més en els problemes dels personatges de la pel·lícula.

Exemples de drama són 'Million Dollar Baby', 'Los Chicos del Coro', 'Lo que el viento se llevó', entre d'altres.

Million Dollar Baby

País: USA

Duració: 137 minuts

Any: 2004

Direcció: Clint Eastwood

Repart: Clint Eastwood, Hilary Swank, Morgan Freeman, entre d'altres.

Sinopsis: En Frankie Dunn té un gimnàs on ensenya a boxejar a lluitadors increïbles i ho ha fet de tota la vida. Sempre els hi ha ensenyat que per sobre de tot, el que s'ha de fer és protegir-se. A causa de problemes familiars, en Frankie no s'ha relacionat amb ningú durant molts anys, només té a en Scrap que és un ex boxejador que s'encarrega del seu gimnàs. Un dia arriba la Maggie, una noia que sap el que vol i està disposada a fer qualsevol cosa per a aconseguir-ho. D'aquesta manera, gràcies a en Frankie, la Maggie arriba lluny i desitja aconseguir que algú cregui en ella.

*També es pot considerar del subgènere esportiu.

- **Comèdia:** són pel·lícules realitzades amb la intenció de provocar humor, entreteniment i riure en l'espectador. Hi ha actors especialitzats en aquests gènere cinematogràfic, els denominats comedians, que es formen a 'l'escola de la comèdia'. La comèdia és un gènere bastant acollit pels espectadors, on aquests tenen l'oportunitat de descansar i gaudir a la vegada.

My best friend's wedding (La boda de mi mejor amigo)

País: USA

Duració: 105 minuts

Any: 1997

Direcció: P.J Hogan

Repart: Julia Roberts, Dermot Mulroney, Cameron Diaz i Rupert Everett

Sinopsis: Fa nou anys que la Julianne i en Michael van tallar la seva relació, encara que van acordar que si al complir els 28 anys cap d'ells estava casat, que llavors s'unirien en matrimoni. Però dies abans de la data límit, ella rep una invitació per assistir a la boda del seu amic.

- **Intriga / Thriller / Terror:** és una barreja entre la ciència ficció (per totes les manifestacions d'éssers sobrenaturals: fantasmes, esperits, dimonis, etc.) i el drama (a

causa de l'estat emocional amb que es queda el públic després de veure la pel·lícula). Encara que les pel·lícules de por es distingeixen d'aquests dos gèneres perquè són realment terrorífiques. Alguns exemples són *'El sexto sentido'*, *'Los otros'*, *'El doctor Frankenstein'*, *'Dràcula'*, *'El exorcista'*, etc.

The exorcist (El exorcista)

País: USA

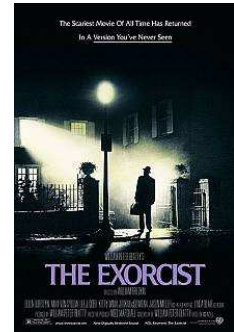
Duració: 122 minuts

Any: 1973

Direcció: William Friedkin

Repart: Ellen Burstyn, Max von Sydow, Jason Miller, entre d'altres.

Sinopsis: La Regan és una nena de 12 anys que viu amb la seva mare. La Regan ja fa dies que està malalta, però els metges descarten que sigui un dolor físic, per tant, dedueixen que està posseïda a causa de successos sobrenaturals que ocorren al seu entorn. D'aquesta manera, la mare decideix recórrer a un sacerdot que li farà l'exorcisme.

- **Musical:** són pel·lícules on es canten, ballen i representen diferents cançons ambientades en l'argument de la pel·lícula. Aquest gènere va ser dels més vistos quan es va inventar el cinema sonor. Però amb el temps va perdre fama i prestigi, encara que s'ha anat mantenint en aquests últims anys gràcies a pel·lícules adolescents com *'High School Musical'*, *'Camp Rock'*, *'Hannah Montana'*, etc. Altres exemples són: *'Cantando bajo la lluvia'*, *'El mago de oz'*, *'Mary Poppins'*, *'Siete novias para siete hermanos'*, *'Bodas y prejuicios'*, entre d'altres.

Merry Poppins

País: USA

Duració: 140 minuts

Any: 1964

Direcció: Robert Stevenson

Repart: Julie Andrews, Dick van Dyke, David Tomlinson, Glynis Johns, entre d'altres.

Sinopsis: La Jane i en Michael sempre van canviant de mainadera. Els seus pares treballen molt i ells l'únic que volen és una mainadera que els cuidi bé i sigui la seva amiga. Un dia apareix la Mary Poppins, una mainadera aparent normal, però que amaga fantasia i diversió dins seu.

- **Policíac:** a contrari dels musicals, les pel·lícules policíacques són molt acceptades pel públic gràcies a la societat contemporània impulsada per la violència, les màfies, grans

robatoris a bancs i atemptats suïcides. Tenen com a subgèneres les pel·lícules de gàngsters i el cinema negre. Exemples en són 'Venganza', 'A todo gas', etc.

The Dark Knight (Batman: El caballero oscuro)

País: USA

Duració: 152 minuts

Any: 2008

Direcció: Christopher Nolan

Repart: Christian Bale, Heath Ledger, Aaron Eckhart, Morgan Freeman, entre d'altres.

Sinopsis: En Batman segueix la seva lluita contra el mal, i gràcies als agents de policia de la ciutat aconsegueixen desmantellar a un horrible criminal interessat en robar bancs i cometre assassinats: el Joker.

- **Pornografía /eròtic:** és aquell gènere on apareixen explícitament els genitals dels actors mentres es realitza l'acte sexual, la seva finalitat bàsica és excitar a l'espectador. Aquest gènere no arriba als cinemes, ni es ven als supermercats, es difon a través d'Internet, ja que és un tipus de cinema que, en opinió pròpia, deshumanitza a l'home, i no és ben acceptat per alguns tipus de públic. Aquest gènere el posaríem dins del cinema per a adults.
- **Western (oest americà):** és el gènere en que l'argument es desenvolupa a Nord Amèrica, a l'oest. Normalment, els protagonistes són cowboys o sheriffs, encara que també apareixen els famosos indis americans. El western principalment, ha unit la història del públic nord-americà. Actualment el western no es produeix però fa anys va tenir molt d'èxit i ens ha deixat grans clàssics. Va tenir la seva època d'esplendor, com el seu intent de renovació 'spaghetti-western' que quasi enfonsa el gènere, etc.

Dances with wolves (Bailando con lobos)

País: USA

Duració: 180 minuts

Any: 1990

Direcció: Kevin Costner

Repart: Kevin Costner, Mary McDonnell, Graham Greene, entre d'altres.

Sinopsis: la història passa el 1860, quan el colons comencen a emigrar cap a l'Oest. En John J. Dunbar és un soldat de les files d'Unió que té la curiositat d'entrar en contacte amb la tribu del Sioux. A partir d'aquí la història tracta sobre la acceptació d'en Dunbar per part d'aquesta tribu.

- **Documental:** els documentals són produccions que intenten mostrar una visió de la realitat, estudien i investiguen sobre un fet per donar-lo a conèixer a la societat. Normalment tenen un presentador que narra tots els successos que hi esdevenen o aquest, es presenta en veu en *off* per tal de que el públic sàpiga el que passa. Els documentals actualment tracten sobre animals de l'Àfrica o qualsevol lloc del món, sobre fets històrics, la societat, les drogues, etc.

Promises (Promeses)

País: Israel

Duració: 106 minuts

Any: 2001

Direcció: Carlos Bolado, B.Z. Goldberg i Justine Shapiro.

Repert: Documental

Sinopsis: tracte del viatge de Goldberg a través de les comunitats palestines i els coneguts barris de Jerusalem. Allà, Goldberg coneix i posa en contacte a nens palestins i israelians entre nou i tretze anys, que aconseguirà (tot i les seves diferències) que es facin amics.

- **Misteri:** el cinema de misteri és aquell que fa que l'espectador tingui intriga durant tota la pel·lícula i que els personatges a través d'enigmes que van solucionant acabin resolent allò que volien. Exemples en són *'El intercanvi'*, *'El internado'*, etc.

Changeling (El intercanvi)

País: USA

Duració: 141 minuts

Any: 2008

Direcció: Clint Eastwood

Repert: Angelina Jolie, Gattlin Griffith, Michelle Gunn, entre d'altres.

Sinopsis: Durant els anys 20 a Los Àngeles es produeix la desaparició d'un nen. La seva mare i la policia es passen mesos buscant-lo fins que un dia la policia arriba amb un nen que diu que es el seu fill. La mare ho nega, la prenen per boja i la inhabiliten per seguir buscant al seu fill. Haurà de lluitar per aconseguir-ho.

- **Romàntic:** el cinema romàntic és aquell que tracta sobre relacions sentimentals, amor, problemes amorosos entre els personatges, etc. Són exemples *'Un paseo para recordar'*, *'El diario de Noa'*, *'Querido John'*, etc.

The notebook (El diario de Noa)

País: USA

Duració: 123 minuts

Any: 2004

Direcció: Nick Cassavetes

Repart: Tim Ivey, Gena Rowlands, Starletta DuPois, James Garner, entre d'altres.

Sinopsis: L'Allie i en Noa són dos ancians que viuen en una residència, l'Allie té alzhèimer i no se'n recorda d'en Noa, per això ell cada dia li llegeix el diari de la seva història, que ella va narrar quan encara tenia ús de raó, amb l'esperança de que se'n recordi d'ell.

- **Còmic:** el cinema còmic és aquell que pretén burlar-se de quelcom relacionat amb l'argument de la pel·lícula. Normalment la seva finalitat és per fer una crítica social o per fer parodies. El rei del cinema còmic és Charles Chaplin amb moltes produccions, entre elles, 'El gran dictador'.

The great dictator (El gran doctador)

País: USA

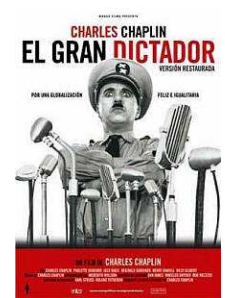
Duració: 124 minuts

Any: 1940

Direcció: Charles Chaplin

Repart: Charles Chaplin, Paulette Goddard, Jack Oakie, etntre d'altres.

Sinopsis: Un barber resulta ser el doble exacte del dictador de Tomania, Hynkel. Aquest fonamenta l'antisemitisme entre la població distraient la seva atenció de les greus dificultats econòmiques del país.

- **Ciència ficció:** aquestes pel·lícules recullen tot allò que no és real. Super herois, poders sobrehumans, màgia o arguments futuristes (naus espacials, planetes desconeguts, etc). Aquest gènere va començar a ser acceptat pel públic a partir del 2001, quan van sorgir els efectes especial digitals, que van millorar molt la visió real d'aquestes pel·lícules. També moltes novel·les de ciència ficció van ser passades a la gran pantalla i van tenir molta fama als cinemes. Exemples en són 'La guerra de les galàxies', 'Matrix', 'El planeta de los Simios', 'Superman', 'Terminator', 'Push', etc.

X-Men

País: USA

Durada: 104 minuts

Any: 2000

Direcció: Bryan Singer

Repart: Hugh Jackman, Partixk Stewart, Ian McKellen, entre d'altres.

Sinopsis: En un futur pròxim, en la humanitat neix una altra raça: els mutants. Aquests estan dotats de poders els quals els poden utilitzar tan com per fer el bé com per fer el mal. Uns lluiten per integrar-se en la raça humana mentres que d'altres procuren dominar-la i exterminar-la.

* També es denomina d'acció i d'aventura.

- **Històric:** són les que narren fets importants de la història o que estan ambientades en altres èpoques (*peplum*: de romans, mitologia, llegendes gregues, prehistòria, etc.). En l'actualitat, es solen veure con a mitjà didàctic per ensenyar l'assignatura d'història. Exemples en són '*Ben-Hur*', '*Cyrano de Bergerac*', '*Espartaco*', '*Gandhi*', '*Gladiator*', '*Hotel Rwanda*', '*El patriota*'.

The patriot (El patriota)

País: Alemanya i USA

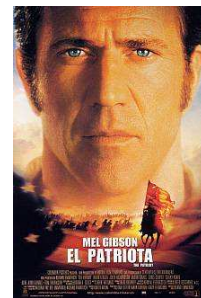
Duració: 164 minuts

Any: 2000

Direcció: Roland Emmerich

Repart: Mel Gibson, Heath Ledger, Joely Richardson, Jason Isaacs, entre d'altres.

Sinopsis: L'ant 1776 a Carolina del Sud, en Benjamin Martin, vidu i llegendari heroi de guerra, es troba afectat en plena guerra per la revolució americana. Sense poder-hi fer res, observa com la seva família és dividida a causa de les forces britàniques. Haurà de ser tot un patriota per lluitar i aconseguir el que desitja.

- **Bèl·lic:** el cinema bèl·lic és aquell que en el seu argument hi ha escrit la paraula 'guerra'. El gènere bèl·lic hauria de ser un subgènere ja que les pel·lícules de guerra solen ser històriques o d'aventures, però se'l considera un gènere gràcies a l'acolliment que tenen en el públic. Exemples en són '*Salvar al soldado Ryan*', '*Pearl Harbour*', etc.

Pearl Harbor

País: USA

Duració: 183 minuts

Any: 2001

Direcció: Michael Bay

Repart: Ben Affleck, Josh Hartnett, Kate Beckinsale, entre d'altres.

Sinopsis: En Rafe McCawley i en Danny Walker són dos joves, germans i pilots americans de Pearl Harbor, que van aprendre a volar amb avions fumigadors. Després de l'atac per part dels japonesos a Pearl Harbor, hauran d'endinsar-se en una difícil missió de la qual molt poca gent surt amb vida, mentrestant, l'Evelyn els esperarà allà.

e. SUBGÈNERES D'ESTIL I ARGUMENT

- **Melodrama:** aquest subgènere és similar al drama, però d'una forma exagerada. Normalment els melodrames tracten sobre temes morals, que aporten a l'espectador un ensenyament didàctic. També els melodrames van acompanyats de música.
- **Religiós:** el tema que desenvolupa és sobre Jesucrist, algun sacerdot, sobre l'Església o fets històrics que van marcar l'història de l'Església. Normalment aquest gènere s'inclou dins del gènere històric. Exemples: *'La passió de Crist'*, *'Karol: el Hombre que se convirtió en papa'*, etc.
- **Social / Polític:** el tema d'aquests pel·lícules tracten sobre fets polítics i socials. Com que normalment són fets importants, el cinema social i polític és un subgènere del gènere històric. Són exemple *'Forrest Gump'*, *'United 93'*, etc.
- **Esportiu:** és aquell cinema que la seva temàtica tracta sobre els esports. Tenim com a exemples *'Ice princess'*, *'Ella es el chico'*, *'Salta'*, *'A todo gas'*, *'Step up'*, *'Quiero ser como Beckham'*, *'The calcium kid'*, etc.
- **Spoof movie:** les spoofs movies són aquelles pel·lícules que satiritzen a tots els altres gèneres cinematogràfics. Aquest gènere no és gaire reconegut pel públic i ha fet poques produccions, les més importants són: *'Vampires Stucks'* (on fan burla de la saga 'Crepúsculo'), *'Spanish Movie'* (on fan burla de moltes pel·lícules espanyoles actuals), *'Epic Movie'* (on fan burla de la saga de 'Les cròniques de Narnia'), *'Scary Movie'* (on

fan burla de varies pel·lícules de por), *'Not Another Teen Movie'* (on es burlen de pel·lícules d'adolescents), entre altres.

- **Samurais:** les pel·lícules de samurais es van fer molt populars al Japó després de la Segona Guerra Mundial i actualment en tenim un bon repertori i actualment també se'n fan.
- **Gàngster:** el cinema de gàngsters té el tema principal en el crim organitzat. És a dir, que els protagonistes són dolents i lluiten per la violència i el mal. Per això el cinema de gàngsters no va ser gaire ben rebut pels públics i fins i tot es va arribar a censurar.
- **Negre:** el cinema negre es podria incloure al cinema social o al cinema de gàngsters. Es caracteritza pels fets delictius i criminals. S'utilitza un llenguatge el·líptic i metafòric i les escenes es caracteritzen per la fosca il·luminació i ombres que creen en l'espectador més intriga. Normalment el bons passen a ser dolents i mai saps de quin cantó està cada personatge. Aquest gènere només va ser popular entre els anys 40 i 50 i actualment no es produeixen pel·lícules d'aquest gènere.
- **Fantasia:** és un gènere que s'inclou dins al ciència-ficció. Tracta sobre fets, criatures, mons i coses fantàstiques. Aquest gènere no inclou per exemple tots els arguments futuristes com naus espacials, astronautes, etc. Que si que estan inclosos en la ciència-ficció.
- **Arts marcial:** és un gènere inclòs en l'esportiu que tracta sobre arts marcial com el karate, el judo, el taekwondo, etc. Es creen complexes coreografies per gravar la pel·lícula i que quedi més professional. Alguns actors d'aquest gènere són en Jackie Chan i en Chuck Norris. Exemples en són *'Karate kid'*, *'Kung Fu Panda'*, etc.

5. EL PRESSUPOST DEL CINEMA

El cinema, com ja sabem és considerat un art, un medi de comunicació social, un llenguatge, etc. Encara que no deixa de ser un espectacle i una indústria. D'aquesta manera, per promoure, finançar i tirar endavant tot el projecte de fer un pel·lícula, calen diners. Diners per pagar als tècnics, als actors, per tot el material que es necessita, totes les finances que es tenen que fer durant la preproducció, els efectes especials, etc. Per tant, es necessita una quantitat elevada de diners per tenir-ho tot en ordre.

El problema que sorgeix en el cinema, és que hi ha persones que tenen una idea que donar a conèixer al món i no tenen diners per a fer-ho. Per tant, el cinema es divideix en pel·lícules amb diferents tipus de pressupostos. La qualitat no és la mateixa en totes, però si que gràcies als bons guions i arguments que hi arriben a haver i a moltes tècniques de gravació, s'assoleixen uns efectes que agraden al públic igualment.

a. Cinema d'alt pressupost

És el cinema que tots coneixem. També és anomenat cinema A. El que fan les gran indústries cinematogràfiques. Aquestes inverteixen grans quantitats de diners en pagar tot el que faci falta perquè la pel·lícula surti amb una gran qualitat i tingui molt d'èxit, encara que també es gasten grans quantitats de diners pagant als actors (hem de tenir en compte que amb grans actors es fan grans pel·lícules).

En la preproducció, el productor s'encarrega de fer totes les finances i els negocis necessaris, sense preocupar-se de la quantitat de diners que pot gastar, ja que aquestes grans indústries tenen molts diners gràcies a el munt de produccions que fan anualment i l'èxit que tenen. Si no són grans indústries, són finançades per l'estat, que els hi proporciona els diners que facin falta, mentre la pel·lícula tingui èxit i hi hagin guanys majoritaris als diners invertits.

b. Cinema de baix pressupost

El cinema de baix pressupost (també anomenat cinema B) és un grup amb més categories però menys extens que el d'alt pressupost, ja que en aquest tipus de cinema s'han fet diferents grups, segons l'estil que han adoptat i segons la quantitat de diners que han invertit, encara que hi ha poca gent que ho faci perquè el percentatge d'èxit d'una pel·lícula de classe B és molt inferior al d'una pel·lícula de classe A.

i) Història del cinema B

El cinema de baix pressupost va iniciar-se durant el crac del 29, quan Hollywood va caure en crisi. Moltes productores van decaure i van començar a baixar el costos de les pel·lícules, van contractar a actors principiants per no tenir-los que

pagar tant com els altres i la qualitat de visió de les pel·lícules va tenir que disminuir, de manera que les grans indústries no haguessin de tancar. A causa de la crisi, la gent va deixar d'anar al cinema i per tant, van tenir que buscar-hi una solució per seguir venent. Els grans productores van decidir distribuir les pel·lícules en teatres, on cada pel·lícula feia vàries gires (és a dir, que la projectaven molts cops). A la primera gira, la pel·lícula era molt cara d'anar a veure, però a mesura que l'anaven posant, el preu anava disminuint de manera que la gent va tornar a anar al cinema gràcies al preu de ganga al que les reproduïen. També van començar a fer ofertes de dues per una, on la primera pel·lícula era de classe A i la segona era de classe B. Així la gent es va començar a interessar per aquell nou tipus de pel·lícules. Quan els cinemes van tornar, el 75% dels cinemes d'Estats Units feien les ofertes d'emetre dues pel·lícules pagant-ne una o simplement posaven pel·lícules independents.

Després del crac, moltes indústries van tornar a assolir la riquesa d'abans, però com que les noves pel·lícules de classe B havien tingut molt d'èxit, les grans productores van decidir invertir una part dels seus diners al cinema B. Moltes altres productores no van aconseguir-ho. Així doncs, com que fer cinema estava de moda i era la millor manera de fer-se ric, les empreses que no van sortir-ne de la crisi van decidir no tancar i es van dedicar a la classe B.

També durant els anys quaranta, dins del cinema B, van començar a fer-se les sèries. Les sèries eren pel·lícules no molt llargues, però d'uns deu o quinze capítols cadascuna. Cada un cert temps, anaven traient un nou capítol als cinemes, de manera que molta gent ho anava a veure perquè s'havia quedat amb la intriga en el capítol anterior. D'aquesta manera, el cinema B va tenir molts guanys en aquella dècada. Encara que, amb l'arribada de la televisió als anys 50, totes les sèries van morir i a sobre Hollywood va entrar en crisi.

L'any 1948 van acusar a Hollywood de monopoli al tenir dominada la producció, distribució i exhibició de totes les pel·lícules del país. Per això, va tenir que deixar de distribuir pel·lícules com ho havia fet abans, i les pel·lícules de classe B van deixar de tenir importància tot sent tretes de la gran pantalla. Va ser el fi de la classe B a Hollywood.

Encara que la classe B s'hagués enfonsat, van quedar alguns petits estudis que van decidir seguir fent cinema B, com la American International Pictures, fundada l'any 1954 que treia innumerables pel·lícules a l'any. I gràcies a aquests petits estudis perseverants, va sorgir el cinema independent.

Per molt que el cinema B acabés tan malament, durant la seva bona època va ser molt ben acceptat pel públic i moltes de les seves pel·lícules s'han convertit en clàssics del cinema, com les pel·lícules: *'El último refugio'* (High Sierra, 1940) i *'La mujer pantera'* (Cat People, 1941).

ii) Subgènere: el cinema Z

Amb plena època del cinema B en els petits estudis, es va originar una altre tipus de cinema amb baix pressupost, però que aquest era molt més reduït que el cinema de classe B corrent. La primera pel·lícula de la història considerada com a Z va ser: *'Plan 9 From Outer Space'* (Ed Wood, 1956). Aquesta, va ser produïda amb tan sols 60.000 dòlars i va ser un fracàs total. Fins i tot el públic trobava els errors en la pel·lícula: molts elements estaven fets clarament de cartolina, els plats volants es veia com penjaven d'un fil, hi havia alternacions claríssimes del dia i la nit en una mateixa escena, es veia clarament com els actors llegien el seu guió sense haver-se'l estudiat, quan un actor faltava el substituïen per un altre, etc. A part d'aquesta producció, se'n van fer moltes altres igual que la mencionada, com n'és exemple les pel·lícules de ninjes que es van posar de moda durant la dècada dels anys 80, entre d'altres.

En conclusió, el cinema de classe Z no es caracteritzava pel seu baix pressupost a l'hora de treballar, sinó per la mala qualitat amb que havia estat feta la pel·lícula.

c. El cinema independent i el d'autor

A continuació exposaré dos altres tipus de cinema, però que aquests no estan del tot lligats al pressupost, sinó a la iniciativa del productor. Les principals semblances que tenen entre ells són: la temàtica, que sol ser sobre homosexuals, drogues, prostitució, decadència de la família, soledat, etc.; la creativitat; plasmar el que volen donar a conèixer, la idea bàsica de la pel·lícula, entre d'altres.

i) El cinema independent

El cinema independent es defineix bàsicament com aquell cinema que ha estat produït fora dels grans estudis cinematogràfics. D'aquesta manera, les pel·lícules independents es consideren pel·lícules B, ja que al no tenir diners per finançar-les, no fan grans inversions i es produeixen en petits estudis.

Història

El cinema independent va començar als anys 20, quan el cap de la producció cinematogràfica, Thomas Alva Edison, va fer pagar a tots els productors un impost de mig centau per cada centímetre de pel·lícula impressionada. A causa d'això, els petits productors, com els que treballaven en el cinema independent, no es podien permetre aquestes despeses, per tant van decidir agrupar-se i formar noves organitzacions i es van negar a pagar el impost. D'aquesta manera van sorgir la *Independent Motion Picture Distributing and Sales* i la *Greater New York Film Company*. Aquestes van tenir molt d'èxit, ja que no tenien en compte el temps de duració de la pel·lícula i podien fer tot el cinema que volguessin sense tenir que pagar res i també van guanyar molta popularitat a partir del crac del 29, com tot el cinema B.

Actualment, aquestes petites productores han crescut i amb el anys han passat a formar part de Hollywood i s'han canviat a la classe A. Encara que, si deixem a part el món de Hollywood, actualment el cinema independent segueix per tot el món, com en petits països que no tenen indústria del cinema. A més, ara amb les noves càmeres digitals, s'ha facilitat molt el fet de poder fer cinema, sense tenir gaires diners.

ii) El cinema d'autor

El cinema d'autor es coneix com aquell tipus de cinema en que el paper principal de la producció el fa el director. El director és el escriu el guió, busca els actors, s'encarrega del so, la fotografia, de la càmera, es finança la pel·lícula, etc.

Per tant, el cinema d'autor és aquell cinema que vol fer una persona que té alguna cosa que mostrar al món, però que no té diners ni mitjans per a fer-ho. Per això és ell mateix el que es busca els diners, com John Cassavetes, que gràcies als oients d'una radio va aconseguir diners per poder gravar una pel·lícula ja que per cada oient que escoltava la ràdio se li proporcionava un dòlar; també fa de tècnic i alhora dirigeix la pel·lícula, busca actors amb poca experiència, desconeguts o en decadència, etc. La qüestió es que amb tot l'esforç, al final aconsegueix fer la pel·lícula i pot acabar transmetent el que volia transmetre a la societat.

6. MATERIAL EMPRAT PER LA GRAVACIÓ DE PEL·LÍCULES

Per gravar una pel·lícula es necessiten una pila d'instruments i maquinària perquè el rodatge sigui més fàcil de fer i no requereixi tant de temps ni hi hagi grans dificultats, a més que aquests instruments, segons la seva qualitat, milloren molt la tècnica de rodatge.

a. Càmeres

La càmera de gravar és el instrument més important pel rodatge d'una pel·lícula, ja que sense ella, la pel·lícula no existiria. Distingirem les antigues càmeres de filmació i les actuals càmeres digitals.

Les antigues càmeres de filmació van ser les que es van utilitzar durant a gran part del segle XX.⁶

Les càmeres de vídeo modernes han millorat molt respecte de les antigues càmeres del segle XX. Actualment existeixen innumerables tipus de càmeres digitals, les més corrents entre el cinema són les Sony CineAlta, descendents de les Betacam (les antigues cintes de vídeo), les quals tenen una gran precisió (35 mm) i son capaces de gravar de 24 a 29.97 imatges per segon. Són càmeres bastant grans, però encara que es doni aquest fet, són molt adaptables a la maquinària

diversa per gravar pel·lícules. Normalment aquestes càmeres no tenen el micròfon adherit a la càmera, sinó que disposen d'un endoll per adherir-hi el micròfon i poder-lo separar de la càmera durant el rodatge, per tal de que es sentin els actors per molt que la càmera estigui lluny. Aquestes càmeres també disposen de diferents zooms (lents per millorar la visió o apropar i allunyar l'enfocament), filtres que canvien el color de les lents i diferents objectius per canviar segons l'escenari, la llum que hi hagi, etc.

També existeixen càmeres d'aquesta marca, però que no són tan grans ni tenen tanta qualitat (16 mm), que normalment s'utilitzen per programes de televisió, reportatges, etc.

⁶ El funcionament de les càmeres antigues està explicat a l'Annex d'aquest treball d'una manera tècnica.

Abans dels anys 80, s'utilitzaven les càmeres cinematogràfiques analògiques, amb les quals es podien veure les pel·lícules amb cintes de vídeo. Actualment les càmeres que normalment es fan servir són digitals i els vídeos s'editen per ordinador i d'aquesta manera l'edició de les pel·lícules és molt més fàcil que amb les cintes de fa dècades, ja que ara es distribueixen mitjançant Internet o DVD. De les càmeres analògiques a les digitals hi ha hagut grans diferències: les càmeres digitals tenen més dimensió espacial (té un nombre de píxels molt més elevat), han fet una gran millora en el color, han perfeccionat la dimensió tonal (la representació de la brillantor), etc. L'única cosa per la qual les càmeres analògiques són millors que les digitals és per la captació de la llum, ja que aquestes al gravar la llum del sol directe, la imatge es manté com es veu a l'ull humà. En canvi en les càmeres de vídeo digital, els rajos del sol directes a l'objectiu alteren el color i em algunes ocasions es veuen de color verd. Per això durant els anys 90, molts productors triaven càmeres analògiques per pel·lícules on sortia molt de sol i càmeres digitals per pel·lícules nocturnes. Encara que, en la última dècada aquest problema s'ha millorat bastant i actualment s'utilitzen més les càmeres digitals, encara que també hi ha gent que no s'ha desprès de les modernes càmeres de vídeo.

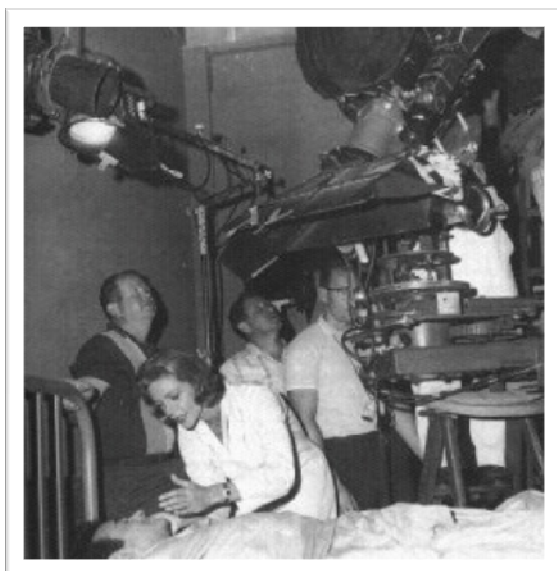
b. Caps i trípododes

Els caps i els trípododes són eines que permeten l'estabilització de la càmera, per tal de poder subjectar-la a una altura adequada per a la gravació de la pel·lícula i per evitar el moviment que podríem fer si la subjectéssim amb la mà. A més, els trípododes i els caps permeten girar la càmera en els seus tres eixos i poden estar quietos per agafar vistes panoràmiques i per millorar-hi la qualitat, o poden adherir-se a un 'travelling', per tal de realitzar un moviment sense eixos.

c. Tracks o 'travelling'

El 'travelling' és el sistema per moure la càmera sobre una superfície plana. La càmera s'incorpora sobre un carro que mobilitza la càmera per sobre d'unes vies. D'aquesta manera, si els actors estan caminant, la càmera els pot seguir d'una manera més fàcil.

d. Grues

Les grues són estructures que serveixen pel muntatge d'escenaris en un plató pel rodatge d'una pel·lícula. En el nostre cas, les grues a més de tenir aquesta funció, també serveixen per fer moviments de càmera. No de la mateixa manera que el 'travelling' que els mou sobre una superfície plana. Les grues serveixen

per pujar les càmeres i així poder gravar des de el sostre o per qualsevol altre espai.

e. Il·luminació

La il·luminació també és un fet que s'ha de cuidar en el rodatge d'una pel·lícula. En els rodatges d'exterior, la llum acostuma a ser la solar. En canvi, en els interiors es necessita llum artificial, la qual aconseguim mitjançant els focus, els globus d'heli i els fluorescents.

Els focus són llums elèctrics molt potents, els quals la seva llum es pot regular segons la intensitat amb la que es necessita. La nova tendència dels fous i les llums són els globus d'heli. Són grans boles que al seu interior porten heli i al encendre's semblen el sol. D'aquesta manera, moltes pel·lícules es poden gravar de nit i tenir l'aparença de que al fons del paisatge hi ha el sol, això si, es fan amb escenaris interiors.

També per millorar la il·luminació, existeixen plaques blanques que s'utilitzen per desviar la llum solar cap a on grava la càmera, per tal de que l'escena quedi més il·luminada i no sigui mitjançant focus, que gasten molta energia.

f. Micròfons

Per tal de millorar el so en les pel·lícules, s'ha optat per separar el micròfon de la càmera i transportar-lo al lloc on es troben els actors, per tal de que la qualitat de so sigui molt millor. Actualment, els micròfons es situen a sobre de canyes de carboni o alumini per tal de que els tècnics puguin situar-los just a sobre d'on els actors estan tenint una conversació, de manera que se'ls senti a tots.

També, els micròfons tenen integrats paravents de pell per gravar en exteriors on fa vent, d'aquesta manera el vent no queda enregistrat en el so.

g. Camions de transport

Per tal de que tota aquesta maquinària arribi al lloc on s'ha decidit gravar (si és un exterior) existeixen camions de transport especialitzats per fer tals desplaçaments. També

ALISON: el setè art aplicat a la realitat.

poden funcionar com a autocaravanes per tal de que s'hi puguin allotjar els actors, si és un lloc llunyà a la societat.

h. Escenaris interiors i exteriors

Els escenaris es poden classificar en dos: els exteriors i els interiors. Els exteriors són els que no necessiten maquinària per construir-los, poden ser paisatges de tot tipus, el carrer, la ciutat, etc.

Els escenaris interiors són els que es graven a dins d'un recinte tancat, com cases, habitacions, escoles, etc. Aquests, tenen que ser habilitats per tal de que el rodatge es pugui realitzar. Normalment no són reals sinó que són construïts expressament per gravar-hi i se sol fer en un plató. Així doncs, a la pel·lícula pot semblar que una escena succeeix en una casa, quan en la realitat ha sigut gravat en un plató, on hi han posat quatre murs i ho han habilitat de manera que semblés una casa.

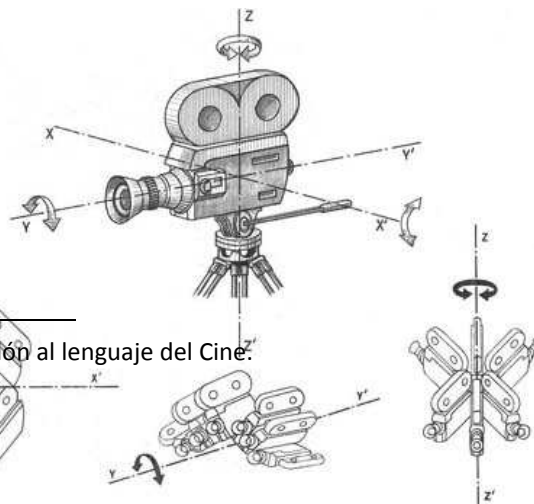
7. TÈCNIQUES DE GRAVACIÓ

Per tal de que una pel·lícula sigui gravada amb una bona qualitat, a més de tenir un bon material per a fer-ho, es necessiten coneixements de tècniques de rodatge, per tal de que quedin millors efectes a l'hora de veure la pel·lícula. Quan gravem una pel·lícula, la càmera no ha d'estar tota l'estona quieta. Al principi del cinema, les càmeres sempre estaven quietes, per això no es considerava un art. Ara que es mouen i tenen diferents moviments es considera que la càmera és el pinzell o la ploma del director⁷. D'aquesta manera, les càmeres poden realitzar uns certs moviments per la millor gravació i la qualitat de la pel·lícula.

a. Eixos de la càmera

La càmera, subjectada gràcies a un trípede, té tres eixos sobre els quals es pot moure. El moviment dels eixos no inclou el moviment del trípede en l'espai, només el moviment de la càmera. D'aquesta manera direm que els moviments de la càmera a través dels eixos són moviments restringits en l'espai.

Els tres eixos d'una càmera s'anomenen matemàticament X, Y i Z. L'eix X, es dona quan la càmera puja i baixa. Aquest moviment s'utilitza molt en el cinema, per exemple per passar de gravar a una persona sobre una superfície plana a gravar el cel, la càmera té que pujar per realitzar el moviment i es fa gràcies al eix X. L'eix Y, és el menys habitual en el cinema. És quan la càmera es tomba cap a un costat o cap a un altre. Un exemple en el cinema és quan alguna cosa cau a terra, és com si la càmera imités el seu moviment o quan alguna persona cau a terra, com si interpretés la visió que té aquesta. L'eix Z és el que mou la càmera sobre si mateix, de la manera que pot donar vèries voltes, això significa que el càmera (la persona que està filmant) també té que moure's amb la càmera ja que sinó ell també seria filmat, d'això s'anomena panoràmica 360 graus, encara que amb aquest eix també es pot fer una panoràmica horitzontal, que consisteix a moure la càmera de dreta a esquerra o al revés. A continuació us mostro una il·lustració dels tres eixos de la càmera per tal de que en tingueu una visió més clara:

⁷ Candido Fernandez, Iniciación al lenguaje del Cine.

b. Pla

El pla és una tècnica que s'utilitza per enfocar el que interessa en cada toma. Actualment podem dir que no és el moviment de la càmera en si. Podria donar-se el cas però actualment s'utilitza més el mètode zoom per capturar diferents plans. El zoom permet captar la imatge que quedarà dins del marc del visor, d'aquesta manera podem seleccionar l'espai de l'escena que més ens interessi per cada moment. Existeixen set tipus de plans:

- El pla de detall o gran primer pla, és aquell en que la càmera mostra tot detall, i la captació d'aquestes imatges impressiona a l'espectador, ja que al veure coses tan petites a la gran pantalla és una cosa que xoca en el públic. Tenim com a exemples els insectes, un ull, etc.
- El primer pla, mostra bàsicament el rostre d'una persona, de manera que es pugui captar perfectament la expressió de la seva cara i el públic pugui saber el seu estat d'ànim.
- El pla mig, és aquell que s'allunya una mica més, i talla a la persona per sobre de la cintura, per tal de visualitzar el que està fent, etc.
- El pla americà, és aquell en el qual es talla a la persona a l'altura dels genolls.
- El pla sencer, és aquell tipus de pla en que la càmera s'allunya encara més, i es pot veure a una persona de peu.
- El pla de conjunt, és aquell que s'utilitza per gravar a un conjunt de persones alhora o fer una escena familiar. Com a molt es situa a uns deu metres de la càmera.
- Finalment, el pla general és el que agafa el paisatge i on fa els protagonistes o els petits detalls, quelcom insignificant. El pla general intenta donar la major importància al paisatge que s'hi representa, per poder situar en l'espai als espectadors de la pel·lícula.

A continuació mostraré algunes imatges que ens representaran cada un dels plans que he definit anteriorment de manera que la informació quedi més clara:

Gran primer pla

Primer pla

Pla mig

Pla americà

Pla de conjunt

Pla general

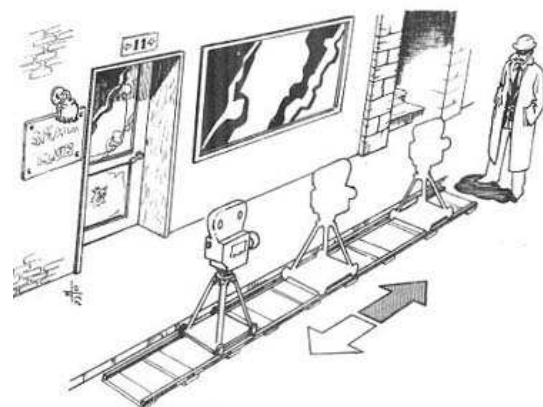
A part d'aquests plans principalment senzills, també existeix el pla seqüència. Aquest és el que grava tota l'acció que fa el personatge, sense experimentar cap interrupció en el rodatge, d'aquesta manera el temps real correspon al temps cinematogràfic. El contrari d'aquest pla és el muntatge, que altera el temps real i talla les escenes, encara que els espectadors entenen el que ha passat entre aquest tall de temps.

També existeix el pla normal, que pot ser de dos tipus. El primer és un pla objectiu, el qual correspon al que veu la càmera, és a dir, que es veu l'acció però no s'hi participa. En canvi, hi ha el pla subjectiu, en el qual la càmera grava el que veu el personatge i participa en l'acció que es realitza. És el cas que he posat anteriorment quan he explicat l'eix Y, en que es pot representar a una persona en pla subjectiu, com aquesta cau a terra i d'aquesta manera la càmera es gira, com ho faria el cap de la persona.

c. Moviment

La càmera a més de moure's sobre un eix o a través dels plans que ofereix el zoom, també es pot moure en l'espai d'aquesta manera, un altre tipus de moviment és sobre el *tràveling* o sobre una grua.

Sobre el *tràveling* la càmera pot fer diversos moviments: pot anar cap endavant o endarrere fins a arribar cap a un objecte determinat; pot retrocedir d'aquell objecte; pot ser un moviment lateral, que acompanya el moviment d'un objecte, per exemple quan el personatge està caminant i al càmera el segueix per tal de gravar tot el que està fent; poden ser moviments circulars, els quals es mouen al voltant de l'escena;

pot ser un moviment vertical en que la càmera puja o baixa gràcies a una plataforma ascensor, etc. O en el cas més complex que hi ha: muntar la càmera en una grua i moure-la cap a qualsevol direcció i espai. D'aquesta manera es poden captar molts tipus de moviments sense tenir cap tipus de problema.

Actualment s'han inventat nous mecanismes, nous tipus de grues per fer altres moviments de càmera. Un n'és la grua Dolly, és un mecanisme amb rodes on a sobre s'hi situa la càmera i l'operador, per tal de que així la pugui fer servir manualment a l'instant de la gravació. També existeix la grua Steadycam, que és un conjunt de mecanismes on hi poses la càmera i aquesta es mou per control remot.

d. Angulació

L'angulació és la posició que té la càmera respecte el personatge que interpreta un paper, si la càmera està just davant seu, a l'altura dels ulls, s'anomena angle zero, normal o neutre, ja que no presenta cap angle estrany al que veiem les persones al dia a dia, és la visió humana d'una persona i l'eix és paral·lel a terra.

Quan la càmera està inclinada cap a terra, s'anomena angle picat i mostra al protagonista des de dalt, aquest angle dona un efecte que fa que el personatge sigui més petit o insignificant.

Quan la càmera mira cap amunt, s'anomena angle contrapicat o enfàtic i es veu a la persona des de sota i apareix magnificada i engrandida. També existeix l'angle que inclina la càmera cap amunt, però que aquesta està arran de terra, o l'angle que està per sobre de tots els personatges i els grava des del sostre, anomenat angle amb vista d'ocell.

L'angulació és un sistema per designar el que representen els personatges pels espectadors i donar una idea de les seves personalitats o els seus papers sense dir-ho. Si es grava a un personatge des de un angle contrapicat o arran del terra, aquest dona a semblar que és molt poderós, fa por o dona respecte, per tant podria ser l'antagonista de la pel·lícula. Si es graven a un conjunt de persones amb angle de vista d'ocell, a cap d'elles els hi dones importància ja que no els hi distingeixes la cara amb facilitat. D'aquesta manera la pel·lícula ens diu coses sense necessitat de paraules.

e. Il·luminació

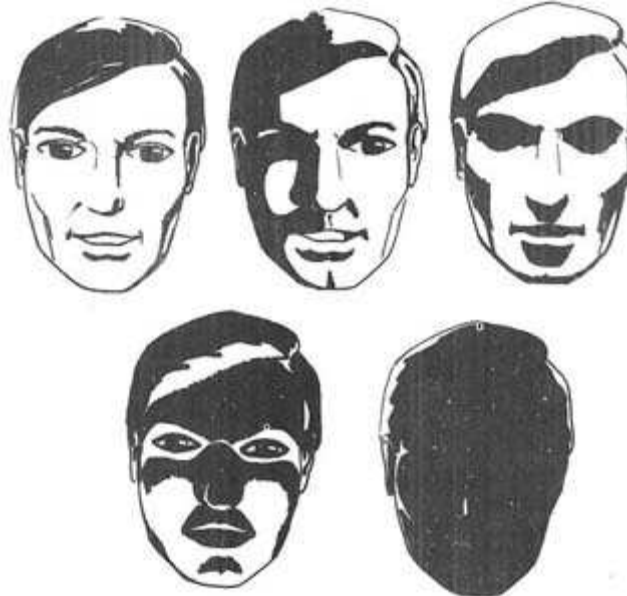
La il·luminació mitjançant focus en els personatges de les pel·lícules diu molt d'ells, d'aquesta manera segons el tipus de pel·lícula que volem fer utilitzarem un tipus d'il·luminació diferent.

Hi ha cinc maneres diferents d'il·luminar una cara i que doni un efecte diferent: la il·luminació des de dalt del rostre, que dona al personatge un resultat més jove o espiritual; la il·luminació des de sota del rostre, que li dona al personatge una sensació de maldat i d'inseguretat per part del públic (aquest tipus d'il·luminació s'utilitza molt en les pel·lícules de terror); la il·luminació lateral, que li dona relleu a la cara del personatge i destaca les línies del seu rostre per tal de donar-li personalitat al personatge, encara que se li veuen les imperfeccions de la cara; la il·luminació frontal, que al contrari que la lateral,

aquesta il·luminació treu les línies d'expressió de la cara i la deixa llisa tot traient-li personalitat i relleu; i finalment la il·luminació per darrere del personatge, que aquesta fa que aquest es vegi a contrallum i només s'hi pugui distingir la silueta sobre el fons il·luminat.

Per tant, cal triar la il·luminació adequada per a cada pel·lícula perquè la llum causi un impacte determinat en els actors i pugui ambientar-los en la pel·lícula degudament.

f. So

El so és el conjunt de veus, diàlegs, sons, música, sorolls que se senten en una pel·lícula. El so es pot gravar de dues maneres. Una és al mateix

temps que el rodatge, on els actors diuen la seva part del guió i queda gravat en la pel·lícula. L'altre manera és gravar-ho en un estudi i després enganxar-ho a la pel·lícula.

El que s'ha de tenir en compte en una pel·lícula és la gravació en directe, ja que s'ha de tenir compte de que el vent no alteri el so que s'ha previst d'enregistrar i que el so es senti amb diferents intensitats. La distància des de l'actor al micròfon té que ser la mateixa en tots els casos, sinó el so es sent en diferents intensitat i al canviar d'angle, pla o toma, es nota una gran diferència, encara que aquest problema es pot solucionar amb paravents adossats als micròfons o es pot corregir durant l'edició i el muntatge de la pel·lícula.

Quan el so no ve de la veu dels actors, llavors s'enganxa a la pel·lícula durant el muntatge d'aquesta. Existeix la veu en *off*, en la que un personatge o narrador parla sense que aquest surti en escena; els sorolls, que es poden gravar per separat i enganxar al moment adequat o la música, per donar un ambient determinat a la pel·lícula i per donar-li dramatisme a la narració. El silenci també és un element important del so, ja que el silenci provoca intriga i angoixa en el públic, per tant, en algunes escenes treuen totalment el so i provoquen aquest efecte en l'espectador.

g. Efectes especials

Els efectes especials son aquells efectes que s'introdueixen a la pel·lícula durant el procés de la postproducció. S'utilitzen per fer escenes que no es poden realitzar per mitjans normals, com per exemple: rajos làser, mutants, poders màgics, l'espai, etc. Els efectes especials també es fan servir quan no es disposa de suficients diners per poder crear un efecte amb mitjans naturals, com per exemple, les explosions.

Els efectes especials es divideixen en tres classes: els efectes digitals o visuals, els físics i els sonors. Com que teòricament no es poden explicar, ja que n'hi ha moltes varietats, ho explicaré mitjançant exemples⁸.

Efectes digitals o visuals

1. Un efecte digital, és el qual afegim mitjançant tècniques per ordinador, un canvi de paisatge que no es va poder gravar potser perquè el fenomen que s'hi vol posar costa de trobar-lo o localitzar-lo, o a causa d'altres factors. Aquest efecte s'utilitza també en els problemes meteorològics que ocasiona el paisatge a l'hora de gravar la pel·lícula. En l'exemple de la fotografia, es necessitava que hi hagués tempesta perquè ningú sentís com els vampirs jugaven a beisbol, per això, no van esperar a que hi hagués una tempesta per gravar, sinó que van gravar el beisbol separatament de la tempesta i després ho van unir.

2. Utilitzant el Croma Key: és una tela de color blau o verd que s'utilitza per gravar escenes on els actors tenen un paisatge darrere molt difícil de gravar amb ells, com per exemple, si aquests estan volant. D'aquesta manera, els actors representen la seva escena davant del Croma Key i després, mitjançant l'ordinador, el color sòlid del blau o el verd, es substitueix pel paisatge desitjat.
3. Miniatures: consisteix en fer una maqueta miniatura d'un element de la pel·lícula, per exemple, una ciutat, i amb la càmera gravar-la de manera que sembli que s'està gravant la ciutat des de l'aire.

Efectes físics

Els efectes físics són els que es realitzen durant el rodatge de la pel·lícula amb els actors, és a dir, sense afegir posteriorment cap efecte mitjançant l'ordinador.

⁸ Extrets del pràctic llibre *Diario de la Directora de Crepúsculo: Catherine Hardwicke*.

1. Escenografia: l'escenografia consisteix en atribuir als actors alguna ajuda per poder crear l'efecte desitjat. Com en la foto, a l'actor se li ha adherit una corda que l'arrossega pel camp, de manera que l'ajuda a córrer més ràpid i es fa un efecte de rapidesa. També s'utilitza per fer volar als actors, per fer salts i tot tipus de moviments que puguin ocasionar un risc pels actors.
2. La pirotècnia també és un efecte que es fa servir molt en el cinema. Normalment, durant el rodatge amb els actors, no s'acostumen a fer les explosions reals. Per tant, utilitzen el Croma Key per fer les explosions i després enganxar-les a la pel·lícula. Encara que, també s'ha donat el cas de fer les explosions reals durant el rodatge, com en la pel·lícula Crepusculo, que al final de la pel·lícula hi ha una escena on s'encén un foc a l'estudi de ballet. Aquell foc es va gravar al mateix temps que els actors actuaven, encara que aquest va suposar una despesa important, perquè van haver de ser-hi presents els bombers per alts motius de seguretat.

3. En moltes pel·lícules, alteren objectes de manera que si s'han de trencar, ja estiguin especialitzats per a fer-ho. És l'exemple de l'escena en que l'Edward aparta la furgoneta amb la mà. Ell no té la força suficient per poder abonyegar-la amb una mà, per tant, aquella furgoneta estava folrada de penells d'alumini amb reforços de plastilina que adoptaven la forma de la mà de l'Edward en el impacte.

Efectes sonors

Els efectes de so són els que s'afegeixen a la pel·lícula després de ser gravada ja que estan gravats posteriorment. Poden ser el so d'un ocell, la corrent d'un riu, el clàxon d'un camió, el so de les rodes d'un cotxe, la melodia d'un mòbil, etc.

8. PROCÉS DE PRODUCCIÓ D'UNA PEL·LÍCULA

a. PREPRODUCCIÓ

La preproducció és el procés inicial abans de realitzar la pel·lícula. És com la preparació i el finançament d'aquesta. El primer i més important element que es fa servir en aquesta etapa, és el guió. El guió és amb el que treballaran tots els empleats de l'equip, l'empresa o les persones que treballen en la pel·lícula.

i) Productor i director

El **productor** és el que comença aquesta tasca. Sense productor no hi ha pel·lícula. El productor pot provenir d'una empresa cinematogràfica o pot ser qualsevol persona (amb diners o sense), que tingui ganes de fer cinema. Aquest, té dues funcions bàsiques: la primera buscar el finançament per a la pel·lícula, això significa que té que gestionar les subvencions, crèdits, negociacions amb televisions per poder desenvolupar els temes del màrqueting, la publicitat, l'estrena als cinemes, la seva venda, la seva participació a festivals del cinema, etc., entre d'altres.

La subvenció pública d'una pel·lícula és molt important. A Hollywood, al fer moltes produccions anuals, tenen molts fondos per invertir en pel·lícules sense demanar ajuda econòmica a l'estat, però en el cinema europeu, si l'estat no contribuís en les pel·lícules, el cinema europeu no podria tirar endavant.

El rendiment a la taquilla es guanya enviant la declaració periòdica del nombre d'entrades venudes al Ministeri d'Hisenda, a partir d'allà serà el públic el que anirà a veure la pel·lícula als cinemes i donarà els seus diners per tornar les subvencions. També les vendes a les televisions són grans fonts d'ingressos per la cinematografia, es necessita el dret d'antena, fer la *precompra* (avançar el import d'emissió del film) i la compra (vendre el film quan ja s'ha estrenat perquè pugui ser emès en televisió), també es tenen que finançar les vendes al mercat del vídeo, ja que quan la pel·lícula ja hagi sortit dels cinemes la gent la pugui comprar, etc.

La segona tasca és garantir el finançament, és a dir, buscar un equip que treballi amb el productor per realitzar la pel·lícula. Contractarà tot l'equip tècnic i artístic o deixarà aquesta feina pel director, que en realitat serà la persona que tindrà que interactuar amb l'equip tècnic i artístic. D'aquesta manera, la segona tasca principal que té que fer el productor és buscar-se un

bon director per tal de que el rodatge surti bé. Aquests faran varies reunions de planificació abans de començar a filmar.

ii) Guió

Com he mencionat anteriorment, el **guió** és l'element més important de la pre-producció. En moltes pel·lícules, l'equip tècnic i artístic li canvia el nom al guió, tot dient-li 'La Bíblia': per rellevar la seva importància. El guió pot aparèixer de dues maneres: la primera és a través d'un guionista, no contractat per ningú, que es dedica a escriure guions i a enviar-los a productors en busca de feina. Llavors a un productor li pot interessar el guió de cert guionista i el contracta perquè aquell sigui el guió de la seva pel·lícula. La segona manera de aconseguir el guió és que el productor tingui alguna cosa que mostrar al món, una inquietud, quelcom que tothom pugui aprendre. Aleshores, el productor contracta a un guionista, que li fa un guió a mida: a partir de la idea del productor es fa un argument a desenvolupar, una sinopsis i finalment es fa el guió. També s'han donat casos, que el director és el que té la inquietud i ell mateix fa el guió, d'aquesta manera li presenta el guió a un productor que vulgui finançar-li la pel·lícula.

*Com es fa un guió?

El guió literari cinematogràfic és el document on es redacta cada escena, el que fan els actors, els diàlegs entre ells, la música que hi ha, la descripció de l'escena i els moviments, acotacions pels actors sobre les emocions que tenen que expressar, etc. Per tant, té un estricte protocol d'edició, per tal de que tota la informació quedi ordenada i s'entengui a la perfecció. És un protocol que estandarditza els marges que es tenen que deixar per indicar cada certa informació, la tipologia de la lletra i la seva mida. Per tant, a continuació us el mostraré per tal de poder escriure el guió a la perfecció:⁹

La tipografia dels guions cinematogràfics ha de ser Courier o Courier New, i aquesta lletra ha de ser de mida 12. El text va alineat a l'esquerra, no es centra ni es justifica. La mida del paper és A4. Els guions han de tenir un màxim de 57 línies per paper i és té que deixar un marge superior de 1.3 cm i un marge inferior de 2.5 cm. A més s'ha de tenir en compte que una pàgina del guió ha de correspondre a un minut de pel·lícula.

Numeració d'escenes

A l'escriure el guió, cada escena es numera amb un nombre, i quan aquest procés està finalitzat, les escenes no poden canviar de nombre, independentment que se'n afegixin de noves posteriorment o se'n eliminin. El marge de numeració d'escenes és de 2.5 cm per l'esquerra i de 18.8 cm per la dreta.

⁹ Format oficial dels guions extret de la Vikipèdia: Guió cinematogràfic.

Marques de revisió i continuació

Si hi ha algun canvi en el guió, perquè es pugui identificar el canvi normalment s'escriu un asterisc a la part dreta de la línia.

Si una escena dura més d'una pàgina, al final d'aquesta s'hi afegeix una marca que hi posa: 'CONTINUA', i al principi de la pàgina següent igualment.

Començament d'escena

La introducció a l'escena es posa a la mateixa línia del nombre d'escena. En aquesta introducció (té que ocupar tan sols una línia) té que constar si l'escena transcorrerà en un interior o en un exterior, el lloc on succeirà i l'hora del dia en que l'acció és filmada. Per abreviar-ho, es fan servir les lletres 'EXT' per denominar l'exterior, 'INT' per denominar l'interior, o 'EXT/INT' si l'escena transcorre en els dos. També per denominar breument l'hora del dia, normalment es posa 'DIA' o 'NIT', encara que si es vol especificar més es pot, per exemple 'MATÍ' o '3 A.M.'. El seu marge esquerre és de 4.3 cm i el marge dret és de 3.3 cm.

Descripció

La descripció són unes línies que s'escriuen després de l'introducció de l'escena per tal d'explicar el que succeeix en aquella escena. La descripció sempre és en present i s'escriu amb lletres minúscules excepte quan s'introdueix un nou personatge, quan es descriu un so o un efecte sonor, quan es descriu la direcció de la càmera, etc. El seu marge esquerre és de 4.3 cm i el seu marge dret és de 3.3 cm.

Personatges

El nom del personatge s'escriu després de la descripció, quan aquest té que parlar en l'escena. El seu nom sempre s'escriu en majúscules i s'alinea a 10.4 cm del límit esquerre de la pàgina. A continuació del nom del personatge es poden escriure unes anotacions sobre informació de producció:

- (CONT'D): el personatge que ha dit l'últim diàleg, és el mateix que dirà el següent.
- (O.C): significa 'Off-Camera', indica que el personatge està a l'escena però la càmera no el grava a ell quan parla.
- (O.S), significa 'Off-Screen', on el personatge que parla no apareix en l'escena.
- (V.O): significa 'Voice Over', on el personatge que parla no apareix en la pel·lícula, és el cas dels narradors.
- També existeix (OFF), que engloba (O.S) i (V.O).

Diàlegs

El diàleg s'escriu sota el nom dels personatges i allà hi ha el que té que dir cada personatge. El diàleg s'escriu en minúscules, està alineat amb un marge esquerre de 6.8 cm i un marge dret de 6.1 cm. Quan el diàleg és molt llarg i s'acaba la pàgina, es senyalitza afegint 'MÉS' a la última línia d'aquesta i a la pàgina següent es torna a posar el nom del personatge i (CONT'D) i a continuació s'acaba d'escriure el diàleg.

Altres qüestions sobre els diàlegs són que aquests poden ser escrits amb errors gramaticals ja que són parlats de manera col·loquial, els nombres s'escriuen amb paraules i quan un diàleg és interromput es senyalitza amb '--'.

Acotacions

Les acotacions són anotacions que s'escriuen entre el nom del personatge i el diàleg. S'escriuen entre parèntesis i la primera lletra no es capitalitza. El seu marge és de 8.6 cm per l'esquerra.

Transicions

Les transicions són anotacions que serveixen més per el muntatge de la pel·lícula que per la gravació en si, ja que indica els talls i les dissolucions entre una escena i una altra. S'escriuen en majúscules i el seu marge és de 15.2 cm per l'esquerra de la pàgina.

Un cop haver realitzat el guió i al disposar d'un director i un productor, es realitzen les següents tasques:

a. Guió tècnic i Storyboards

El guió tècnic és el guió literari fotografiat, és a dir, que a partir del guió literari, es busquen els plans amb que es gravarà la pel·lícula, la planificació, els moviments que ha de fer la càmera, el so, la il·luminació, els efectes especials, etc. Per tal de que s'entengui amb claredat, en els guions tècnics s'adjunten dibuixos de cada seqüència de la pel·lícula (Storyboards) per tal de descriure tot el que es té que fer en aquell instant del film. Per suposat, el guió tècnic només serveix per tot el personal tècnic, és a dir, els càmeres, els encarregats de so, il·luminació, etc.

b. Contractació del servei tècnic i artístic (Càstings)

Per tal de que la pel·lícula es pugui realitzar es necessita personal que pugui dur a terme la tasca. Per això el productor i el director elegeixen l'equip que treballarà amb ells.

Primerament, han de buscar un equip tècnic, que s'encarregui del procés de producció i de postproducció de la pel·lícula. Per això contracten als **càmeres**, persones encarregades de gravar amb les càmeres; encarregats de **so**, que s'encarreguen d'instal·lar el micròfons

per tal de que es sentin als actors o s'encarreguen d'aguantar-los; **tècnics d'il·luminació i electricistes**, que s'ocupen de la instal·lació de tots els focus, de moderar la intensitat de la llum, d'aguantar plaques per la desviació de la llum solar, etc.; **maquilladors i perruquers**, per l'estètica dels actors i per ambientar-los en el personatge que interpreten; **l'equip de vestuari**, que busca la roba adequada pels personatges; els encarregats de la **fotografia**, el director de fotografia i l'operador de càmera són els tècnics més importants d'aquest apartat, tot aquest equip treballa per tal de recollir fotos per la publicitat de la pel·lícula; **l'equip de planificació d'escenes**, que treballen juntament amb el director per tal de triar els plans, angles i moviments de la càmera; els **buscadors d'interiors i d'exteriors**; els **encarregats de decorar** els interiors i ambientar-los a la pel·lícula; el **director artístic**, que supervisa els decorats, etc.

El director i el productor, al tenir tanta feina a organitzar-ho tot, també es busquen alguns **ajudants de direcció** i **supervisors de producció** respectivament, per tal de dividir-se la feina.

A continuació, es busquen als **actors i els dobles**¹⁰ que interpretaran la pel·lícula. D'aquesta manera, el director ja pot haver buscat possibles actors que puguin interpretar un paper determinat, o es fa un càsting per tal de triar el que més escaigui amb el paper.

Per la post producció, també hi ha un **equip tècnic**, encarregat de muntar la pel·lícula i afegir-hi els efectes especials i sons; hi ha **l'equip musical**, que s'encarrega de fer la banda sonora de la pel·lícula o de buscar cançons que escaiguin per a cada escena, els encarregats de la publicitat, etc.

En total, són moltes les persones que treballen en una pel·lícula i m'he n'he deixat a moltes més, és un equip que ha de treballar coordinadament per tal de que la producció surti bé.

c. Busca de decorats naturals (exteriors)

Quan el guió literari està realitzat, és fa una llista de tots els exteriors que apareixen en la pel·lícula, els directors artístics han de fer una recerca d'aquests a la realitat. Primerament, s'ha d'anar al lloc triat per gravar-hi l'escena i fer-hi una inspecció: mirar la il·luminació que té el lloc, si hi ha molt soroll (si passen cotxes, si hi ha ocells, campanes, etc.), com es podria organitzar l'escena, el paisatge de fons, entre d'altres factors. El director és el que dona es vist i plau de l'exterior i si és apte per a la pel·lícula, si no ho és s'adapta per a aquesta. S'hi instal·len càmeres, focus, els micròfons i tot el material necessari pel rodatge.

¹⁰ Els dobles són aquells actors especialitzats que interpreten les escenes de més risc a les pel·lícules, per tal de que els actors oficials no corrin perill.

d. Construcció de decorats interiors

Els interiors són més difícils de muntar, però la gravació en el seu interior és millor que en l'exterior. Normalment, els interiors es graven en platons que s'adapten a les necessitats de la pel·lícula, per això costen més de muntar, ja que per exemple, si hem de gravar una escena que passa a l'interior d'una casa, es tenen que disposar les parets adequadament, es té que omplir el plató de mobles i tot d'objectes per tal de que sembli l'habitació d'una casa real. Els avantatges de gravar en un interior són que la il·luminació sempre és la mateixa a totes hores (ja que només depèn dels focus, al contrari dels exteriors, que la il·luminació varia segons la posició del sol), i el so és tan sols el dels actors quan parlen (no hi ha el so del vent, ni de cotxes, etc.).

e. Assajar

Per tal de que la pel·lícula surti a la perfecció i es pugui realitzar el rodatge amb el mínim temps possible per evitar allargaments, els actors prèviament al rodatge s'estudien el guió literari i assagen les seves escenes. No em refereixo a les escenes corrents on surt un diàleg entre dos personatges, sinó les escenes en que no tenen que parlar si no fer alguna tasca corresponent a una característica del protagonista de la pel·lícula, per exemple: jugar a beisbol, volar, córrer, fer una coreografia o ballar, etc.

f. Preparar tècniques de rodatge

Per confeccionar el guió tècnic, el director ha de decidir quins efectes hi hauran a la pel·lícula i les tècniques que farà servir per a cada escena, també buscarà diferents recursos per dur a terme els efectes especials físics, entre d'altres preparacions.

En conclusió, la pel·lícula abans de començar la etapa de la producció, té que estar perfectament organitzada i preparada per tal de que durant el rodatge no sorgeixin imprevistos i no s'allargui en excés.

b. PRODUCCIÓ

Un cop està la preproducció finalitzada, es comença el rodatge o producció de la pel·lícula. En aquest fase, el productor es separa del director, tot deixant-lo fer la seva feina, mentrestant el productor segueix el rodatge externament. En aquest moment, tots els tècnics del rodatge tenen que acatar les ordres del director i seguir el seu programa.

i) Direcció

Tot l'equip de direcció (format pel director i els ajudants i assistents del director) organitza el procés del rodatge. Fan els horaris de rodatge, per tal de fer una bona divisió d'escenes, i de reunir als tècnics adequats per a cada escena del rodatge. Encara que, la feina de l'equip de direcció a més de organitzar-ho tot és vetllar per la interacció entre tots els tècnics i per que en el rodatge no hi hagin imprevistos.

ii) Interpretació

La interpretació és una tasca difícil per molta gent, però que als actors se'ls hi dona molt bé. Per tal d'interpretar bé el seu paper, han de ser capaços d'aparcar la seva personalitat i la seva forma de ser i crear la personalitat i els gestos que adopta el personatge al que representen. D'aquesta manera la pel·lícula queda perfectament ambientada i el públic pot captar perfectament les emocions de cadascun dels actors.

Per gravar una escena, aquesta es divideix en diferents tomes. Una toma s'acaba quan l'escena ha finalitzat o quan hi ha hagut un error d'interpretació per tal dels actors. La paraula amb la que s'inicia la toma és 'ACCIÓ' i la paraula per finalitzar-la és 'TALLEU'. D'aquesta manera els actors saben quan la càmera està gravant i quan no, a

més que en el inici de cada toma s'utilitza una claqueta amb el nombre d'escena i el nombre de toma que es grava, per tal de que durant l'edició de la pel·lícula en el procés de preproducció, no hi hagin confusions amb les tomes gravades.

iii) Maquillatge i perruqueria

El maquillatge i la perruqueria és el procés que passa més desapercebut en el rodatge. Encara que aquest fet no el fa poc important, ja que la seva importància és bàsica pel tipus de pel·lícula que es grava.

El maquillatge i la perruqueria no només serveixen per treure les imperfeccions que puguin sofrir els actors en el seu rostre i per pentinar-los mínimament bé, sinó que també es basen en el guió per donar

personalitat a aquests i els hi donin un 'look' als actors que després serà reconegut pel públic.

Per tant, si es grava una pel·lícula èpica o històrica, s'haurà d'ambientar els personatges a la seva època, tot fent-los els pentinats típics de l'època i el maquillatge característic.

iv) Vestuari

El vestuari també és un element que passa desapercbut però que guanya tendència en la societat. Si al públic li agrada el vestuari dels personatges, segurament els espectadors copiaran aquell estil i ho portaran a la realitat i es formaran modes.

També cal afegir que el vestuari també és un element important ja que ha d'ambientar el personatge a l'època en que es desenvolupa la pel·lícula i a la seva personalitat.

v) Fotografia

La fotografia durant el rodatge és bàsica. L'equip de fotografia és l'encarregat de tenir bones fotografies de cada escena per tal de tenir una visió d'aquesta i amés, han d'aconseguir bones fotografies per tal de publicar-les a la publicitat de la pel·lícula i per formar la portada, la distribució per Internet, entre d'altres usos.

vi) Càmera

Durant el rodatge, la càmera està a la ordre de tot el que està escrit en el guió tècnic, té que captar tot el que es va escriure durant la preproducció. No és una tasca fàcil, ja que quan et trobes en l'escenari, a vegades trobes angles, moviment o plans que poden ser més interessants per la pel·lícula que els que consten al guió. Per tant, durant el rodatge, el director sempre està amb el càmera i pot modificar el guió o l'escena quan ell vulgui. Encara que aquest fet sigui possible, hi ha d'haver sempre una planificació exacta de cada escena, ja que aquests canvis allarguen el procés de producció. Encara que, hi ha pel·lícules que prescindeixen el guió tècnic i improvisen segons van fent el rodatge.

vii) So

El so és un element important en el rodatge d'una pel·lícula. Els micròfons tenen que provar-se abans de començar el rodatge per tal de que tots funcionin ja que, si durant el rodatge algun micròfon està apagat o s'ha trencat, l'escena es té que tornar a repetir i aquest fet també allarga el procés de producció.

ALISON: el setè art aplicat a la realitat.

viii) Efectes especials

Els efectes especials són els elements que més allarguen la producció, si un efecte especial no funciona, se'n té que comprar un altre, tornar-lo a construir o pensar una altra tècnica per fer-lo.

c. POSTPRODUCCIÓ

Un cop acabat el rodatge de la pel·lícula, molts tècnics i els actors ja han acabat la seva tasca i només han d'esperar per l'estrena de la pel·lícula. Però a uns quants tècnics, al director i al productor, encara els hi queda feina.

i) Muntatge de la imatge

Quan finalitza el rodatge, tenim la pel·lícula a la càmera. El que es fa en el muntatge és passar les cintes a l'ordinador o al laboratori i tallar cada toma per agafar aquella seqüència que ens interessa per a la pel·lícula i bàsicament, és anar enganxant trossos de pel·lícula, per tal de que quedi ordenada i s'entengui l'argument. Aquest procés es pot fer en el laboratori (antigament) o es pot fer mitjançant ordinadors amb programes d'edició de pel·lícules. Amb el ordinadors també es poden fer efectes especials sobre el que s'ha gravat. Com n'és exemple la gravació amb Croma Key, que en el muntatge s'afegeix el paisatge o el fondo que es desitja sobre el color verd o blau de la tela.

Aquest procés és llarg i necessita molta dedicació, molts tècnics i el director hi treballen per tal de posar en comú varies idees i perquè la pel·lícula quedi enllestida com abans millor. Quan el muntatge ja s'ha finalitzat, hi ha tècnics que miren la pel·lícula varis cops per tal de buscar-hi errors o per supervisar-la.

També es munta el tràiler de la pel·lícula (un petit vídeo que resumeix la pel·lícula per tal de fer publicitat), el *making off* (un petit vídeo que mostra com es va gravar la pel·lícula: el procés de rodatge, entrevistes als actors, entre vestidors, etc.) i les tomes falses (les escenes on hi ha hagut errors tècnics o per part dels actors, que acostumen a fer gràcia entre els més aficionats a la pel·lícula).

ii) Música

Un element important en la postproducció és compondre o trobar la música adequada per a cada escena, per tal de crear un efecte ambientador per al públic. La música es grava en un estudi de gravació, després es porta a l'ordinador i s'adjunta a la escena en que es vol posar la música.

iii) Muntatge de so

El so en el procés de postproducció pot no ser-hi, si el so s'ha gravat prèviament durant el rodatge. Però si no s'ha de gravar en un estudi de gravació i fer el mateix procés que amb la música. Encara que adjuntar el so és més difícil ja que, si és el diàleg d'un actor, s'ha de fer coincidir el so amb el moviment dels llavis de l'actor i per tant es converteix en un procés delicat.

Per tal de que la pel·lícula arribi a diferents països, després de la seva estrena al seu país original. Les productores estrangeres, treuen el so a les pel·lícules i tornen a gravar el so en el seu idioma per tal de que els

ALISON: el setè art aplicat a la realitat.

espectadors de cada país entenguin la pel·lícula. D'aquest procés se'n diu doblatge.

iv) Publicitat i sortida a la societat

Quan la pel·lícula ja està finalitzada i preparada per sortir a les grans pantalles, el productor té que enllestir els temes financers esmentats en la preproducció, té que comprar els drets d'autor, entre d'altres qüestions per tal de poder reproduir la pel·lícula en els cinemes i per obtenir guanys per cobrir les despeses inicials de la pel·lícula.

PART PRÀCTICA

'El cine sólo se convertirá en un verdadero arte cuando sus materiales sean tan baratos como el papel y el lápiz'

Jean Cocteau

1. Preproducció

IDEA I ARGUMENT

Com he explicat en la part teòrica, darrere de tota pel·lícula hi ha un motiu, un missatge, alguna cosa que mostrar al món, a la societat.

Primerament, vaig haver de pensar sobre què fer la pel·lícula, quin argument donar-li i quin missatge entregar-li al públic.

Vaig pensar de passar a la gran pantalla la novel·la de José Ramon Ayllón 'Vigo es Vivaldi', ja que la majoria dels personatges eren adolescents i no necessitaven masses efectes especials. Encara que després vaig pensar que seria molt complicat i molt llarg de fer un guió adaptat de la novel·la, i que hi havia elements de que no disposàvem, com el mar de Vigo, un Institut (ja que el rodatge estava previst per l'estiu de 2010), etc.

Així que vaig deixar aquesta idea i vaig buscar altres alternatives, fins que se'm va acudir una idea que plasmo a la pel·lícula: com que la pel·lícula havia de ser gravada a Igualada, quina millor oportunitat per donar a conèixer la nostra ciutat arreu del món. D'aquesta manera vaig pensar que la ciutat havia de ser mostrada per una persona jove, potser nouvinguda i que algú d'Igualada li mostrés com es viu en aquesta ciutat, el que es fa, el que ens agrada, etc.

La idea ja la tenia, només faltava l'argument. I aquest no va trigar gaire a aparèixer. Vaig pensar que la pel·lícula l'haurien de protagonitzar gent jove, ja que persones majors de 20 anys serien difícils de trobar en la meva situació.

Tot pensant i reflexionant, vaig crear a l'ALISON. L'Alison és una noia de Boston (EE.UU). Estats Units em va venir al cap ja que una bona amiga meva (Marta Recasens) va marxar ara ja fa més d'un any allà a estudiar i em va fer il·lusió barrejar el seu nou món amb el d'aquí. A l'Alison se li mor la mare en un accident de cotxe (això de l'accident de cotxe ho vaig pensar per conscienciar a la gent, per que vegin que no és una cosa que passa a una persona de entre un milió, si no que es un fet que avui dia passa i que ens pot passar a cadascú de nosaltres) i ella i el seu pare (Héctor) decideixen tornar a Igualada, ja que els pares de l'Alison són nadius d'Igualada però els hi van donar una beca universitària per anar a estudiar a la Universitat de Princeton, per això es van quedar a viure a Boston i van tenir allà a l'Alison. A Igualada, l'Alison coneixerà el nou entorn i començarà una nova vida, lluny de la seva millor amiga americana, la Nikki, i lluny de la seva gran afició: el beisbol. A Igualada coneixerà a la Micaela i a l'Eric (gràcies als quals s'aficionarà a un nou esport: el vòlei sorra) i juntament amb en Cels i en David formaran un nou equip per vèncer als que els hi prohibeixen de jugar: la Clàudia, la Viki, en Carles, en Gabri i la Esther.

Volia que l'Alison fos una noia al principi de la pel·lícula molt trista i tancada, a causa de la mort de la seva mare però que durant la pel·lícula s'anés obrint i familiaritzant amb l'ambient. També volia que totes les coses que m'agraden a mi també li agradessin a l'Alison, per tant la faig fer paral·lelament a com sóc jo.

Això i moltes altres coses i peripècies passen a ALISON.

GUIÓ

A continuació vaig haver de fer el guió que posteriorment va ser el document en el que ens vam basar per a fer el rodatge. Vaig seguir tot el reglament per fer el guió i el vaig acabar el mes d'abril del 2010. M'hi van ajudar en Pau Ferrer (majoritàriament), la Marta Recasens (en les escenes en que es parla anglès, ja que l'Alison i la Nikki parlen en anglès per fer l'argument més real), l'Anna Terradas i la Joana Lehnert.

Guió tècnic no en vaig fer, ja que no disposàvem d'il·luminació ni de decorats, només disposàvem de càmera i micròfon. Per tant vaig decidir que el millor que podíem fer es disposar el micròfon a una distància més pròxima als actors possible i que no sortís a la càmera. La càmera i els seus moviments, plans i angles, al disposar de poc temps, els pensàvem el dia abans del rodatge.

El que sí que vaig fer van ser Storyboards¹¹ de les seqüències de la pel·lícula per tal de que quedés plasmada en un full i ens en féssim una idea abans de gravar-la.

En busca dels exteriors i dels interiors

Aquest tema va ser una tasca fàcil. Els interiors bàsicament es centren en la casa de l'Alison. Com que és una pel·lícula sense pressupost no disposàvem de platons, per tant vam anar al més fàcil: fer servir una casa de veritat. Quina? Dons la meua, no aniré a la casa dels altres a gravar una pel·lícula. Per tant, l'habitació de l'Alison és la meua habitació, que la vam haver d'adaptar a l'argument de la pel·lícula. Vam treure totes les fotografies, bàsicament. Vam deixar els llibres, els pòsters de l'Orlando Bloom i de Crepúsculo, la rosa que penja del sostre, etc. Ja que volíem que l'Alison fos com jo.

El passadís no el vam tenir que habilitar i l'ascensor i les escales tampoc.

Els exteriors van ser més difícils. Primerament vaig triar el Camp de Sorra del Barri de Fàtima perquè fos l'escenari de lluita entre els dos equips, també volia que fos on tots els personatges amics de l'Alison es coneguessin i allà forgessin l'amistat.

Altres exteriors són l'Estació Vella, el Passeig Verdaguer, la plaça de Cal Font, el carrer Sant Magí, la Rambla de Sant Isidre, el carrer de l'Argent, la Plaça Pius XII, la Plaça de l'Ajuntament, la plaça de la Creu, el Passeig de les Cabres, l'avinguda Gaudí i el carrer Sant Martí de Sesgueioles. Molts d'ells familiars per la majoria d'igualadins.

També vaig pensar que per la primera i l'última escena, estaria molt bé que hi predominés la naturalesa, ja que durant la major part de la pel·lícula surt només la ciutat. Per tant, vaig decidir triar els camps que hi ha davant del pla de la Massa per començar la pel·lícula amb l'arribada de l'Alison a Igualada, i l'última escena de la pel·lícula, en la que tot el grup d'amics hi va d'excursió.

¹¹ Els Storyboards i el Guió consten en l'annex del treball.

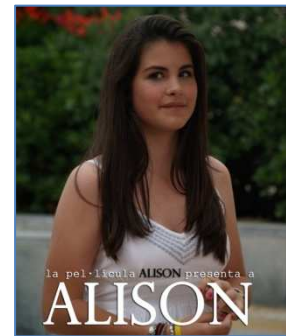
L'EQUIP

Aquest tema ja va ser més complicat. Havia de trobar persones que es comprometessin a gravar la pel·lícula, que vinguessin els dies assenyalats i que no faltessin. I el més important, que ho fessin sense cobrar i fer-ho per amor a l'art. Vaig tenir molta sort de comptar amb una bona colla d'amics que em va recolzar en tot moment i es van oferir d'una manera desinteressada. Distingiré l'equip artístic de l'equip tècnic.

a) Equip artístic

a. Judit Xicola com a ALISON

A la Judit ja la vaig veure interpretant a l'Alison des del primer moment. Ja va realitzar amb mi el curtmetratge de 'LA VISITA' i diu que si pot, que es dedicarà al món del cinema com a actriu. Personalment, la considero bona actriu, ja que té l'habilitat de posar-se en el paper i de cridar i plorar si fa falta. Ella va acceptar sense cap problema i es va comprometre a fer el rodatge. A ella li va tocar gravar més hores que totes els demés actors.

L'Alison al principi de la pel·lícula és una noia reservada, tancada, callada i sense ganes de fer res a causa de la mort de la seva mare. A mida que la pel·lícula va avançant, va obrint-se als seus nous amics i va recuperant la il·lusió i la simpatia que guardava en el seu interior.

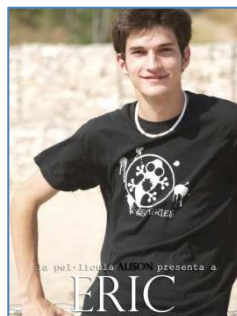
b. Remigi Palmés com a HÉCTOR

En Remigi Palmés és el meu pare. És l'únic personatge adult de la pel·lícula. Vaig pensar que ell tenia un bon perfil per interpretar el paper i com que totes les escenes on surt són a casa, no vaig tenir cap problema d'horaris amb ell.

L'Héctor és el pare de l'Alison. Està superant la mort de la seva dona mentres que ha de recolzar a la seva filla, que no vol seguir endavant amb el món. És un home humil i tranquil.

c. Jordi Benítez com a ERIC

En Jordi, alies Beni, es va oferir molt il·lusionat per ser l'Eric. És un noi molt espontani i amb moltes ganes de menjar-se el món. No tenia cap experiència en cinema però el seu perfil encaixa perfectament amb el de l'Eric: sap jugar molt bé a vòlei sorra. El problema que vam tenir amb en Beni és que ell sol parlar castellà i passar-se al català li va costar.

L'Eric és un noi d'Igualada que és conegut per la

fama que té en el vòlei sorra. És un noi que lluita per que vol i mira perquè tothom estigui bé. És un noi feliç, generós, simpàtic, ambiciós i amb ganes de menjar-se el món.

d. Marta Recasens com a MICAELA

La Marta també es va oferir per fer de Micaela. Va fer un gran esforç baixant cada dia des de Cervera per gravar. Ella tampoc tenia cap experiència amb el cinema, i va actuar d'una manera molt natural i espontània. El problema amb la Marta és que és de Cervera i se li nota molt el seu accent 'de Lleida', que no concorda gaire amb la pel·lícula ja que la Micaela és d'origen mexicà.

La Micaela és una noia humil, conformista i molt sociable. Té grans idees i és participativa, sempre mira pels seus amics.

e. Pau Ferrer com a CELS

En Pau tampoc havia fet cinema mai i s'hi va oferir. És un bon jugador de vòlei sorra i el seu perfil encaixa perfectament amb en Cels.

En Cels és l'amic d'en David i de l'Eric. És un noi llest, reservat, bon esportista i ambiciós, amb ganes de superar-se.

f. Joan Borràs com a DAVID

En Joan va ser l'alegria del grup, és un noi amb molt bones idees pel rodatge, juga molt bé a vòlei sorra i és un gran improvisador de bones escenes.

En David és un noi enginyós, alegre, que sempre diu acudits i que li agrada jugar a videojocs i a vòlei sorra.

g. Sara Palmés com a NIKKI

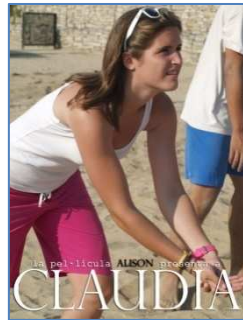
Com que se'm van acabar els actors, em vaig oferir a fer el paper de Nikki, que només surt a tres escenes de la pel·lícula i és un personatge molt secundari.

La Nikki és l'amiga americana de l'Alison. És una noia extravertida que s'adapta a qualsevol cosa i vol el millor per a totes les persones que l'envolten.

h. Alba Acevedo com a CLÀUDIA

L'Alba des del començament em va dir que volia ser la 'pija' dolenta, i també se li donen molt bé els esports. Així que el paper li va com anell al dit.

La Clàudia és una noia que li agrada la fama i la bona reputació. Li agrada tant que deixa de banda els sentiments de les persones i es posa a ella mateixa per davant. És una noia directe i diu el que pensa.

i. Carlota Carner com a VIKI

La Carlota també volia lluir el seu estil teatral amb la pel·lícula, així que com a Viki anava clavada.

La Viki és una noia que es deixa influenciar per la gent, és a la mà esquerra de la Clàudia i sempre va amb ella, per tant pensa el mateix que ella i està d'acord amb el que fa.

j. Mireia Férriz com a ESTHER

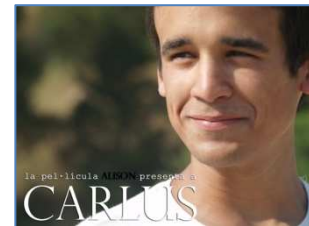

A la Mireia li feia molta il·lusió sortir a la pel·lícula, així que li vaig reservar el paper d'Esther, que no requeria moltes hores de rodatge i juntament amb l'Alba i la Carlota van fer un gran equip de suport durant el rodatge.

L'Esther és una noia de Barcelona que ve a jugar a Igualada per ajudar a l'equip de la Clàudia, no és una persona conflictiva i ve a treballar i a fer el que li agrada, sense voler malentesos.

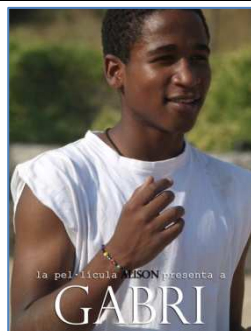
k. Marc Murillo com a CARLUS

El Marc també va voler participar des del principi. Va emportar-se una gran decepció quan va saber que els dies que li tocava gravar ell estaria de vacances. Però al final, un canvi de plans va fer que pogués interpretar al Carlus, el noi possessiu.

En Carlus es més o menys com la Clàudia, però ell és un noi que enveja la bona reputació que té l'Eric, i se la vol treure. D'aquesta manera s'uneix amb la Clàudia i el seu equip.

l. Ezequiel Alcántara com a GABRI

A l'Ezequiel el vaig agafar i li vaig demanar que sigues en Gabri, ja que havíem tingut canvis en horaris i no disposava de temps per trobar un altre actor. Sort que va acceptar.

En Gabri és un noi semblant al Carles, juga molt bé a vòlei però vol ser el millor, d'aquesta manera vol treure als nostres protagonistes de la possessió i en Gabri està disposat a fer qualsevol cosa per

aconseguir-la.

m. Mohamed el Houssaini com a suplent de GABRI

En Moha des d'un principi havia de ser en Gabri, però desgraciadament va haver d'anar-se'n a viure a Londres i ens vam quedar sense Gabri. En Moha només surt d'esquena i de lluny en l'escena en que tot l'equip dolent expulsa a la Micaela de l'equip.

n. Clara Montes com a CERCATALENTS

És la noia que ve a la final del campionat en busca de l'Eric per agafar-lo per jugar al Barcelona de Vòlei Sorra.

o. Borja Moreno com a ÀRBITRE

p. Maxi com a CAMBRER

Per gravar l'escena en que tots els nostres protagonistes surten a fer un volt per Igualada, vam decidir que s'asseurien a 'El Valenciano' i demanarien orxates, granitzats, etc. D'aquesta manera, vam anar a demanar permís als propietaris i aquests van acceptar, fins i tot van voler que sortís el Maxi de cambrer a l'escena.

b) Equip tècnic:

a. Sara Palmés: direcció, producció, càmera, vestuari i edició

Òbviament vaig ser la directora i la productora, per tal d'organitzar i tenir controlada la producció de la pel·lícula.

També vaig ser la càmera durant la majoria de les escenes (excepte en les que surto jo), vaig planificar el vestuari dels actors i posteriorment vaig encarregar-me de l'edició de la pel·lícula, la publicitat, el tràiler, etc.

b. Rut Estruch: tècnica de so

c. Mohamed el Houssaini i Pau Ferrer: suplents de tècnics de so

d. Camila Aguilar: fotògrafa

La Camila, a més de fotògrafa, ens muntava les fotos promocionals de la pel·lícula.

e. Laia Vendrell: suplent de fotografia

f. Conchita Vizuite: suplent de càmera i d'edició

g. Núria Riba: maquillatge

h. Marta Recasens: suplent de maquillatge.

EL MATERIAL

Com mostro a la part teòrica d'aquest treball, tota pel·lícula necessita a part d'un equip de persones que cooperin per realitzar la pel·lícula, un cert material per a realitzar-la.

- a) **Càmera:** vaig buscar alguna càmera que em servís per fer la gravació de la pel·lícula, que no fos la típica càmera de fotos que també té l'opció de fer vídeo (de molt mala qualitat), però tampoc volia una de les càmeres que s'utilitzen per a fer un rodatge habitual, ja que segurament seria molt cara. Així que vaig fixar-me en la càmera que utilitza el meu pare per treballar. És la Sony HD Handycam, especial per gravar vídeo i té una alta definició per

a treballar. Disposa de zoom, capturació de la imatge instantània, diferent tipus de contrast i d'il·luminació, visió nocturna, etc. També disposa d'un micròfon integrat. De manera que la vaig utilitzar durant tot el rodatge i també per gravar la veu en *off*.

- b) **Trípode:** per tal de no experimentar els moviments que feia la càmera a causa dels moviments desintencionats que feia jo, vaig decidir que era imprescindible l'ús d'un trípode. La càmera s'adheria al trípode i gràcies a un mànec podia fer-la moure en els seus tres eixos d'una manera perfecte.
- c) **Micròfon:** encara que la càmera tingués un micròfon integrat, vaig pensar que si tenia que gravar als actors de lluny, no se sentiria gaire bé el que dirien, per això vaig decidir integrar un micròfon portàtil a la càmera. Només calia connectar-lo a la càmera mitjançant un cable i ubicar-lo on fes falta. Per tal de fer el rodatge més professional i no tant dur pels tècnics de so, vaig decidir enganxar el micròfon a un pal d'escombra, per tal de que el tècnic pogués aixecar el micròfon i ubicar-lo just a sobre dels caps dels actors sense que la càmera captés el micròfon en escena, de manera que les seves veus se sentissin a la perfecció.
- d) **Il·luminació:** per la il·luminació vaig pensar de portar una placa folrada de paper d'alumini per tal de desviar la llum solar cap a l'escena. Però la idea va desaparèixer quan vaig veure que molestaríem als actors amb la llum i que potser la llum totalment natural quedaria millor.

Així que després de fer l'argument i el guió de la pel·lícula, després de trobar a un equip disposat a fer la gravació, un càsting per triar als actors i després de tenir el material necessari, amb molta il·lusió i amb d'incertesa de com aniria la cosa, ens disposàvem a sortir en acció.

2. Producció

Horaris

Abans de començar el rodatge vaig haver d'organitzar les escenes. Vaig classificar-les en:

- Escenes de l'Alison
- Escenes de l'Alison i l'Eric
- Escenes de l'Alison i l'Hèctor
- Escenes de l'Alison i la Nikki
- Escenes de l'Alison i la Micaela
- Escenes de l'equip
- Escenes dels dos equips enfrontats

D'aquesta manera vaig veure que la Judit Xicola hauria de dedicar moltes hores a gravar, i que l'equip dels 'dolents' només hauria de venir dos dies al rodatge.

Vaig decidir fer la gravació d'equips durant els últims dies de juny, ja que així ja ens trauríem de sobre aquestes escenes, i si al juliol algú marxava de vacances, no tindríem cap problema.

L'escena del campionat era la més difícil de gravar ja que volia que de fons hi hagués molta gent animant. Per això vaig passar anuncis i invitacions pel Facebook perquè vingués molta gent a l'escena final. Volia treure'm aquesta escena com abans millor, per això vaig decidir que la gravaríem el dia 23 de juny per la tarda. Tots els actors havien de venir i tota la gent avisada, però el dia abans del rodatge el Beni va tenir un problema personal i no va poder assistir al rodatge d'aquell dia, ni el rodatge dels dos dies següents. Va ser un canvi de plans radical. Vaig suspendre els rodatge d'equips durant aquella setmana, vaig haver d'eliminar les escenes en les que sortia el Beni del *planning*, i vaig aprofitar per gravar les escenes on sortia la Marta, ja que viu a Cervera i ja havíem planejat perquè es quedés a dormir a Igualada per no anar i tornar cada dia.

Les escenes d'equip les vam anar fent pels matins i les tardes de les següents setmanes, i les escenes dels 'dolents' les vam deixar pel juliol, on hi havia una setmana en que coincidíem tots els actors.

Observacions i complicacions

Durant el rodatge de la pel·lícula, vaig observar alguns errors que havíem comès, i les observacions de tot el procés. Aquesta explicació la faré per apartats d'organització.

a) Actors

Sense pressupost (ALISON)	Amb pressupost
Reconec que els actors es van posar en el seu paper i ho van fer molt bé encara que la majoria no hagi sortit mai davant d'una càmera.	En una pel·lícula normal de cinema i amb pressupost, aquests petits errors en els actors no hi haguessin estat. A més podria haver disposat d'actors que haguessin estudiat art

<p>Alguns errors que es poden observar en el pel·lícula sobre l'accent dels actors és amb la manera de parlar d'en Beni, la Marta, la Judit i jo.</p> <p>El Beni, al parlar sempre castellà i la pel·lícula al ser en català, se li nota l'accent, que es pot apreciar en la pel·lícula. La Marta, al ser de Cervera, té l'accent de 'Lleida' i en la pel·lícula, i la Micaela és d'origen mexicà i en teoria viu a Igualada.</p> <p>I per últim un altre error que s'aprecia en la pel·lícula, és el mal accent americà que tenim la Judit i jo.</p>	<p>dramàtic i estiguessin preparats per sortir en escena.</p>
---	---

b) Vestuari

Sense pressupost (ALISON)	Amb pressupost
<p>El vestuari va ser quelcom difícil. Per a cada escena els actors havien de dur una roba diferent. Per tant, si en un dia de rodatge havien de gravar quatre escenes, els actors s'havien de canviar de roba quatre vegades. També, si alguna escena no es gravava bé o no s'acabava o s'havia de repetir per qualsevol motiu, els actors havien de portar exactament la mateixa roba que portaven aquell dia, el mateix pentinat, les mateixes joies, etc. Per tant, sempre hi ha algú que porta algun detall diferent en alguna escena. Es dona el cas que la Judit en una escena porta dues arracades diferents, que el Beni porta un collaret i després no, etc. També es pot observar el pas dels mesos en l'aspecte dels actors quan la pel·lícula tan sols passa en un estiu. Em refereixo a que la Judit en les primeres escenes de la pel·lícula (que surt sola), les vam gravar les últimes, i ella va cometre l'error de tallar-se el serrell i aquest canvi s'aprecia en la pel·lícula. Són petits detalls que es consideren erronis en una pel·lícula.</p>	<p>En una pel·lícula de cinema, hi haurien equips de vestuari i maquillatge que s'ocuparien al cent per cent de la imatge de cadascun dels actors. Si s'hagués de repetir alguna escena pel que fos, estarien capacitats per tornar-los a posar com en la primera escena.</p>

c) Talls d'escenes

Sense pressupost (ALISON)	Amb pressupost
<p>Com he mencionat abans, tallar una escena és una cosa que no s'ha de fer, ja que quan la tornes a gravar, tot ha canviat. Això ens va passar en varies ocasions, quan per raons de so vam haver de tornar a gravar la meitat d'una escena, però el dia que la vam haver de tornar a gravar estava el cel ennuvolat i el primer dia que la vam gravar feia sol.</p>	<p>En una pel·lícula de cinema, en cap ocasió es podrien ajuntar dues escenes que s'han gravat en diferents condicions. En tot cas, podrien repetir escena, però la tornarien a gravar tota i per tant no s'apreciaria el tall.</p>

d) So

Sense pressupost (ALISON)	Amb pressupost
<p>El so va ser el pitjor de tot. En les escenes interiors no vam tenir cap problema, però en les exteriors va ser un caos.</p> <p>Primerament, el primer dia de rodatge, la primera escena la vam gravar amb el micròfon apagat, i la vam haver de repetir tota.</p> <p>Molts dies feia vent, i al no disposar d'un paravents pel micròfon, el vent quedava registrat en el so.</p> <p>Més tard, el micròfon un dia es va espantillar i en ves de gravar el so, se sentia un xiulet que feia mal a les orelles. Per tant vam haver de decidir que gravaríem les poques escenes que quedaven sense el micròfon mòbil, sinó que ho faríem amb el micròfon incorporat a la càmera. D'aquesta manera, l'equip de so va haver de plegar abans.</p>	<p>En una pel·lícula de cinema, aquests errors no ocorrerien, ja que es disposaria d'un equip de so especialitzat que analitzaria el so de cada toma al mateix temps en que es grava. No hi hauria mai un micròfon apagat en una escena, i si fos el cas, se'n adonarien al sentir la gravació instantàniament al moment en que es grava. I finalment, disposarien de paravents per tal de no captar el soroll del vent.</p>

e) Càmera

Sense pressupost (ALISON)	Amb pressupost
<p>A la pel·lícula tenim bon plans i bons moviments de càmera, encara que vam haver de prescindir del trípode en algunes escenes ja que aquest, al moure's feia un soroll que quedava enregistrat al so de la pel·lícula i no</p>	<p>En una pel·lícula de cinema, els caps i els trípodes estarien totalment adaptats a les necessitats de la pel·lícula. Si hi hagués un problema tècnic es disposaria d'un tècnic per reparar-lo ràpidament.</p>

ALISON: el setè art aplicat a la realitat.

<p>ens ho podíem permetre. Per tant, en algunes escenes vaig haver de gravar-les manualment.</p>	
--	--

Aquests i molts més, són els errors que van ocórrer durant la gravació de la pel·lícula. És el que possiblement diferencia una pel·lícula amb molts diners de pressupost i una pel·lícula com la meva, sense haver-me gastat ni un duro.

3. Post-producció

La gravació d'ALISON va concloure el mes d'agost de 2010. Seguidament vaig disposar-me a editar la pel·lícula.

La càmera amb la que vaig gravar la pel·lícula només és compatible amb ordinadors Apple. Per això per a l'edició de la pel·lícula vaig utilitzar un iMac. Aquest disposa d'un programa d'edició molt avançat i creat per la realització del muntatge cinematogràfic. Així doncs, vaig començar a editar ALISON.

a) Muntatge i edició de la pel·lícula

iMac és un programa molt original per a l'edició de vídeos i pel·lícules. Si s'observa a la foto adjunta es pot veure que disposa de tres sectors. El sector inferior és on apareixen els vídeos descarregats des de la càmera, on els pots visualitzar i seleccionar en qualsevol moment. A la part superior esquerra és on s'editen els vídeos, es seleccionen de

la part inferior i s'arrastren a aquest sector, on els hi pots afegir so, efectes, títols, etc. La part superior dreta de la pantalla mostra el resultat de l'edició, és a dir, com es veuria la pel·lícula.

a. So

En l'edició de la pel·lícula he tallat el so que es sentia de fons en algunes escenes perquè no es difuminés amb la música i també perquè no se sentís el xiulet del micròfon.

En algunes escenes se sent la veu en off, que la he adjuntat a sobre dels vídeos i també hi he adjuntat cançons de varis grups de música per tal d'ambientar la pel·lícula.

b. Banda sonora

El so és un element bàsic per a la pel·lícula, és el que li dona un efecte fantàstic i tot es veu d'un altre color. Per tant, vaig pensar que la pel·lícula hauria de tenir una cançó que la protagonitzés, que quan la gent la sentís digués: aquesta és la cançó d'ALISON. De la mateixa manera que 'My heart will go on' és la cançó de Titanic.

Així que per ALISON vaig buscar una cançó tranquil·la, però també amb una mica de marxa, que parlés una mica de l'argument de la pel·lícula. Vaig pensar que 'Hear you me' de Jimmy Eatworld era perfecte, ja que parla d'un home que ha perdut a algú estimat i li dona les gràcies per tot el que li ha donat, ja que mai ho havia fet quan el tenia al seu costat, també

demana als àngels que el condueixin a aquella persona i espera que allà on estigui, que estigui bé.

Altres cançons que he utilitzat són:

Change de Taylor Swift

It's over de Secondhand Serenade

My immortal d'Evanescence

Pressure de XBOX 360

I got you de Leona Lewis

I like it d'Enrique Iglesias i Pitbull

Alice d'Avril Lavigne

Sk8er boy d'Avril Lavigne

Rock & Roll d'Eric Hutchinson

Her de Robert Pattinson

Drive Away de XBOX 360

You belong with me de Taylor Swift

Sick of love de Robert Ramírez

Pump it de Black Eyed Peas

Hey, soul sister de Train

c. Transicions

En algunes escenes utilitzo les transicions. Per saltar d'una escena a una altra acostumo a posar tota la pantalla negra i que seguidament comenci l'escena següent. També he utilitzat la transició de zoom creuat per algunes escenes musicals, he optimitzat la imatge en les escenes que són somnis i he fet més ràpida la imatge en escenes en que passava molt de temps real en una sola escena.

d. Títols i subtítols

També he posat títols als principi de la pel·lícula, on he posat els noms de les persones que hem col·laborat majoritàriament en la pel·lícula i he posat el títol de la pel·lícula en gran a la primera escena.

A l'escena en que l'Alison i la Nikki parlen en anglès he posat subtítols per tal de que s'entengui el que diuen. Per finalitzar, al final de la pel·lícula he afegit els crèdits finals, que mostren totes les persones que han col·laborat en fer la pel·lícula.

b) Tràiler, tomes falses, *making off* i entrevistes.

Com amb qualsevol pel·lícula també he fet un tràiler (un vídeo de 2 minuts de durada anunciant la pel·lícula), les tomes falses (un vídeo on hi ha les escenes que no s'han utilitzat per a fer la pel·lícula, on els actors s'equivoquen i aquest fet provoca riures entre el públic), el *making off* (un vídeo on es veu com es va gravar la pel·lícula, mostra les estones de descans de l'equip, es veu la maquinària que fèiem servir, etc.) i entrevistes a la directora, als actors, tècnics preguntant les seves experiències amb la pel·lícula.

Aquesta informació extra normalment s'acostuma a editar per tota aquella gent que ha vist la pel·lícula, que li ha agradat i vol saber més de la seva producció.

c) Publicitat

Per tal de donar a conèixer la pel·lícula als igualadins vaig fer un grup al Facebook anomenat: ALISON, la pel·lícula. Allà vaig explicar una mica què és ALISON, perquè ho vaig fer, qui hi participa, etc. També vaig penjar fotos del rodatge i promocionals, les tomes falses i el tràiler (aquests dos últims van tenir molt d'èxit). El grup el vaig crear a l'agost del 2010 i al novembre del 2010 ja són 300 les persones que s'han unit al grup i que estan ansioses per veure la pel·lícula.

d) Estrena i opinió del públic

L'estrena de la pel·lícula la vaig fer el divendres 19 de novembre a casa meva. Hi vaig convidar a tots els actors i tècnics, els amics i familiars i alguns fans que van decidir venir a veure-la. En total, aquella nit vam ser 40 persones aproximadament i la pel·lícula va tenir molt bona acceptació per part del públic.

Els dies 22 i 24 de novembre la vaig estrenar al C.E. Montclar a l'aula de Segon de Batxillerat, on hi van assistir tots els cursos des de Tercer de la ESO. Aquells dies també va ser ben rebuda pel públic.

També el dia 23 de novembre va ser projectada al IES SEP Milà i Fontanals, a l'aula de Segon de Batxillerat, on també va tenir èxit.

La pel·lícula sortirà a la venda el pròxim desembre pel preu de 5€, ja que els fans que no van poder assistir a les estrenes també volen gaudir de la pel·lícula i d'aquesta manera podran comprar-la i podran mirar-la sempre que vulguin.

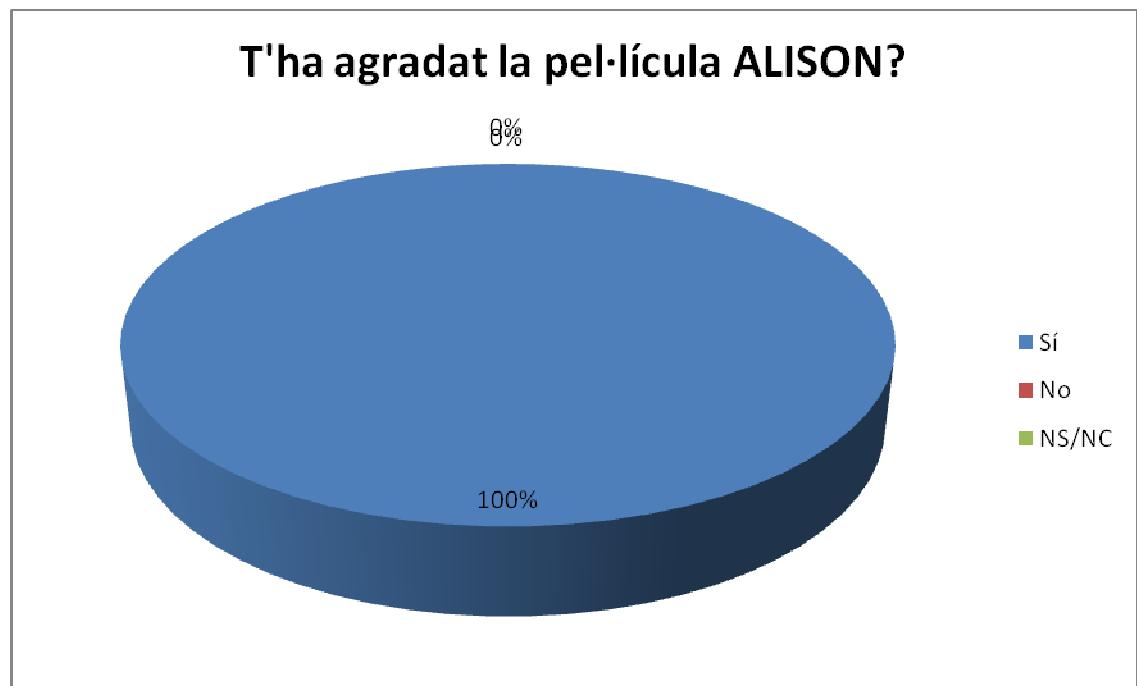
4. SORTIDA A LA SOCIETAT I OPINIÓ DEL PÚBLIC

Per tal de verificar la meua hipòtesi, per saber si la pel·lícula que havia fet havia estat acceptada pel públic, si havia agradat o més aviat havia desagradat, vaig repartir una enquesta de 26 preguntes que es poden apreciar a continuació.

Les enquestes les vaig repartir a 80 persones entre 13 i 20 anys totes elles i majoritàriament vivien a Igualada. Només en vaig obtenir resposta de 64 d'elles.

Anem a veure'n els resultats.

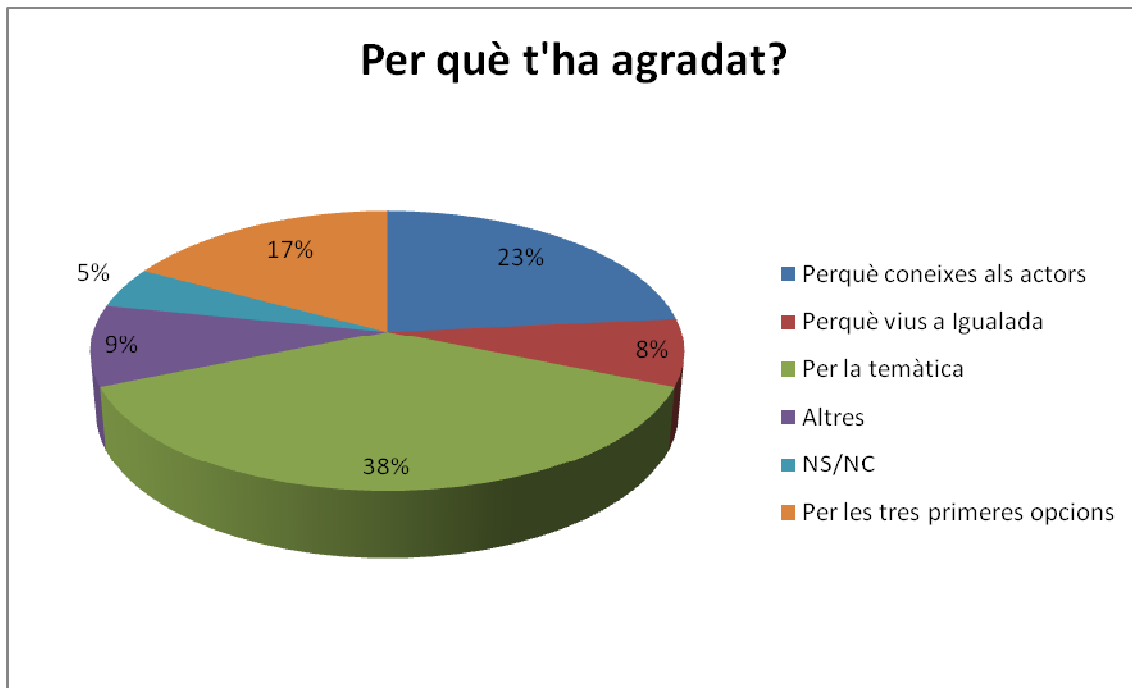
Pregunta 1

La pel·lícula ha estat totalment acceptada pel públic. El 100% dels espectadors han estat contents amb el resultat de la pel·lícula.

Pregunta 2

Molta gent de la que va assistir a les estrenes era amiga dels actors i vivien a Igualada, per tant, és lògic que un 31% aproximadament dels espectadors encerclessin aquelles dues opcions. La pel·lícula es fa més divertida quan veus als teus amics actuar i t'hi sents identificat quan la història transcorre a la teva ciutat.

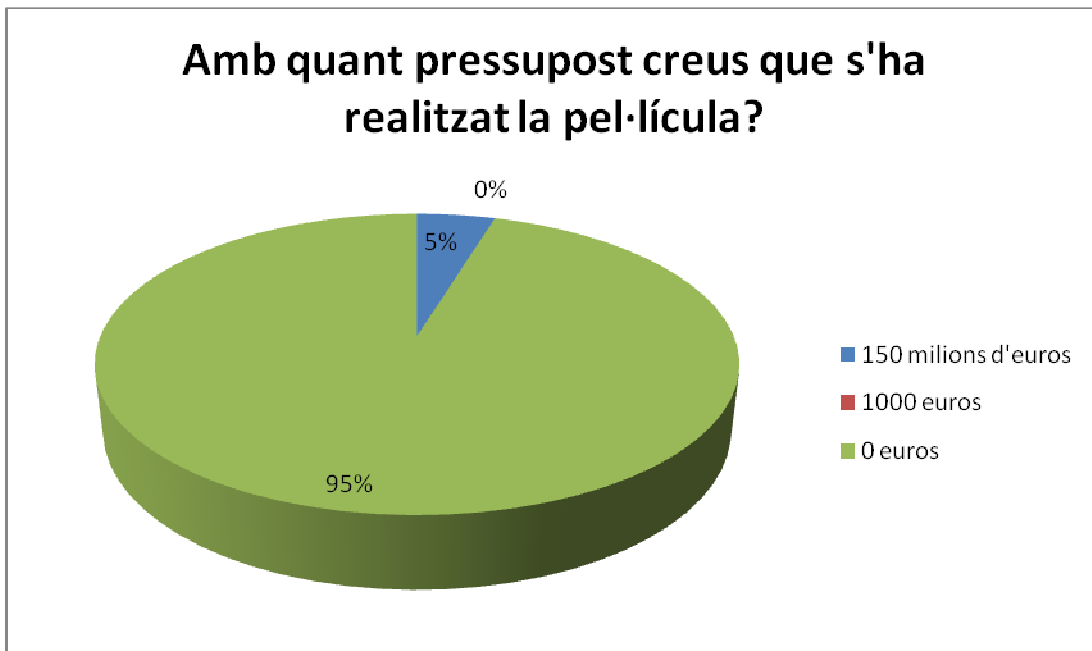
Encara que m'ha sorprès molt el fet que un 38% dels espectadors els hi hagi agradat la pel·lícula per la temàtica, l'argument i el guió. La temàtica de la pel·lícula, com he explicat en la preproducció, la vaig crear a mida amb el pressupost que tenia. No tenia cap ideal que mostrar al món, tan sols era un pel·lícula per demostrar que es pot fer cinema sense pressupost.

Cal destacar que un 17% dels espectadors els hi ha agradat la pel·lícula perquè coneixen els actors, perquè viuen a Igualada i per la temàtica, és a dir, per les tres primeres opcions.

El 9% dels espectadors que ha respòs Altres, els seus comentaris han sigut: Molt ben fet tot i el baix pressupost, ha estat una bona idea fer-ho de Treball de Recerca, està molt ben elaborat, és molt divertida, etc.

Pregunta 3

La majoria de gent ha encertat al respondre la opció de 0€, suposo perquè ja ho sabien, ja que al grup de Facebook vaig explicar els motius pels quals feia la pel·lícula i vaig esmentar que no faria servir cap tipus de pressupost.

És rar que ningú respongués 1000€, ja que la opció que hagués posat jo si no sabés que és una pel·lícula sense pressupost. La barbaritat és que un 5% hagi contestat que m'hi he gastat 150 milions d'euros, ja que no sé d'on creuen que he tret tants diners.

Pregunta 4

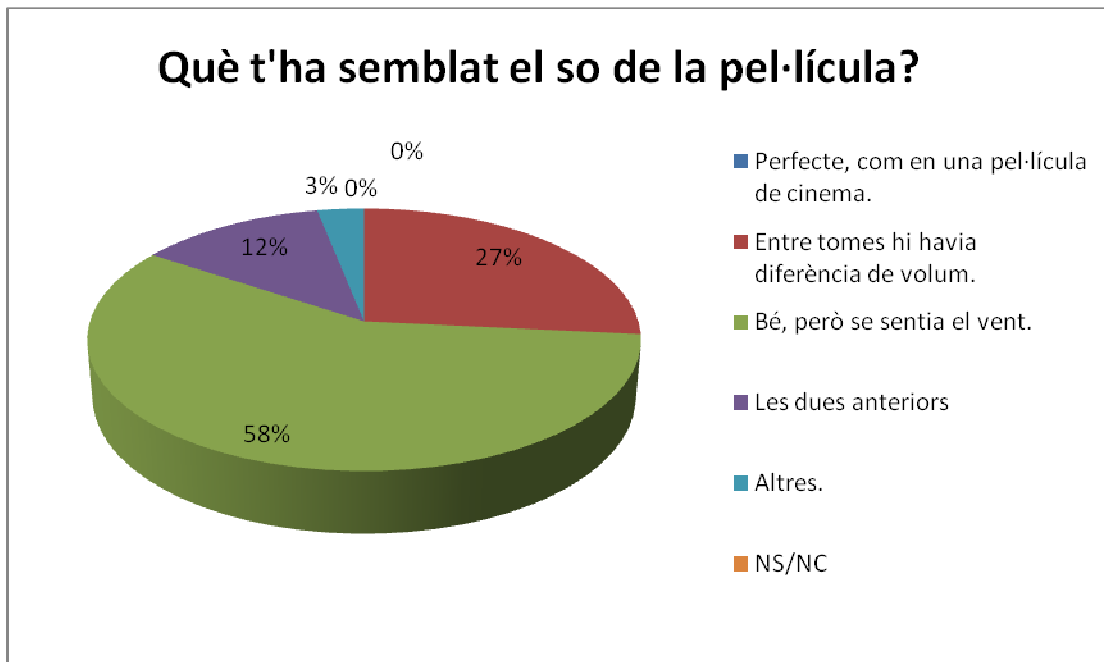
Com es pot veure en el gràfic, la majoria dels espectadors han encerclat les dues opcions més semblants, la del tipus d'il·luminació que no depèn de focus ni material especialitzat, ni tan sols de tractament de llum posterior al rodatge, sinó que han pogut percebre en la pel·lícula que l' il·luminació és exactament la que hi havia el dia en que es va gravar l'escena i que en cada escena és diferent.

M'ha sorprès que el 15% dels espectadors respongués que és contrastada, ja que el contrast és un element que m'agrada plasmar en les fotografies que faig i d'alguna manera he volgut plasmar en la pel·lícula. En moltes escenes surt el sol, com a un element que provoca contrast en l'escena ja que l'efecte de gravar-lo directament és molt lluminós i per tant, quan aquest no apareix en la imatge següent, aquesta s'aprecia més contrastada.

El 5% que ha respòs Altres, han concretat principalment que d'il·luminació ha estat molt bona.

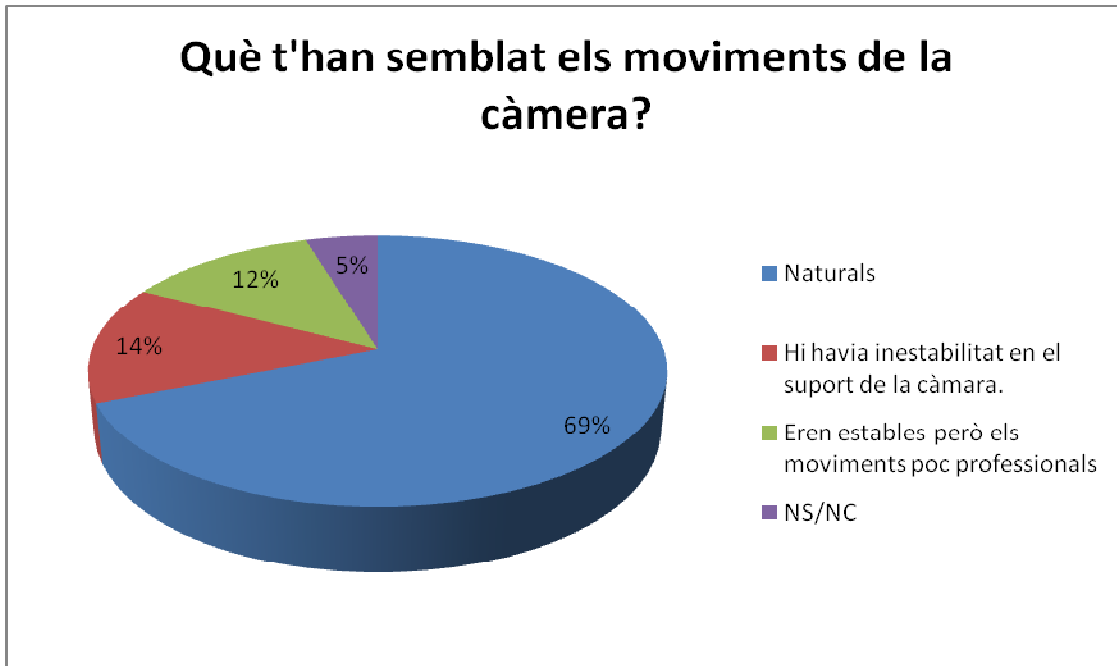
Pregunta 5

El so ha estat l'element en el qual s'aprecia més el baix pressupost de la pel·lícula. Bàsicament el públic ha respòs que entre tomes hi havia diferència de volum i que sobretot se sentia el vent en les escenes exteriors. El 4% de persones que ha respòs en Altres, han constatat que per causa del vent a vegades no s'entien els diàlegs entre els personatges.

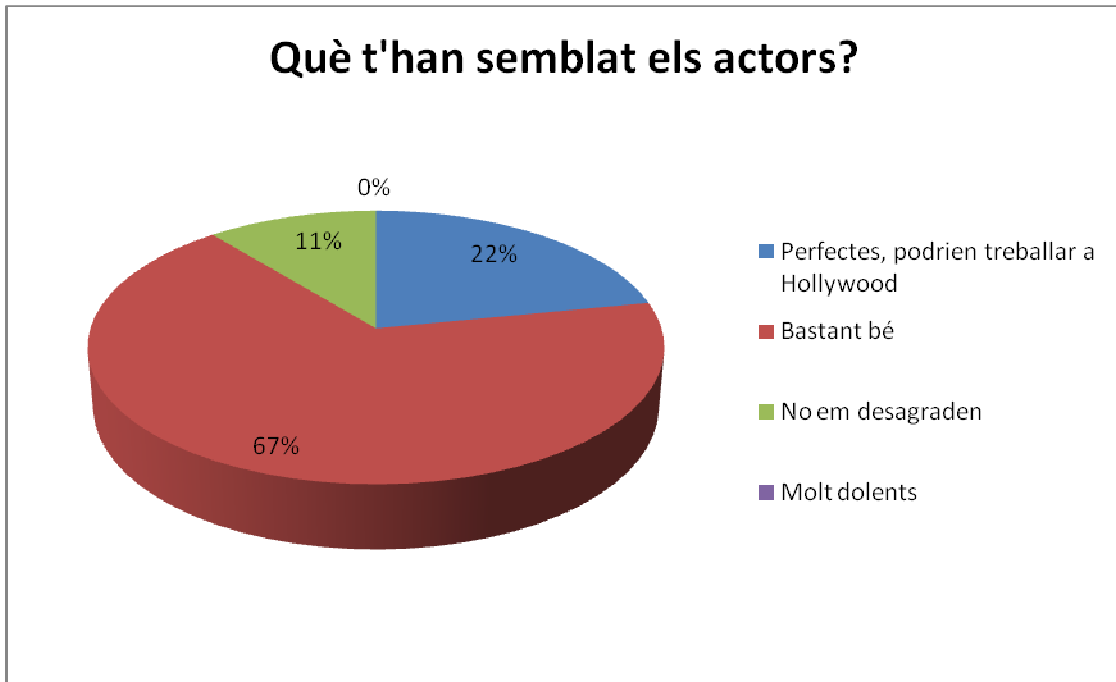
Pregunta 6

A la majoria dels espectadors, els moviments de la càmera els hi han semblat naturals, encara que a un cert tant per cent dels espectadors els hi ha semblat que hi havia inestabilitat en el suport de la càmera, els quals han tingut raó ja que algunes escenes de la pel·lícula van ser gravades manualment sense l'ajuda ni de caps ni trípodes.

Pregunta 7

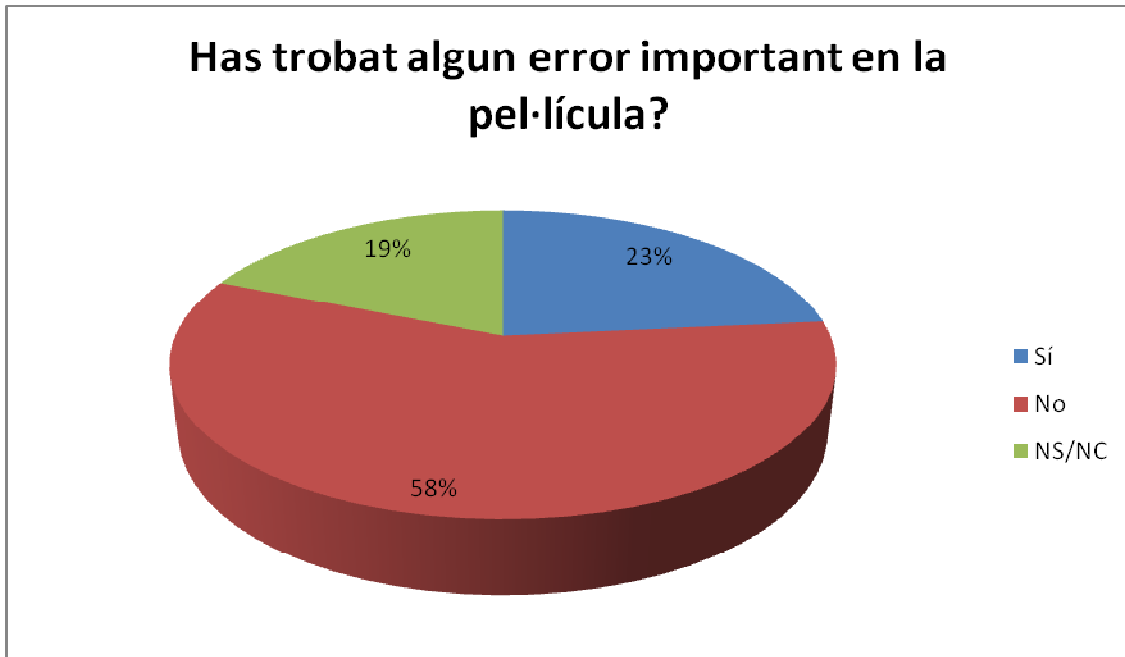
Òbviament, els actors de la pel·lícula no han estat dolents ja que gràcies a l'esforç i a la dedicació que hi han posat s'han aconseguit molt bons resultats, els quals el públic ha respès majoritàriament amb un Bastant bé.

Penso que el 22% de persones que han optat perquè els nostres actors podrien treballar a Hollywood és quelcom exagerat, ja que per fer-ho requeririen uns estudis i uns coneixements d'art dramàtic específics per poder-s'hi dedicar.

Satisfactòriament, a ningú li han semblat uns actors molt dolents.

Pregunta 8

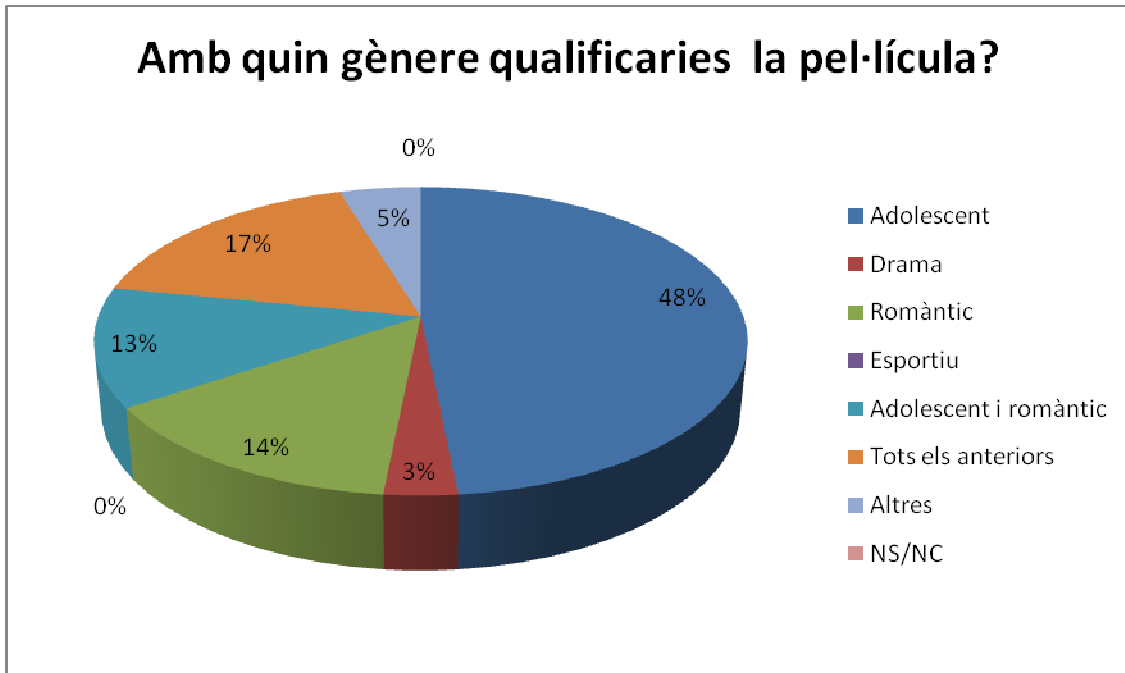

Satisfactòriament, el 58% dels espectadors no han trobat cap error important en la pel·lícula i el 19% ni s'hi ha parat a fixar-s'hi, però el 23% sí que n'ha trobat i aquests són els principals errors que han trobat:

Principalment el so, com un error de comprensió important per a la pel·lícula. El canvi de tomes en les que hi havia vent i instantàniament el vent desapareixia. També han trobat diferències de postura dels actors en canvis de toma, a causa de que només disposava d'una càmera i quan tornàvem a repetir la toma, l'actor inevitablement s'havia mogut mínimament o feia gestos diferents que en la toma anterior. També en algunes escenes han captat l'aparició i la desaparició d'objectes, com en l'escena en que la Nikki i l'Alison fan el mural de fotos, que entre tomes algunes fotos desapareixen, etc. Algun espectador ha constatat que els pensaments que té l'Alison després del malson són poc reals, que l'SMS que li envia l'Alison a la Micaela abans de la tarda igualadina amb sabor d'orxata no li envia realment i que hi ha faltes en el llenguatge com el barbarisme 'tenir que'.

Pregunta 9

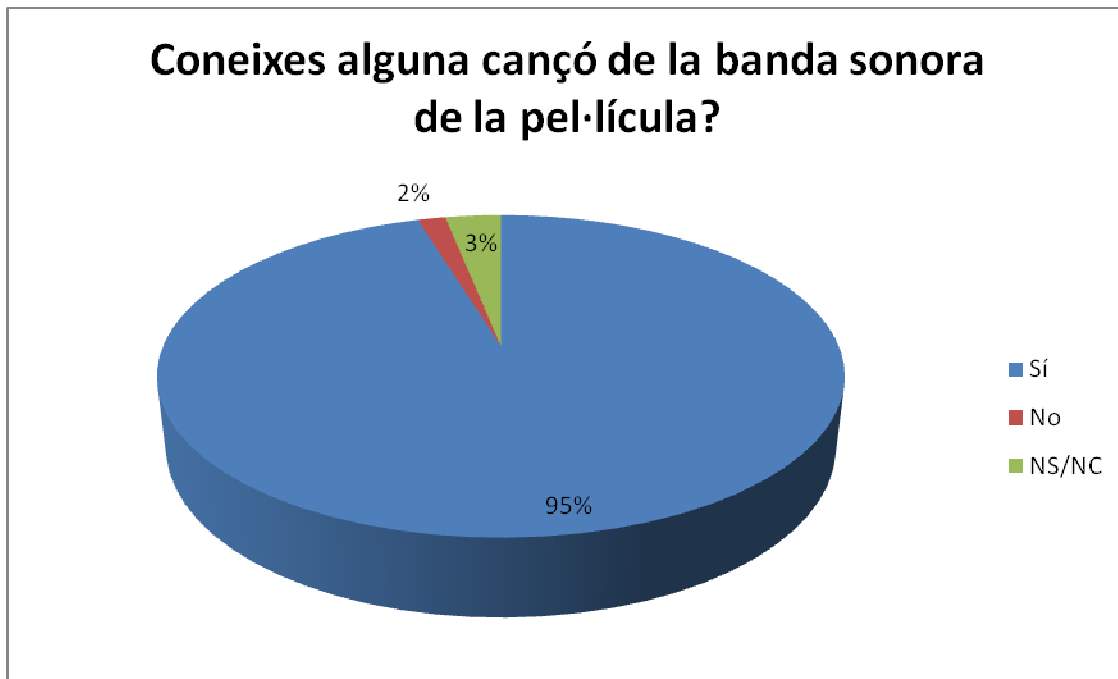

Es veu com casi el 50% dels espectadors han considerat la pel·lícula ALISON bàsicament adolescent, encara que també molts l'han considerat romàntica, i adolescent i romàntica a la vegada. Ningú ha respòs que la pel·lícula sigui esportiva en si, però un 17% dels espectadors ha respòs els quatre gèneres indicats a la vegada, els quals també han inclòs el dramàtic i l'esportiu.

El 5% que ha considerat l'opció Altres, ha aportat que la pel·lícula també podria considerar-se com una comèdia, encara que l'argument d'aquesta sigui tràgic. Aquesta idea és una mica contradictòria però també s'ha de dir que alguns actors en algunes escenes fan riure bastant al públic.

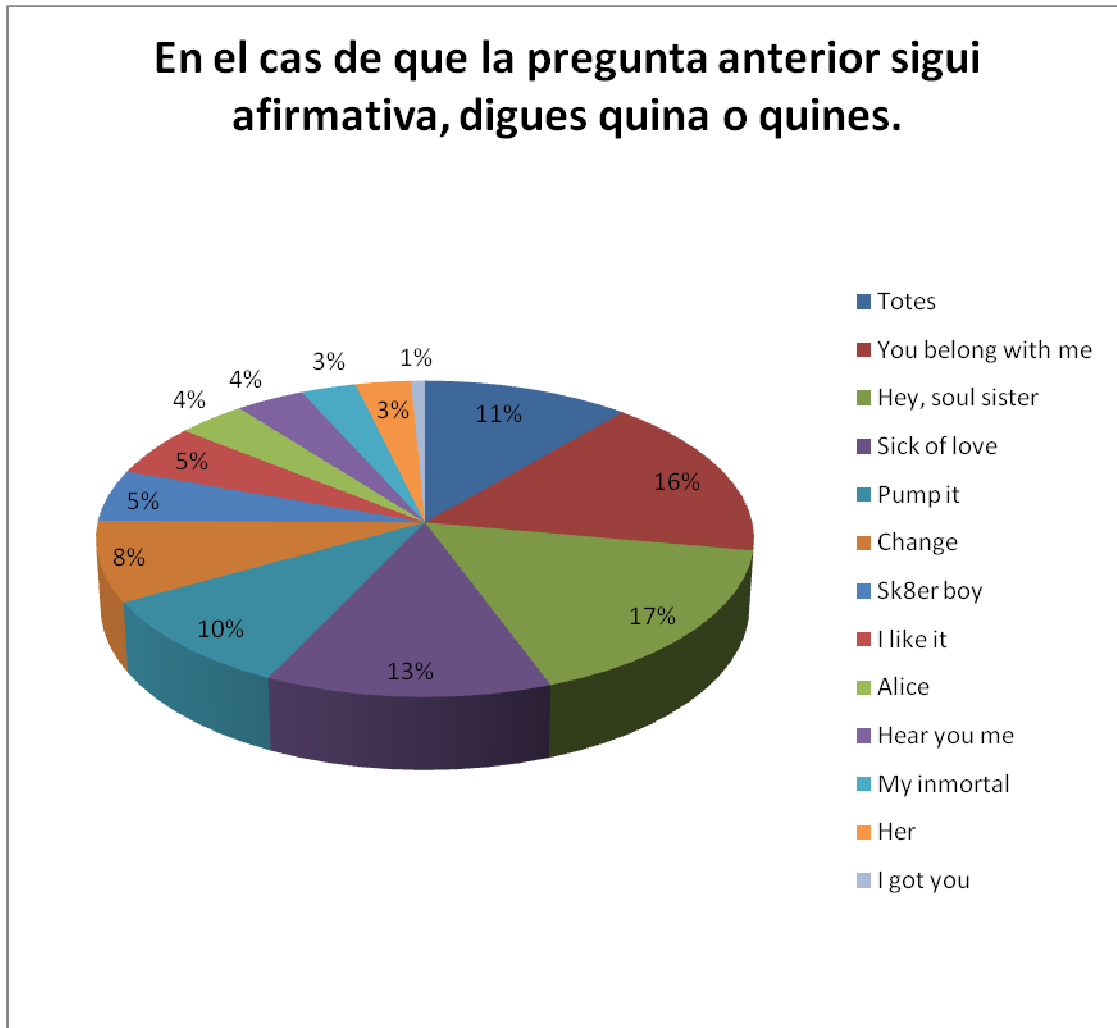
Pregunta 10

El 95% dels espectadors ha respòs afirmativament ja que la majoria de cançons que apareixen a la pel·lícula són bastant conegudes i a causa d'això algunes escenes musicals han estat molt ben rebudes pel públic.

Pregunta 11

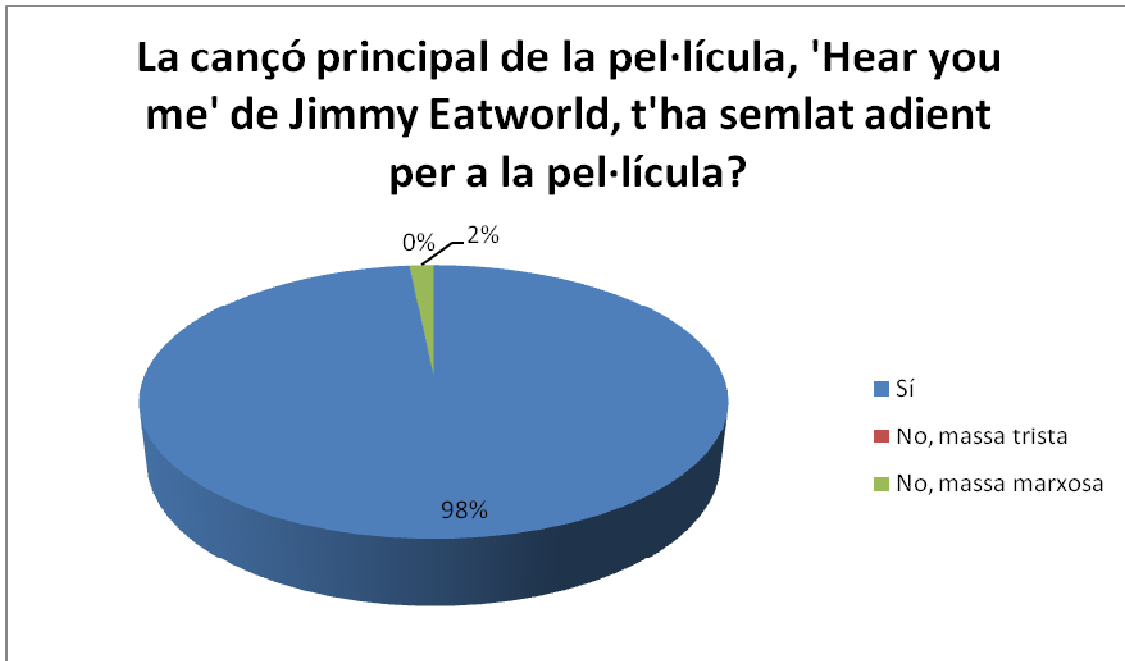
Totes les persones que han respòs que si en la pregunta 10, en aquesta pregunta han apuntat les cançons que coneixien de la pel·lícula, en el gràfic s'aprecien les més conegudes.

Un 11% ha afirmat que coneixia totes les cançons de la pel·lícula mentre que l'altre 89% ha anat concretant les cançons que coneixia de la pel·lícula. Les més conegudes també representen escenes importants de la pel·lícula. Les més destacades són 'You belong with me' que apareix en l'escena en que l'Alison obre el paper que li ha donat l'Eric dient-li que l'estima, 'Hey, soul sister' que apareix en l'escena en que l'Alison i la Nikki fan el mural amb totes les fotos de l'estiu i viuen nous moments juntes després d'un estiu separades, 'Sick of love' per les escenes dels dies abans del campionat on es veu a tot l'equip entrenant i 'Pump it' per l'escena del campionat de Vòlei Sorra.

Les cançons de la banda sonora que no apareixen en el gràfic no han estat esmentades pels espectadors, segurament perquè aquestes són molt menys conegudes que les altres.

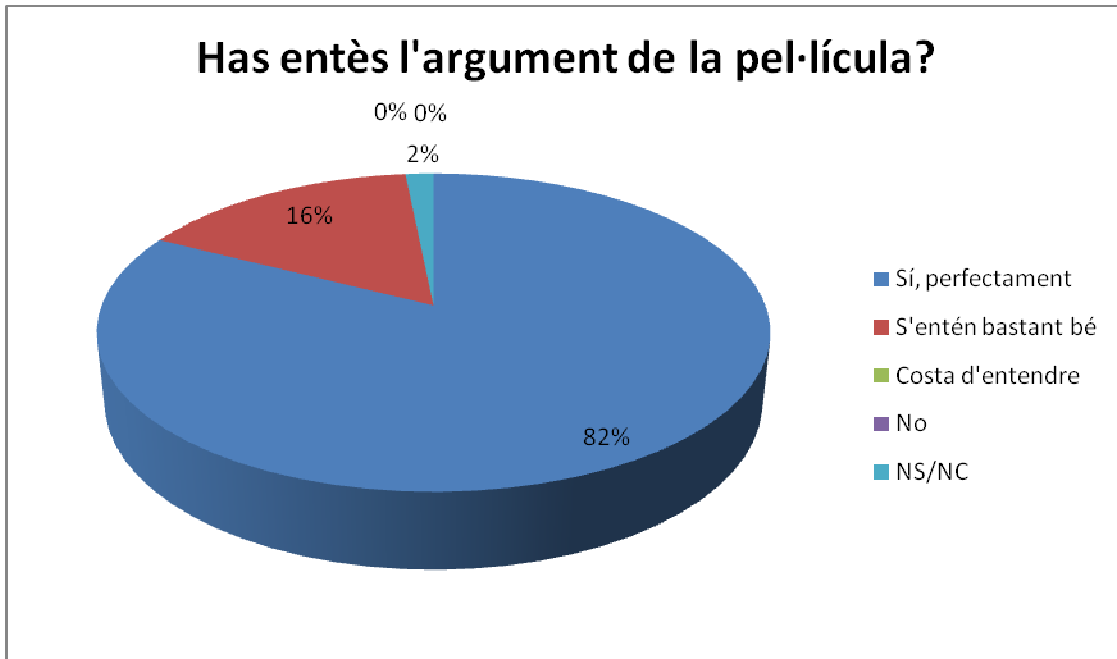
Pregunta 12

La gran majoria dels espectadors no coneixien aquesta cançó o simplement els hi sonava. El que més m'ha sorprès ha sigut la bona acceptació que ha tingut aquesta cançó entre el públic, i cal dir que més d'una persona m'ha demanat el títol i l'autor de la cançó per poder-se-la descarregar.

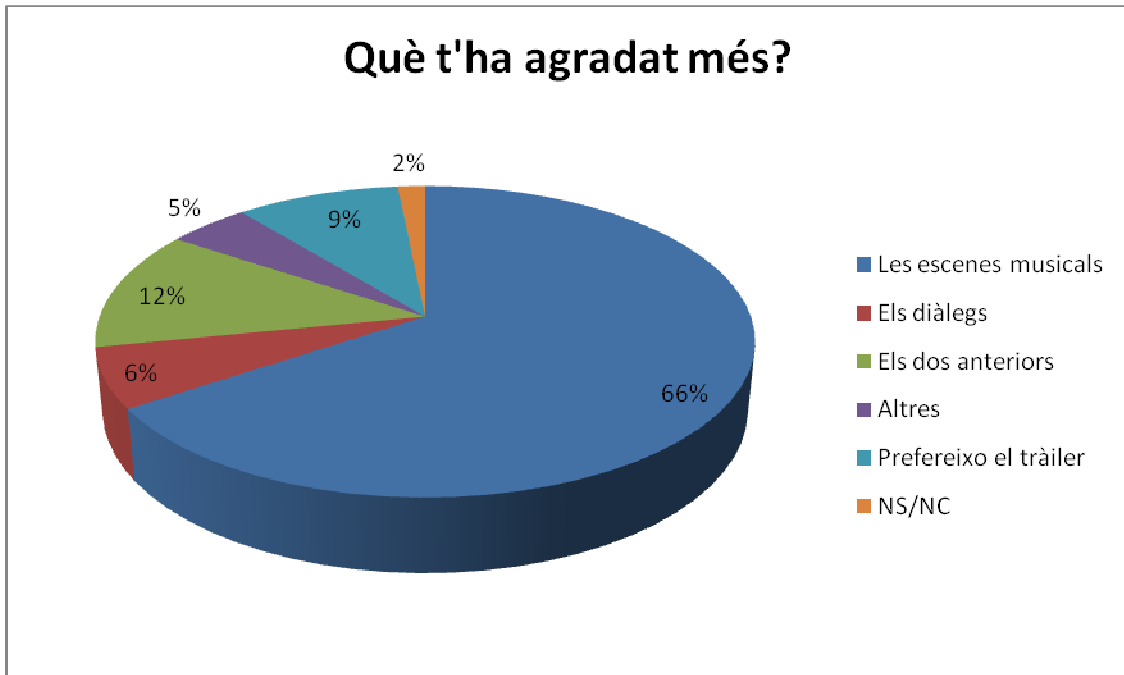
Pregunta 13

En general, l'argument s'ha entès bastant bé i el públic s'ha pogut posar en el paper dels personatges d'una manera adequada. Si algú no hagués pogut entendre l'argument considero que no hauria estat pel guió cinematogràfic, sinó pel so, que hagués causat incomprensió de diàlegs i conversacions entre el públic, però pels resultats, considero que aquest dubte que tenia sobre la comprensió de la pel·lícula per part del públic ha estat erroni.

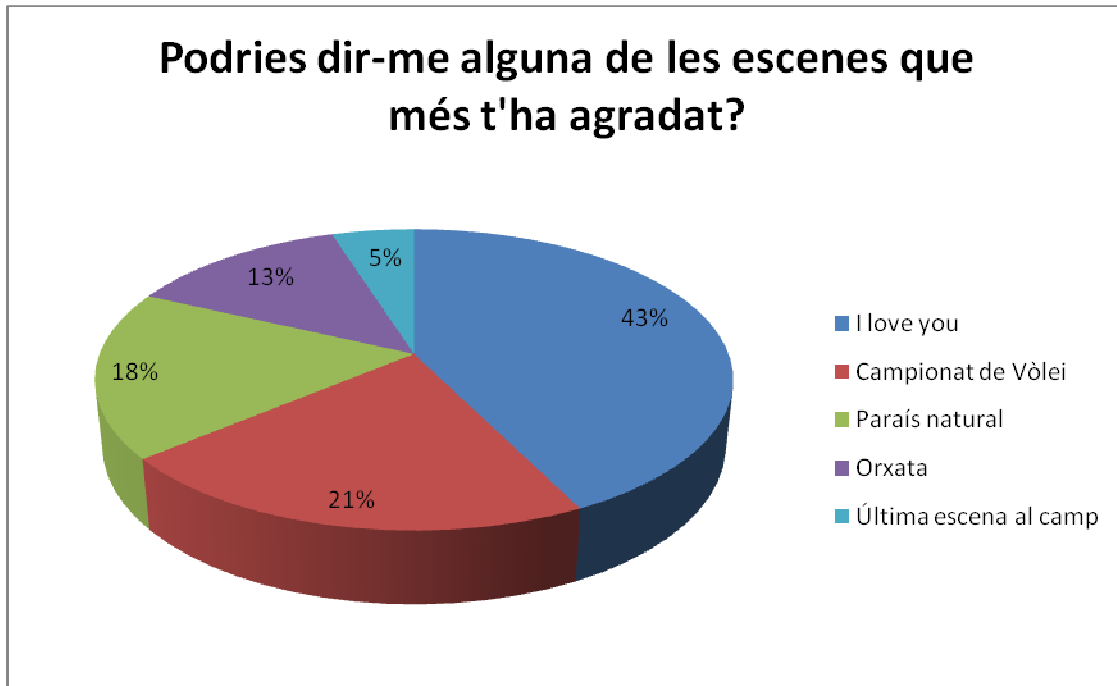
Pregunta 14

Com em temia jo, les escenes musicals ha sigut el tipus d'escena que ha agradat més entre el públic. Reconec que en aquesta pel·lícula hi ha més escenes musicals que en una pel·lícula normal, ja que m'agrada ambientar cada escena amb la seva música corresponent. S'aprecia bastant que els diàlegs no han agradat gaire, ja que suposo que per qüestions de so eren difícils d'entendre i m'ha sorprès considerablement que un 9% dels espectadors hagi preferit el tràiler abans que la pel·lícula, suposo perquè aquest dona molt que esperar de la pel·lícula i al cap i a la fi, tampoc és una gran pel·lícula.

Pregunta 15

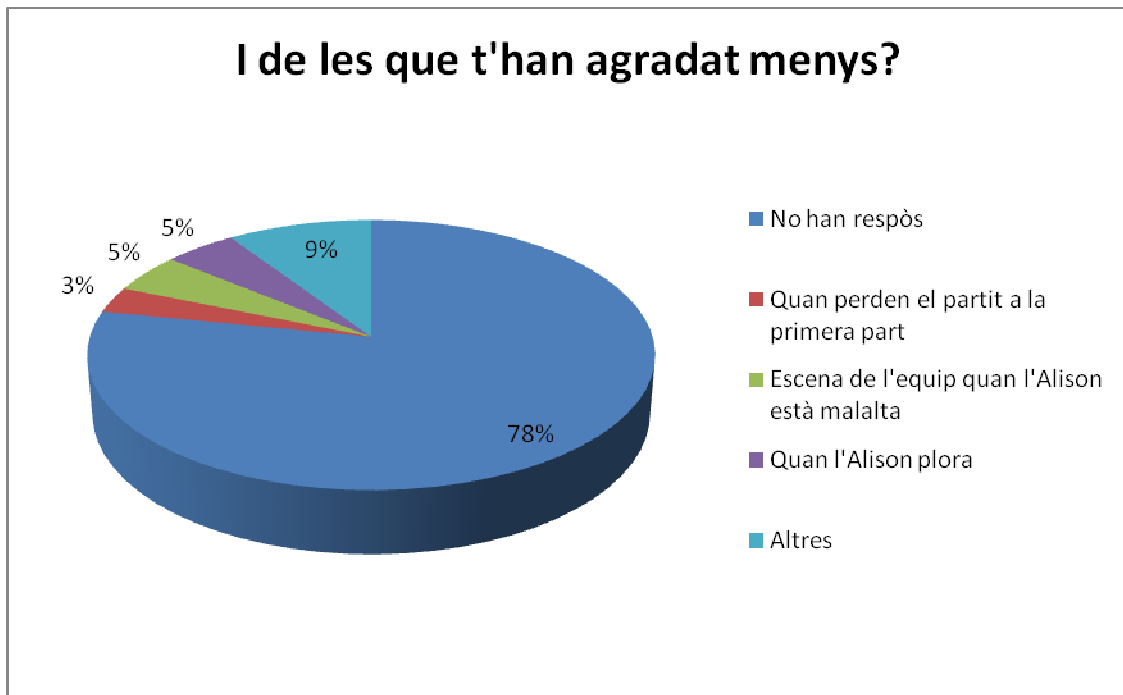

L'escena que ha estat més acceptada pel públic és la que l'Eric li dona el paper on posa 'T'estimo' a l'Alison imitant el famós videoclip de la Taylor Swift. La segona millor acceptada és la del campionat de Vòlei Sorra en la que els nostres protagonistes guanyen el partit de possessió. La tercera millor acceptada és l'escena en que l'Eric i l'Alison van a passejar per una petit jardí que hi ha al mig d'Igualada. La quarta millor acceptada ha estat l'escena en que tots van a passejar per Igualada i van a prendre una orxata a 'El Valenciano'. Per últim, la cinquena escena millor acceptada ha estat l'última, on es veu com els nostres protagonistes van d'excursió al camp, on l'Eric i l'Alison ja s'agafen de la mà i se sent a l'Alison llegint una carta a la seva mare.

Altres escenes que també han estat mencionades per alguns espectadors han estat la del Beisbol, quan l'Eric va corrents a veure a l'Alison, quan juguen a Vòlei tot l'equip practicant pel campionat, les de l'habitació de l'Alison i quan l'Alison fa l'aparició amb el vestit blanc a la locomotora.

Pregunta 16

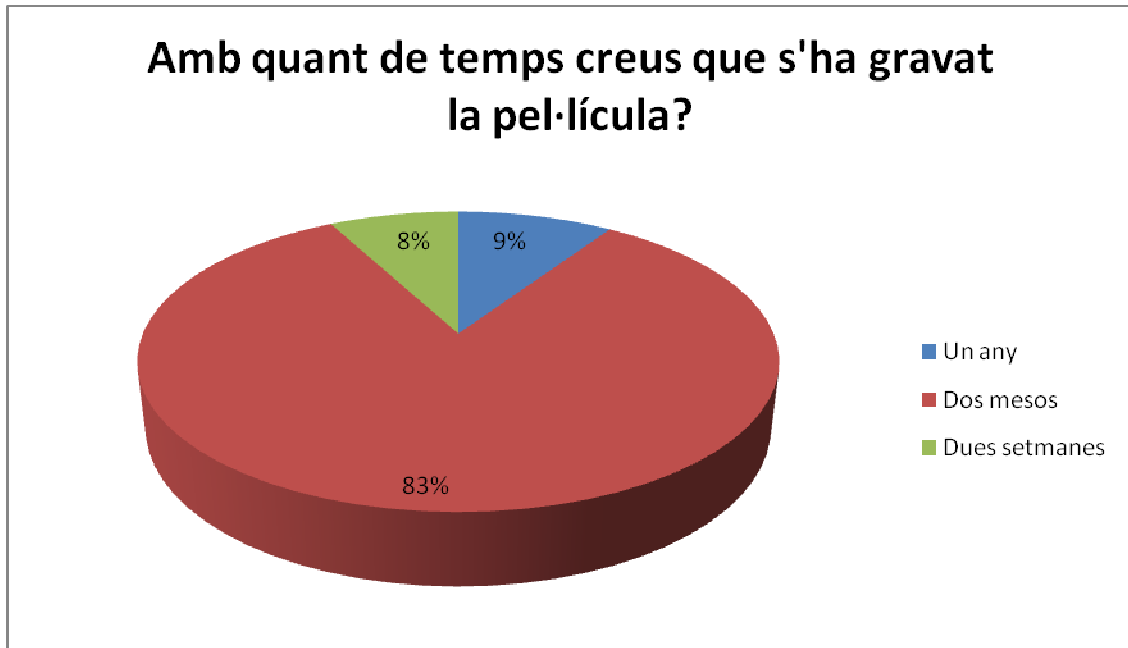
El 78% dels espectadors no ha volgut respondre a la pregunta, hi ha gent que ha escrit que cap li ha desagradat o que totes li han agradat.

Les persones que han respòs a la pregunta han considerat que les escenes que menys els hi ha agradat han estat les següents: l'escena en que l'equip està jugant a Vòlei Sorra quan l'Alison està malalta (Aquesta escena també considero que és la pitjor, ja que va ser la primera que vam gravar, és la que vam haver de repetir dos cops ja que la primera vegada ho vam fer amb el micròfon apagat i aquell dia no disposàvem de més temps per rodar-la.); en la primera part del campionat, quan l'equip va perdre el partit; quan l'Alison plora a la seva habitació; quan l'Alison parla del daltonisme; el somni; quan l'Alison va per primer cop al camp de sorra a jugar sola; quan l'Alison coneix a la Micaela, entre d'altres.

No considero que siguin escenes mal fetes, sinó les que menys els hi ha agradat al públic pel contingut (excepte l'escena que he mencionat anteriorment).

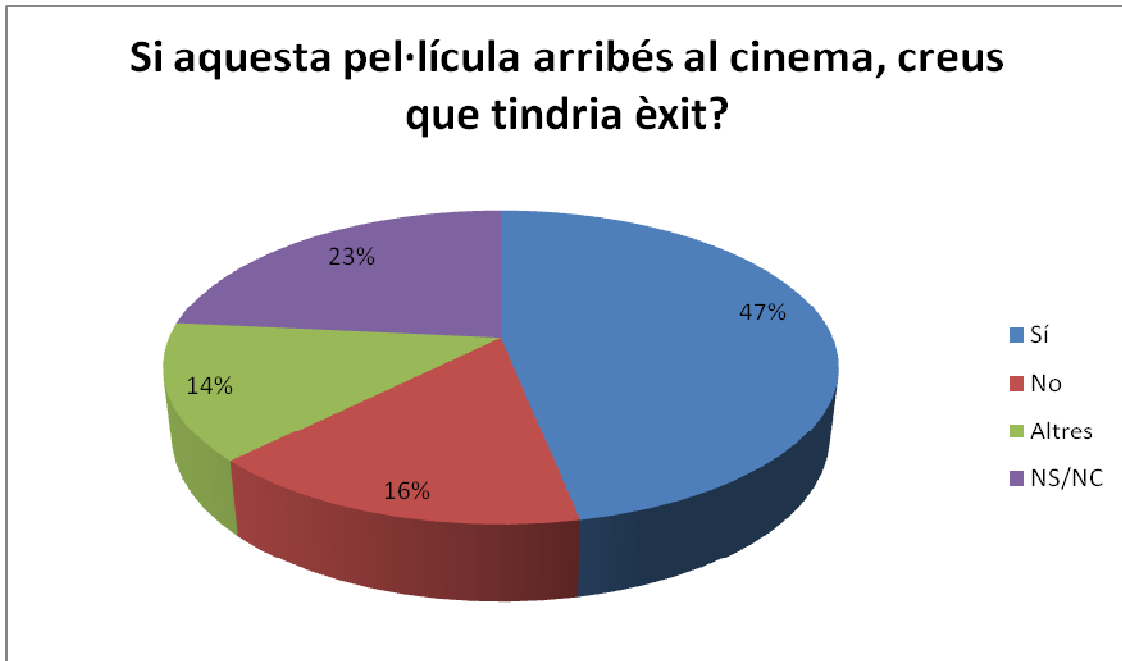
Pregunta 17

La majoria de gent ha encertat amb aquesta pregunta, suposo perquè estaven informats gràcies al grup del Facebook, ja que allà conta que la gravació s'havia realitzat durant l'estiu del 2010, i més o menys han contat 2 mesos.

Pregunta 18

El 47% dels espectadors han respòs indubtablement que sí, un fet que a mi m'ha sorprès bastant, ja que segons la meua opinió la pel·lícula seria un fracàs. Si només es projectés en els cinemes d'Igualada potser la gent s'hi sentiria identificada però en altres cinemes ho veig bastant difícil. No obstant, aquesta és l'opinió dels espectadors.

Un 16% suposo que ha estat realista i ha dit que no i un 23% suposo que no s'ha volgut comprometre amb la pregunta i ho ha deixat amb un NS/NC.

El 14% restant ha respòs que és possible, que és poc probable, que podria ser si es remodelessin les escenes o es millorés el so, etc.

Pregunta 19

Com que la majoria dels espectadors eren igualadins, és obvi que la resposta més repetida hagi estat l'afirmativa.

L'altre 6% deu haver estat la resposta de les persones que no són d'Igualada.

Pregunta 20

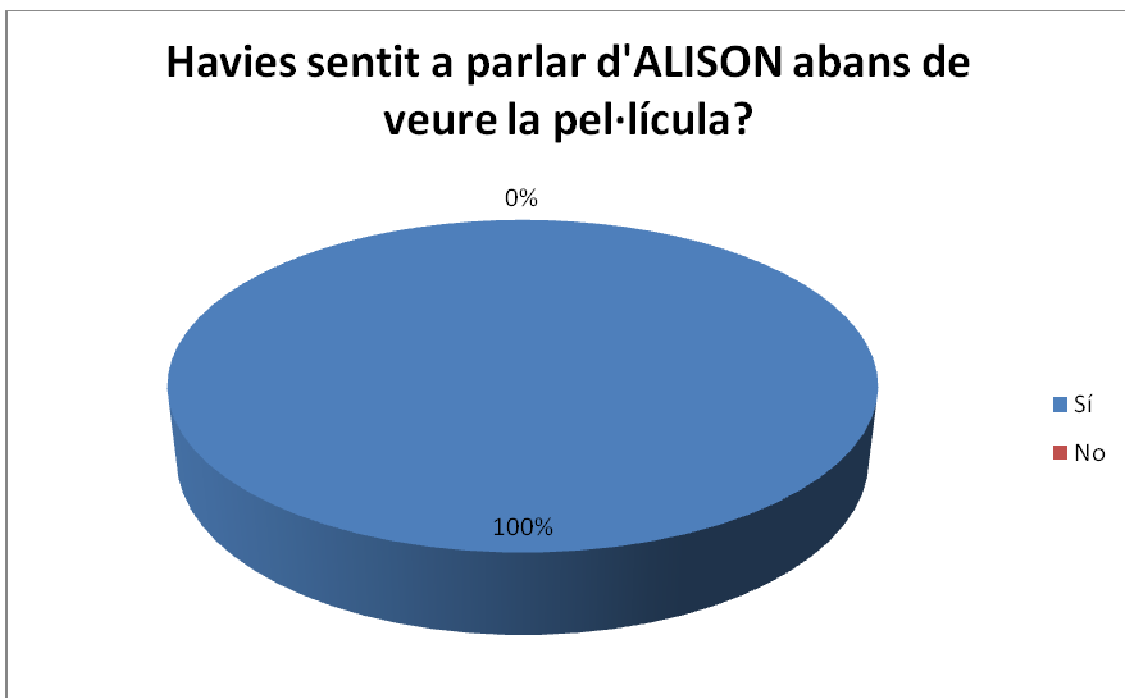
Què et va suggerir el títol de la pel·lícula abans de veure-la?

La pregunta 20 no la puc posar en un gràfic ja que les respostes de tots els espectadors van ser molt semblants entre elles i seria absurd comparar-les.

La majoria de la gent va posar que li va suggerir la història o la vida d'una noia adolescent que es diu Alison. També alguns afegeixen que pel fet de que es digui Alison, han deduït que és una noia estrangera o que seria una pel·lícula relacionada amb Estats Units o Gran Bretanya.

En algunes enquestes la gent ha respòs simplement que no li ha suggerit res o que no sabien que Alison era un nom de noia.

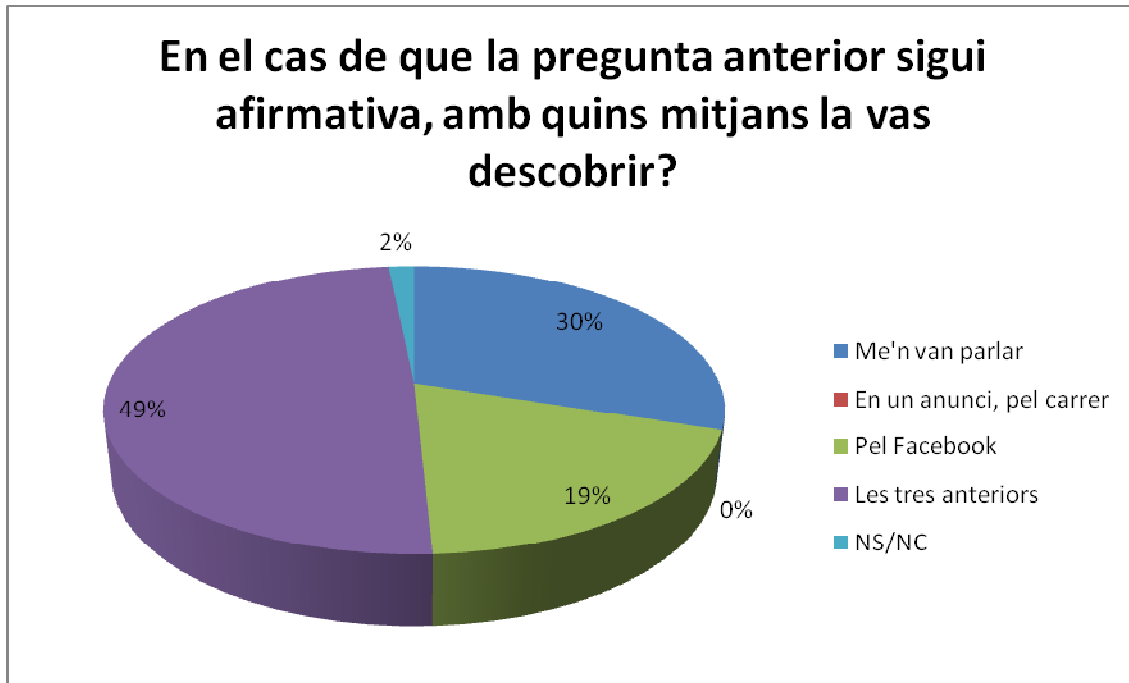
Pregunta 21

El 100% dels espectadors saben ja què era ALISON o n'havien sentit a parlar abans de veure la pel·lícula.

Pregunta 22

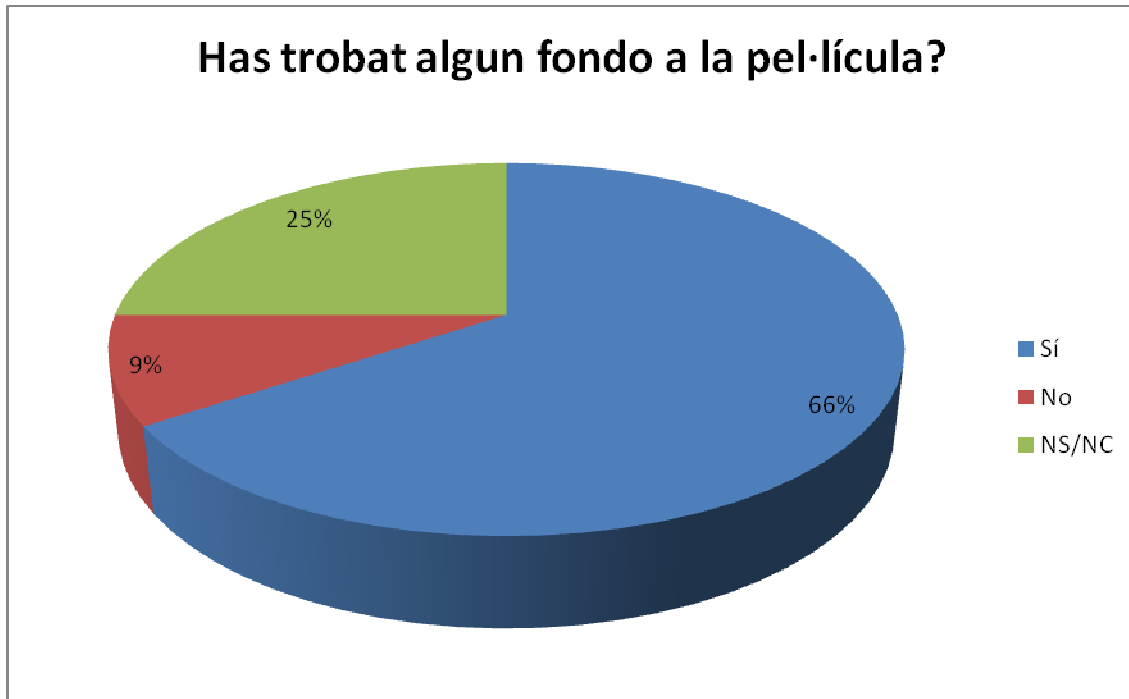

El 30% dels espectadors ja havien sentit a parlar de la pel·lícula abans de veure-la i un 36% d'ells la coneixia pel Facebook o n'era fan al grup que tenim. Un 49% del espectadors n'havia sentit a parlar i n'era fan al Facebook i havia vist anuncis pel carrer de la pel·lícula.

Un 0% dels espectadors coneixia la pel·lícula pels anuncis del carrer ja que només els vam repartir un dia i ho vam fer a gent que no coneixíem d'Igualada, així que dels espectadors només coneix a ALISON per l'anunci els que aquell dia me'ls vaig trobar o als que els hi vaig demanar que els repartissin amb mi.

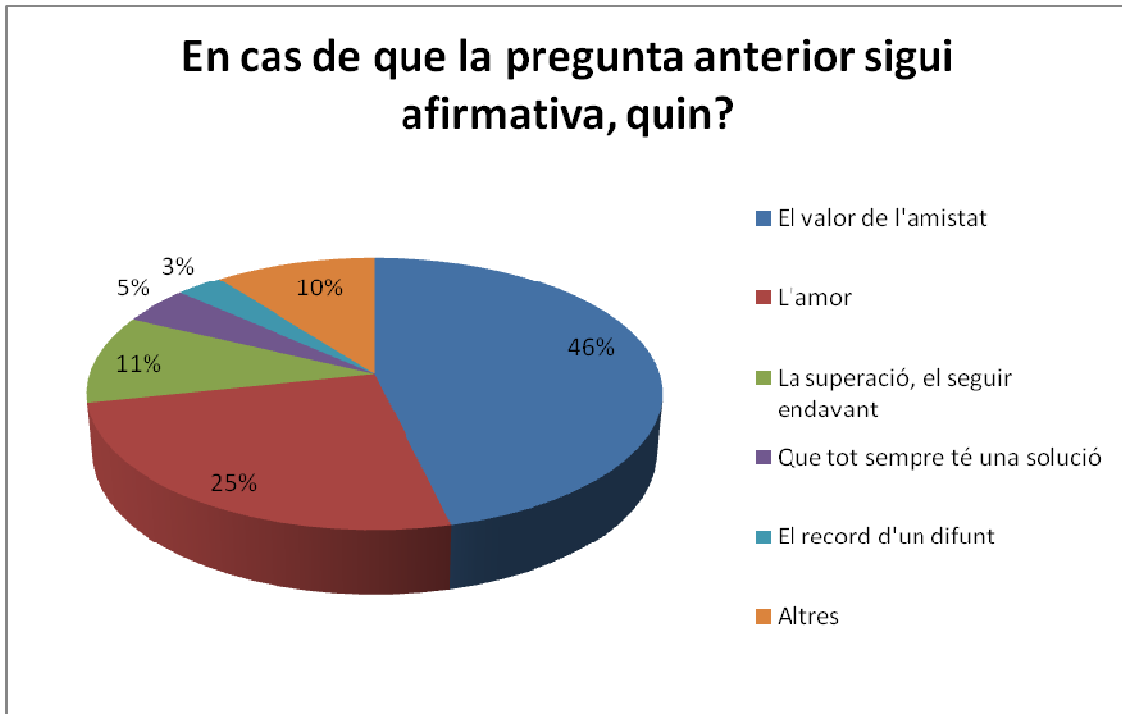
Pregunta 23

Un 66% dels espectadors va trobar un fondo a la pel·lícula, un missatge que els hi va arribar. Aquest fet em va sorprendre ja que la pel·lícula no havia estat feta per transmetre una idea o missatge a la societat a través de l'argument de la pel·lícula, el que volia transmetre jo era si és possible fer una pel·lícula sense pressupost.

Pregunta 24

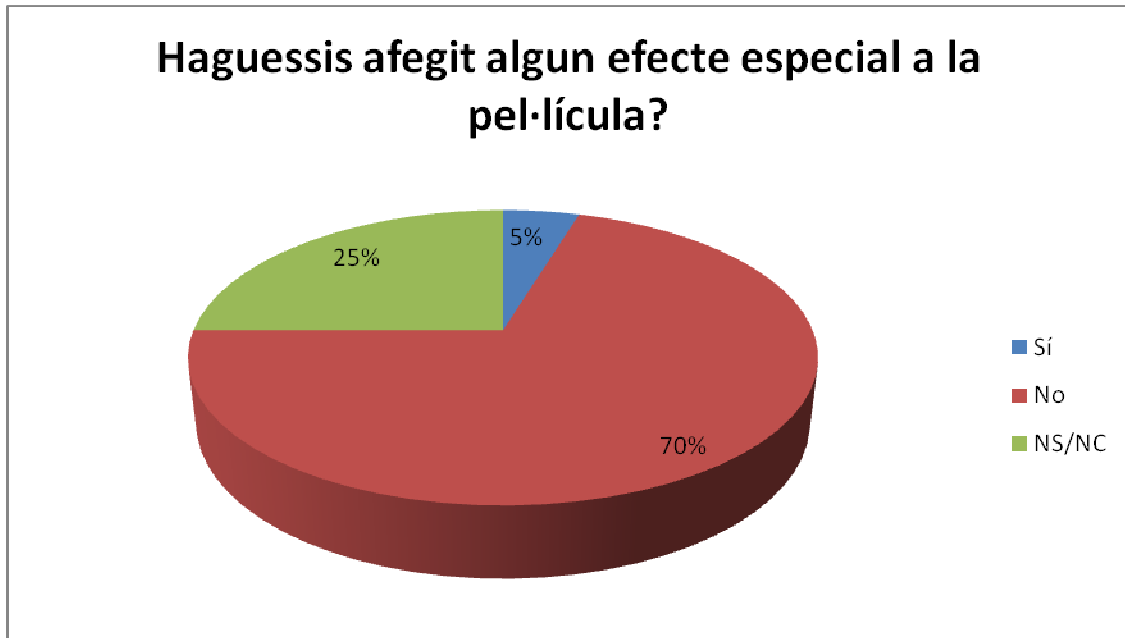

El principal missatge o fondo que s'ha trobat a la pel·lícula ha estat el valor de l'amistat, el segon l'amor i el tercer la superació i el seguir endavant davant dels problemes i les dificultats que ens planteja la vida.

També han aparegut fondos com que tot sempre té una solució, el record de algú que estimes i que ja no hi és i esperes trobar-te amb ell al cel, el companyonatge, l'esforç, que sempre hi ha una situació o persones que et fan veure la vida d'un altres color, el valor de la família, que les coses passen per alguna cosa i que els mals moments no són eternals, que no ens tenim que ensorrar-nos quan ens passa una tragèdia, entre d'altres.

Pregunta 25

Aquesta pregunta m'ha sorprès ja que el 70% dels espectadors no n'afegirien cap i ja estan contents amb els efectes que hi ha a la pel·lícula. Només un 5% ha respòs que sí.

Pregunta 26

En el cas de que la pregunta anterior sigui afirmativa, quin?

Les tres persones que van respondre sí a aquesta pregunta han posat que posarien efectes especials al bosc, quan l'Alison i l'Eric passegen junts i que afegirien un punt final del campionat de Vòlei exagerat.

Conclusió

Primerament, les conclusions que he tret de la part practica del treball i de les enquestes m'han sorprès molt. Trec per conclusió que la pel·lícula ALISON ha estat acceptada pel públic adolescent igualadí, ja que com es veu en els resultats de les enquestes, la pel·lícula ha agradat bastant i ha tingut èxit. Pensava que la hipòtesi que si la pel·lícula seria acceptada pel públic, que em vaig fer a l'iniciar aquest treball costaria més d'aconseguir, ja que, fer una pel·lícula sense diners es pot fer, però pot quedar-te malament o de qualsevol manera, el que costa més és que al públic li agradi. Per tant verifico la meva hipòtesi d'acceptació per part del públic.

En segon lloc puc afirmar que he complert el meu principal objectiu: no gastar-me ni un euro en ALISON. Aquí us adjunto un recompte de tot el que he necessitat i quants diners m'hi he gastat:

Pressupost ALISON:

- Càmera: és deixada	0€
-iMac: és deixat.....	0€
-Micròfon: és deixat.....	0€
- Pal de micròfon: és un simple pal d'escombra.....	0€
- Cinta aïllant: és deixat.....	0€
- Aigua per l'equip: de la font.....	0€
- Maquillatge: de la Núria Riba i la Marta Recasens.....	0€
- Vestuari: cada actor es portava el seu propi vestuari.....	0€
- Pilotes de vòlei: deixades pel C.E Montclar i en Beni.....	0€
- Equip de beisbol: ja el tenia.....	0€
- Gorres i crema de sol: cadascú portava la seva.....	0€
- Trípod: és deixat.....	0€
- Paper del guió: cada actor s'imprimia el seu guió.....	0€
- Pista de vòlei: la del barri de Fàtima (gratuïta).....	0€
- Toyota Prius de l'escena 1: en Remigi no ens va cobrar res.....	0€

ALISON: el setè art aplicat a la realitat.

- Càmeres de fotos: de la Camila Aguilar.....0€
- Actors: ho feien per amor a l'art.....0€

TOTAL: 0€

Per tant, puc afirmar que he creat un nou gènere en quant al pressupost, he creat el gènere de pel·lícules que es fan exactament amb 0€ de pressupost. El gènere zero, encara que es digués zero, tenien pressupost, encara que aquest fos mínim. La pel·lícula ALISON és la primera pel·lícula sense cap tipus de pressupost.

Suposo que després d'haver verificat la meva hipòtesi: és possible fer el rodatge d'una pel·lícula sense cap tipus de pressupost i que aquesta estigui a l'altura de les pel·lícules que surten al cinema tot sent acceptada pel públic?, puc afirmar que he fet una pel·lícula sense pressupost, ha estat acceptada pel públic però també afirmo que no està a l'altura de una pel·lícula de cinema.

El so i la disposició de poc temps pel rodatge va ocasionar que moltes escenes s'organitzessin malament i que s'hi reconeguessin els errors més fàcilment. També si hagués disposat de dues càmeres pel rodatge i s'hagués gravat amb les dues càmeres a la vegada des de angles diferents, la diferència de tomes i de volum entre elles no s'hagués apreciat.

Per tant, puc afirmar que amb els coneixements que he adquirit amb la part teòrica d'aquest treball sobre el cinema i amb l'experiència d'haver gravat la pel·lícula ALISON, ara sé com fer una pel·lícula que estigui a l'altura de les que surten al cinema, però necessitaria diners per comprar paravents pels micròfons, una altra càmera i necessitaria més temps pel rodatge i l'edició de la pel·lícula. A més, perquè aquesta pogués sortir al cinema hauria de comprar els drets d'autor i encara necessitaria més diners.

Per finalitzar, trec com a conclusió final que no és possible gravar una pel·lícula sense pressupost i que aquesta estigui capacitada per sortir a la gran pantalla, però també afirmo que és possible gravar una pel·lícula sense pressupost i que aquesta pot ser acceptada pel públic, si aquest rep el missatge que li vols transmetre i si es sent identificat amb l'argument, la situació o la temàtica de la pel·lícula, encara que en aquesta s'apreciaran els errors mínims de qualsevol pel·lícula feta sense pressupost.

Per últim, afegeixo que he gaudit molt fent aquest treball de recerca i que ha sigut una experiència inoblidable, la qual m'agradaria que es repetís en alguna altra ocasió. Considero que he fet una petita obra d'art, ja que com deia Jean Cocteau: *'El cine sólo se convertirá en un verdadero arte cuando sus materiales seran tan baratos como el papel y el lápiz'*, i així ho he fet, m'he adaptat a totes les situacions que se m'han presentat per poder realitzar aquesta pel·lícula, he utilitzat materials tan senzills com un pal d'escombra per subjectar el micròfon, un llibre com a paravents pel micròfon, entre d'altres. També cal dir que ha sigut un projecte que ha enfortit molt l'amistat amb tots els meus amics que van decidir col·laborar amb el rodatge de la pel·lícula, reconec que hi havia estones on semblava que no sortiríem endavant i situacions per desesperar-se, però gràcies a l'esforç i a la col·laboració de tots ells vam seguir

ALISON: el setè art aplicat a la realitat.

endavant i avui es pot veure la nostra feina feta en aquesta pel·lícula que transcorre a la nostra ciutat, els nostres entorns i la nostra adolescència. Cada cop que mirem la pel·lícula, veurem les bones estones que vam passar a costat de persones inoblidables, que ens han marcat la vida, i sempre recordarem l'estiu del 2010 com l'estiu que vam créixer com a persones i que quedarà gravat en aquells detalls de la pel·lícula. Per tant, puc satisfactòriament posar a aquest treball el seu punt i final.

BIBLIOGRAFIA

Llibres

- José María Caparrós Lera, **Guía del espectador de cine** (Madrid: Alianza Editorial, S.A., 2007).
- Miquel Porter y Palmira González, **Las claves del cine** (Barcelona: Ed. Ariel, S.A., 1988).
- Joaquim Romaguera i Ramió, **El lenguaje inematográfico, Gramática, géneros, estilos y materiales** (Madrid: Ed. de la Torre, 1999).
- Xavier Juncosa i Joaquim Romaguera, **El cinema, Art i tècnica del segle XX** (Ed. Pòrtic Temes i Family Films, S.A., 1997).
- Manuel Lamarca i Juan Ignacio Valenzuela, **Cómo crear una película, Anatomía de una profesión** (T&B editores, 2008).
- Francisco Javier Fernández Lorca, **Valores de cine: Programas para educar en valores a partir del cine** (San Pablo 2009).
- Catherine Hardwicke, **Crepúsculo: Diario de la directora** (Alfaguara, 2009)

Articles d'enciclopèdia

- Editoriales Rialp, S.A., **Gran Enciclopedia Rialp** (1975)

Pàgines web

www.hispashare.com

www.peliculasyonkis.com

www.seriesyonkis.com

www.youtube.com

www.wikipedia.com/wiki/Guión_cinematogràfico

www.listentoyoutube.com

www.facebook.com/ALISON_la_pel·lícula

www.jeancocteau.com

ALISON: el setè art aplicat a la realitat.

